

UNIVERSITY OF ILLINOIS
LIBRARY

Class
839.82

Book
Ib7
Ed. 1898

Volume
5

[1105.105]

The person charging this material is responsible for its return to the library from which it was withdrawn on or before the **Latest Date** stamped below.

Theft, mutilation, and underlining of books are reasons for disciplinary action and may result in dismissal from the University.

UNIVERSITY OF ILLINOIS LIBRARY AT URBANA-CHAMPAIGN

MAY 27 1974

AUG 2 1974
AUG - 1 1974

MAY 11 1986

HENRIK IBSEN

SAMLEDE VÆRKER

V

HENRIK IBSEN

SAMLEDE VÆRKER

FEMTE BIND

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

GRÆBES BOGTRYKKERI

1899

INDHOLD:

	Side
BIBLIOGRAFISKE OPLYSNINGER ved J. B. Halvorsen....	1-V
KEJSER OG GALILÆER. Et verdenshistorisk skuespil:	
CÆSARS FRAFALD	5
KEJSER JULIAN	219

BIBLIOGRAFISKE OPLYSNINGER

VED

J. B. HALVORSEN.

Kejser og Galilæer — det første af Digterens Arbejder, som er skrevet under Indflydelse af det tyske Aandsliv — er forfattet i Dresden i Tidsrummet fra Vinteren 1871 til Vaaren 1873. Skuespillets Idé havde Forfatteren da syslet med alt i adskillige Aar. Den første digteriske Plan, som fængslede ham, da han om Sommeren 1864 var kommen til Ro i Rom, hvor han under sit følgende fireaarige Ophold gjorde mange Slags historiske Studier og forskellige Optegnelser til Brug for det kommende Arbejde, var dette verdenshistoriske Skuespil. Hans Ven, P. Botten-Hansen, kunde efter et Brev fra ham allerede i Slutningen af Septbr. 1864 melde i „Illustreret Nyhedsblad“, at Ibsen da arbejdede vekselsvis paa en Tragedie „Julianus Apostata“ og paa et større Digt. Nogen klar Plan for Udførelsen fik han dog ikke lagt i Rom, endnu mindre skrevet noget af Stykket. „Hans Livsanskuelse var endnu den Gang national-skandi-

navisk og han kunde derfor ikke rigtig komme tilrette med det fremmede Stof“. (Brev til Otto Brahm af 26. Februar 1888.) Forst efterat han Høsten 1868 var flyttet fra Italien til Dresden og der havde skrevet „De Unges Forbund“ samt det følgende Aar havde faaet et Selvsyn af Orienten under Besøget ved Aabningen af Suezkanalen, tog han Ideerne til sit store Skuespil op til ny Bearbejdelse. Han oplevede nu — heder det i det ovennævnte Brev — „den store Tid i Tyskland, Krigsaaret og den paafølgende Udvikling. Alt dette havde for mig paa mange Punkter en Forvandlingens Magt. Min Anskuelse af Verdenshistorien og Menneskelivet havde hidtil været en national Anskuelse. Nu udvidede den sig til en Stamme-Anskuelse, og saaledes kunde jeg skrive „Kejser og Galilæer“. Det blev fuldført om Vaaren 1873; den 16. Oktbr. s. A. udkom det af de to fem Akters Skuespil „Cæsars Frafald“ og „Kejser Julian“ bestaaende

Udgaver.

Kejser og Galilæer. Et verdenshistorisk skuespil af Henrik Ibsen. Kbhvn. 1873. 8. 520 S.

Dette første Oplag af det omfangsrige og derfor kostbare Værk var paa 4,000 Exemplarer, men blev alligevel udsolgt i saa kort Tid, at det blev nødvendigt strax at lade trykke et nyt Oplag paa 2,000 Exemplarer, hvorefter Udgavernes Rækkefølge er bleven:

Kejser og Galilæer. Et verdenshistorisk skuespil. Andet oplag. Kbhvn. [16. Decbr.] 1873. 8. 520 S. — Tredje oplag. D. 1. 2. Kbhvn. [3. Juni] 1880. 8. 235 S., 278 S. — Fjerde oplag. D. 1. 2. Kbhvn. [23. Juni] 1892. 8. 235 S., 278 S.

Over-
sættelser

The Emperor and the Galilean. A Drama in two Parts. Translated from the Norwegian by

III

Catherine Ray. London 1876. 8. XIV S., 1 Bl., 326 S.

Emperor and Galilean: A worldhistoric Drama. Authorized English Edition. Edited by William Archer. London 1890. 8. XI S., 353 S. [Udgjør Vol. IV af „Ibsens Prose Dramas“. Authorized Translation. Ed. by William Archer. London 1890 fg.]

Empéreur et Galiléen. Traduction de Ch. de Casanove. Avec une préface. Paris 1895. 8. XXIV S., 360 S. (En Oversættelse i Uddrag af Stykket blev trykt i „Revue Bleue“ 1894, I. 105 fg., 173 fg. og 432 fg.)

Kaiser und Galiläer. Welthistorisches Schauspiel. Aus dem Norwegischen übertragen von Ernst Brausewetter. Leipzig [1888.] 8. 274 S. (O. m. T.: Reclam's Univ.-Bibl. Nr. 2368 & 2369.)

Kaiser und Galiläer. Ein weltgeschichtliches Schauspiel in 2 Theilen. Deutsch von Paul Herrmann. Berlin 1888. 8. XVII S., 319 S.

[A. Garborg:] „H. I.s „Kejser og Galilæer“. En kritisk Studie af G.“ (Chra. 1873. 8. 69 S. 2. Opl. Chra. 1874. 8. 71 S.); [O. A. Holm:] „Den Tredje“, Bemærkninger til „Kejser og Galilæer“ [i Tids-Tavler, udg. af L. Kr. Daa, III. 296—340]; O. Nyhuus: „H. I.s Kejser og Galilæer. Et indledende foredrag ved en diskussion i det norske studentersamfund.“ (Kra. 1874. 8. 35 S.) — H. Jæger: Henrik Ibsen (Kbh. 1888), S. 225—233; H. Jæger: Henrik Ibsen og hans værker (Kra. 1892), S. 106—116; G. Brandes: Henrik Ibsen (Kbh. 1898), S. 76 fg., 102 fg.; A. Schack: Udviklingsgangen i H. I.s Digtning (Kbh. 1897), S. 75—84; V. Vasenius: Henrik Ibsen (Sthlm. 1882), S. 230—258; L. Passarge: Henrik Ibsen (Lpz. 1883), S. 192—236; A. Garde: Der Grundgedanke in Ibsens Dichtung (Lpz. 1898), S. 31—34; Ad. von Hanstein: Ibsen

Kommen-
tarer.

als Idealist (Lpz. 1897), S. 74—83; E. Reich: Ibsen's Dramen (Dresden u. Lpz. 1894), S. 88—98; O. Brahm: Henrik Ibsen (Berlin 1887), S. 32 fg.; G. B. Shaw: The Quintessence of Ibsenism (London 1891), S. 56—71; H. H. Boyesen: A Commentary on the Writings of Ibsen (New York 1894), S. 167—80; A. Ehrhard: Ibsen et le Théâtre contemporain (Paris 1892), S. 196—223; E. Tissot: Le drame norvégien (Paris 1893), S. 91—102, c. S. 244 fg.; Dagbladet (Kra.) 1873, No. 249, 251, 258 og 264; Det mittende Aarhundrede 1874—75, S. 76—84 af G. Brandes; Nordisk Månedsskrift 1874, I. 59—72 af P. Riemann; Svensk Tidskrift 1874, S. 53—57 af G. L.[junggren]; Morgonbladet (Helsingfors) 1874, No. 33, 35 og 36 af E. A.[spelin]; Atlantic Monthly 1874, II. 368—370; Freie Bühne IV. (1893), S. 1096—1103 af Paul Schlenther; Sozialistische Monatshefte (Berlin) 1897, S. 219—226 af R. Claassen.

Opførelser.

Det store og vanskelige Skuespil er endnu ikke bleven opført paa nogen nordisk Scene. Derimod blev det kort efter Udgivelsen oplæst af den norske Skuespiller Andr. H. Isachsen i Kristiania, og i Decbr. 1873 og Januar 1874 paa samme Maade foredraget og samtidig kritisk fortolket en Række Aftener paa Levanger af den derboende Overlærer Aug. Holth. En dramatisk Recitation af Skuespillet, med Rollerne fordelt mellem forskellige af Universitetets Akademici, i en af O. G. Flüggen udført Bearbejdelse, hvortil ogsaa sluttede sig et musikalsk Arrangement af Komponisten Martin Kaiser, fandt Sted i München 27. Februar 1896. — Den første sceniske Opførelse af Skuespillet, bearbejdet af Overregissør L. Adler efter Herrmanns Oversættelse, fandt Sted paa Leipzigs Stadttheater 5. Decbr. 1896; et Billede fra Opførelsen (Scenen, hvor Julian vælges til Cæsar) findes i Ill. Zeit. for 26. Decbr. s. A. Den 16. Marts 1898

opfortes Stykket, med Musik af Kapelmester Ludwig Mendelssohn, paa Belle-Alliance-Theatret i Berlin, hvor det gik 4 Gange i den derpaa følgende „Ibsen-Uge“ i Anledning af Digterens 70 Aars Fødselsdag.

INDHOLD:

I

CÆSARS FRAFALD,

SKUESPIL I FEM AKTER

II

KEJSER JULIAN,

SKUESPIL I FEM AKTER

•

CÆSARS FRAFALD,

SKUESPIL I FEM AKTER

PERSONERNE:

KEJSER KONSTANZIOS.

KEJSERINDE EUSEBIA.

FYRSTINDE HELENA, kejserens søster.

FYRST GALLOS, kejserens fætter.

FYRST JULIAN, Gallos's yngre halvbroder.

MEMNON, en Æthiopier, kejserens livslave.

GULDSMEDEN POTAMON.

FARVEREN FOKION.

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

EN FRUGTHANDLER.

EN VAGTFORER.

EN SOLDAT.

EN SMINKET KVINDE.

EN VÆRKBRUDEN MAND.

EN BLIND BETLER.

AGATHON, en vingårdsmands søn fra Kappadokia.

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

GREGOR FRA NAZIANZ.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

SALLUST FRA PERUSIA.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

QUÆSTOREN LEONTES.

SLAVINDEN MYRRHA.

TRIBUNEN DECENTIUS.

STALDMESTEREN SINTULA.

HERFØREREN FLORENTIUS.

HERFØREREN SEVERUS.

LEGEN ORIBASES.

UNDERFØREREN LAIPSO.

UNDERFØREREN VARRO.

FANFØREREN MAUROS.

SOLDATER, KIRKEGÆNGERE, HEDENSKE TILSKUERE, HOFFOLK, PRE-

STER, LÆRLINGER VED VISDOMS-SKOLERNE, DANSERINDER,

TJENERE, QUÆSTORENS FØLGE, GALLISKE KRIGSFOLK.

SYNER OG ROSTER.

(Første akt foregår i Konstantinopel, anden akt i Athen, tredje akt i Efesos, fjerde akt ved Lutetia i Gallien, og femte akt i Vienna samtidigt. Tiden omfatter mellemrummet mellem året 351 og året 361.)

FØRSTE AKT.

(Påskemat i Konstantinopel. Skuepladsen forestiller et åbent anlæg med træer, busker og omstyrtede billedstotter i nærheden af det kejserlige slot. I baggrunden, rigt oplyst, ligger hofkirken. Til højre et marmorrækværk, hvorfra en trappe fører ned til vandet. Mellem pinier og cyresser udsigt til Bosporus og den asiatiske kyst.)

(Gudstjeneste. KEJSERLIGE HUSTROPPER på kirketrappen. STORE SKARER AF ANDÆGTIGE strømmer ind. BETLERE, KRØBLINGE OG BLINDE ved indgangen. JEDENSKE TILSKUERE, FRUGTHANDLERE OG VANDSÆLGERE, opfylder pladsen.)

LOVSANG

(inde i kirken).

Evindeligt være
korset pris og ære!
Slangen er henvejret
i afgrundens svælg:
lammet har sejret:
på jorden er helg!

GULDSMEDEN POTAMON

(med en papirlygte, kommer fra venstre, pikker en af soldaterne på akslen og spørger):

Pst, gode ven, — når kommer kejseren?

SOLDATEN.

Ved ikke.

FARVEREN FOKION

(vender hovedet i trængselen).

Kejseren? Jeg synes der var nogen, som spurgte om kejseren? Kejseren kommer lidt før midnat. Ganske lidt før. Jeg har det fra Memnon selv.

HÅRSKEREREN EUNAPIOS

(kommer ilferdig løbende og støder en frugthandler til siden.

Af vejen, hedning!

FRUGTHANDLEREN.

Sagte, herre!

GULDSMEDEN POTAMON.

Svinet mukker!

HÅRSKEREREN EUNAPIOS.

Hund, hund!

FARVEREN FOKION.

Mukke imod en velklædt kristen: — imod en mand af kejserens egen tro!

HÅRSKEREREN EUNAPIOS

(støder FRUGTHANDLEREN omkuld).

I smudset med dig!

GULDSMEDEN POTAMON.

Ret så! Sol dig der, ligesom dine guder.

FARVEREN FOKION

(slår ham med sin stok).

Tag det, — og det, — og det!

HÅRSKEREREN EUNAPIOS

(sparker ham).

Og der: og der! Jeg skal mygne dit gudsforhadte skind.

(FRUGTHANDLEREN skynder sig ud.)

FARVEREN FOKION

(med den øjensynlige hensigt, at det skal høres af vagt-føreren).

Jeg vilde højlig ønske, at en eller anden bragte dette optrin for vor velsignede kejsers øren. Kejseren har nylig udtalt sin misnøje med, at vi kristne borgere holder samkvem med hedningerne, ret ligesom om intet skilte imellem os —

GULDSMEDEN POTAMON.

Du sigter til hint opslag på torvene? Det har jeg også læst. Og jeg synes, at ligesom der findes både ægte og uægte guld i verden —

HÅRSKLEREREN EUNAPIOS.

Man bør ikke skære alle over én kam; det er min mening. Der gives dog, Gud være lovet, endnu ivrige sjæle iblandt os.

FARVEREN FOKION.

Vi er langt fra ikke ivrige nok. I kære brødre! Se blot hvor kæphøje disse spottere ter sig. Eller tror I det er mange af disse lurvede, som bærer korsets og fiskens tegn på armen?

GULDSMEDEN POTAMON.

Nej, — tænk bare, de myldrer og kryr foran selve hofkapellet —

FARVEREN FOKION.

— i slig en høj-hellig nat —

HÅRSKLEREREN EUNAPIOS.

— spærrer vejen for kirkens rene lemmer —

EN SMINKET KVINDE

(i trængselen).

Er Donatister rene?

FARVEREN FOKION.

Hvad? Donatist! Er du en Donatist?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Hvad nu? Er ikke du det samme?

FARVEREN FOKION.

Jeg? Jeg! Gid lyet sla din tunge!

GULDSMEDEEN POTAMON

(gør korsels tegn).

Gid pest og bylder —!

FARVEREN FOKION.

En Donatist! Du ådsel: du rådne træ!

GULDSMEDEEN POTAMON.

Ret så; ret sa!

FARVEREN FOKION.

Span på Satans ildsted!

GULDSMEDEEN POTAMON.

Ret så! Skæld ham; skæld ham, kære broder!

FARVEREN FOKION

(stoder GULDSMEDEEN bort).

Hold mund; vig langt ifra mig. Nu kender jeg dig: — du er Manikaeren Potamon!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

En Manikaer? En stinkende kætter! Tvi, tvi!

GULDSMEDEEN POTAMON

(holder sin papirlygte frem).

Eja! Det er jo farveren Fokion fra Antiokia! Kainiten!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Ve mig, som er kommen i løgnens samkvem!

FARVEREN FOKION.

Ve mig, som hjalp en djævelens søn!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS

(slår ham på øret).

Tag det, som løn for hjælpen!

FARVEREN FOKION

(slår igen).

O, du ryggesløse koter!

GULDSMEDEN PÖTAMON.

Forbandet, forbandet være I begge!

(Almindeligt slagsmål; latter og spot mellem tilskuerne.)

VAGT-FÖREREN

(råber til soldaterne).

Kejseren kommer!

(De stridende skilles ad og strømmer med de øvrige andægtige ind i kirken.)

LOVSANG

(fra højaltret).

Slangen er henvøjret
i afgrundens svælg; —
lammet har sejret, —
på jorden er helg!

(Hoffet kommer i stort oplog fra venstre. PRESTER med røgelsekar går foran; derefter DRABANTER OG FAKKELBÆRERE, HOFMÆND OG LIVVAGT. I midten KEJSER KONSTANZIOS, en fireogtredti-årig mand af fornemt ydre, skæglos og med brunt krøllet hår; hans øjne har et mørkt og mistroisk udtryk; hans gang og hele holdning forrader uro og svækkelse. Ved hans venstre side går KEJSERINDE FUSTBIA, en bleg og fin kvinde-kikkelse, af samme alder som kejseren. Bag efter kejserparret følger FYRST JULIAN, en endnu ikke fuldt udviklet yngling på nitten år. Han er sorthåret, med begyndende skægvekst, har spillende brune øjne med et pludseligt

kast; hofdragten vanklæder ham; hans lader er kejlede, påfaldende og hæftige. Kejserens søster, FYRSTINDE HELENA, en yppig femogtyve-årig skønhed, følger efter, ledsaget af JOMFRUER og ældre KVINDER. HOFFOLK og DRABANTER slutter toget. Kejserens livslave, MEMNON, en sværbygget, prægtigt klædt Æthiopier, er iblandt følget.)

KEJSER KONSTANZIOS

(standser pludselig, vender sig om til FYRST JULIAN og spørger hvast):

Hvor er Gallos?

FYRST JULIAN

(blegner).

Gallos? Hvad vil du Gallos?

KEJSER KONSTANZIOS.

Der greb jeg dig!

FYRST JULIAN.

Herre — !

KEJSERINDE EUSEBIA

(fatter kejserens hand).

Kom; kom!

KEJSER KONSTANZIOS.

Samvittigheden skreg. Hvad ponser I to på?

FYRST JULIAN.

Vi?

KEJSER KONSTANZIOS.

Du og han!

KEJSERINDE EUSEBIA.

O, kom; kom, Konstanzios!

KEJSER KONSTANZIOS.

Sa sort en dad! Hvad svar gav oraklet?

FYRST JULIAN.

Oraklet? Ved min hellige frelser —

KEJSER KONSTANZIOS.

Lyver nogen jer på, så skal han bøde på bålet.
(drager fyrsten tilside.) O, lad os holde sammen, Julian!
Dyre frænde, lad os det!

FYRST JULIAN.

Alt ligger i dine hænder, elskede herre!

KEJSER KONSTANZIOS.

Mine hænder —!

FYRST JULIAN.

O, stræk dem i nåde over os!

KEJSER KONSTANZIOS.

Mine hænder? Hvad tænkte du om mine hænder?

FYRST JULIAN

(griber hans hænder og kysser dem).

Kejserens hænder er hvide og kolige.

KEJSER KONSTANZIOS.

Hvad skulde de ellers være? Hvad tænkte du?
Nu greb jeg dig igen!

FYRST JULIAN

(kysser dem atter).

De er som rosenbladene her i måneskinsnatten.

KEJSER KONSTANZIOS.

Ja, ja, ja, Julian!

KEJSERINDE EUSEBIA.

Fremad; det er på tiden.

KEJSER KONSTANZIOS.

At skulle ind for Herrens asyn! Jeg, jeg! O,
bed for mig, Julian! De vil byde mig den hellige

vin. Jeg ser den! Den spiller, som slangeøjne i guldkalken —. (skriger.) Blodige øjne —! O, Jesus Kristus, bed for mig!

KEJSERINDE EUSEBIA.

Kejseren er syg —!

FYRSTINDE HELENA.

Hvor er Cæsarios? Livlægen, livlægen. — hent ham!

KEJSERINDE EUSEBIA

(vinker).

Memnon, gode Memnon!

(hun taler sagte med slaven.)

FYRST JULIAN

(dempt).

Herre, hav barmhjertighed, og skik mig langt herfra.

KEJSER KONSTANZIOS.

Hvor vilde du helst hen?

FYRST JULIAN.

Til Ægypten. Helst did, hvis du sa synes. Der går jo sa mange did. — ind i den store ensomhed.

KEJSER KONSTANZIOS.

Ind i ensomheden? Sa? I ensomheden grubler man. Jeg forbyder dig at gruble.

FYRST JULIAN.

Jeg skal ikke gruble, hvis du blot vilde tillade mig -. Her vokser min sjelenod med hver dag. Onde tanker flokkes om mig. I ni dogn har jeg

båret hårskjorte, og den har ikke værget mig; i ni
nætter har jeg pisket mig med bodssvøben, men det
fordriver dem ikke.

KEJSER KONSTANZIOS.

Vi må være standhaftige, Julian! Djævelen er
såre virksom i os alle. Tal med Hekebolios —

SLAVEN MEMNON

(til kejseren).

Nu er det på tiden —

KEJSER KONSTANZIOS.

Nej, nej, jeg vil ikke —

SLAVEN MEMNON

(tager ham om håndledet).

Kom, nådigste herre; -- kom, siger jeg.

KEJSER KONSTANZIOS

(retter sig ivejret og siger med værdighed):

Ind i Herrens hus!

SLAVEN MEMNON

(sagte).

Og siden det andet

KEJSER KONSTANZIOS

(til JULIAN).

Gallos skal møde frem for mig.

FYRST JULIAN

(bag kejserens ryg, folder hænderne bonligt imod kejserinden)

KEJSERINDE EUSEBIA

(hurtigt og dæmpet).

Frygt ikke!

KEJSER KONSTANZIOS.

Bliv udenfor. Ikke ind i kirken med det sind, du nu har. Når du beder for alteret, så er det for at nedbede ondt over mig. O, læss ikke slig skyld på dig, min elskede frænde!

(Toget går imod kirken. På trappen flokkes bellere, kroblinge og blinde om kejseren.)

EN VÆRKBRUDEN.

O, verdens mægtigste hersker, lad mig røre ved din kjortellig, at jeg kan vorde hellbredet.

EN BLIND.

Bed for mig, du Herrens salvede, at jeg får mit syn igen!

KEJSER KONSTANZIOS.

Vær trostig, son! Memnon, strø solvpenge for dem. Ind, ind!

(Hoffet bevæger sig ind i kirken, hvis port lukkes; menneskesværmen adspredt sig efterhånden; kun FYRST JULIAN bliver tilbage i en af alléerne.)

FYRST JULIAN

(ser mod kirken).

Hvad vil han Gallos? I denne hellige nat kan han da ikke tænke på at — ! O, den, som vidste — (vender sig og støder imod den bortgaaende blinde.) Se dig for, ven!

DEN BLINDE.

Jeg er blind, herre!

FYRST JULIAN.

Endnu? Kan du virkelig ikke se så meget som hin tindrende stjerne? Tvi dig, du lidet troende. Løste ikke Guds salvede at bede for dit syn?

DEN BLINDE.

Hvo er du, som spotter en blind broder?

FYRST JULIAN.

En broder i vantro og blindhed.

(han vil gå ud ad vejen til venstre.)

EN STEMME

(sagte, bag ham, mellem buskerne).

Julian, Julian!

FYRST JULIAN

(med et skrig).

Ah!

STEMMEN

(nærmere).

Julian!

FYRST JULIAN.

Stå, stå; - jeg er væbnet! Vogt dig vel.

EN UNG MAND,

(i ringe klæder og med vandringsstav, kommer tilsyne mellem træerne)

Stille: det er mig - -

FYRST JULIAN.

Bliv hvor du er! Kom ikke nær mig, menneske!

DEN UNGE MAND.

O, mindes du da ikke Agathon - ?

FYRST JULIAN.

Agathon! Hvad siger du? Agathon var jo en dreng -

AGATHON.

For sex år siden. - Jeg kendte dig straks.

(kommer nærmere)

FYRST JULIAN.

Agathon; — ja, ved det hellige kors, tror jeg ikke det er dig!

AGATHON.

Se på mig; se rigtig —

FYRST JULIAN

(omfavner og kysser ham).

Barndomsven! Legebroder! Du kæreste af dem alle! Og du er her? Hvilket under! Du har rejst den lange vej over bergene, og siden over havet, — hele den lange vej fra Kappadokia!

AGATHON.

Jeg kom for to dage siden med et skib fra Efesos. O, hvor har jeg ikke forgæves søgt dig i disse to dage. Ved slots-portene vilde ikke vagten lade mig slippe ind og

FYRST JULIAN.

Nævnte du mit navn for nogen? eller at du søgte mig?

AGATHON.

Nej, sligt turde jeg slet ikke nævne, thi

FYRST JULIAN.

Det har du gjort ret i; man bør aldrig lade nogen vide mere, end højst nødvendigt.

Hid, Agathon; frem i det fulde måneskin, at jeg kan se dig. Du; du! Hvor du er vokset, Agathon; hvor du ser stærk ud.

AGATHON.

Og du er blegere.

FYRST JULIAN.

Jeg kan ikke tåle luften i slottet. Jeg tror her er usundt. — Det er ikke her, som i Makellon. Makellon ligger højt. Der ligger ingen anden stad så højt i hele Kappadokia; ah, hvor stryger ikke den friske snevind fra Tauros henover —! Er du træt, Agathon?

AGATHON.

O. ingenlunde.

FYRST JULIAN.

Lad os dog sætte os. Her er så stilt og ensomt. Tæt sammen; se så! (drager ham ned på en bænk ved rækværket.) — „Kan der komme noget godt fra Kappadokia“, siges der. Ja. — venner kan komme. Gives der noget bedre?

(ser længe på ham.)

Ufatteligt, at jeg ikke straks kendte dig. O du, min elskede ejendom, er det ikke som i borne-årene —?

AGATHON

(ned foran ham).

Jeg for dine fodder, ligesom da.

FYRST JULIAN.

Nej, nej, nej —!

AGATHON.

O, lad mig ligge så!

FYRST JULIAN.

Ak, Agathon, det er synd og bespottelse at knæle for mig. Du skulde vide, hvor skyldbetyngtet jeg er bleven. Hekebolios, min dyrebare lærer, har

megen sorg af mig, Agathon. Han kunde fortælle dig — — —

Hvor dit hår er vorden fyldigt og fugtigt. Og hvor lokket det er. — Men Mardonios, — hvorledes gar det ham? Nu er han vel næsten hvidhåret?

AGATHON.

Han er ganske hvidhåret.

FYRST JULIAN.

Hvor Mardonios forstod at tyde Homer! Jeg tror ikke min gamle Mardonios har sin lige i det stykke. — Helte mod helte i kamp; — og ildnende guder over dem. Jeg så det med øjnene.

AGATHON.

Dengang stod dit sind til at vorde en stor og lykkelig kriger.

FYRST JULIAN.

Det var glade år, hine seks i Kappadokia. Var arene længere i den tid, end nu? Det tykkes sa, nar jeg drages til minde alt, hvad de rummer. —

Ja, det var glade år. Vi ved vore bøger, og Gallos på sin persiske hest. Som skyggen af en sky jog han over sletten. O, men ét må du dog sige mig. Kirken — ?

AGATHON.

Kirken? Over den hellige Mamas's grav?

FYRST JULIAN

(smiler svagt).

Som Gallos og jeg bygged. Gallos fik sin floj færdig; men jeg — ; det vilde aldrig ret lykkes. — Hvorledes er det gat siden?

AGATHON.

Det gik ikke. Bygfolkene sagde, at det var ugørligt på den måde.

FYRST JULIAN

(tankefuld).

Ja visst; ja visst. Jeg gjorde dem uret, da jeg mente, at de var ukyndige. Nu véd jeg, hvorfor det ikke kunde gå. Jeg skal sige dig det, Agathon: — Mamas var en falsk helgen.

AGATHON.

Var den hellige Mamas?

FYRST JULIAN.

Hin Mamas har aldrig været noget blodvidne. Det hele sagn om ham var en sælsom vildfarelse. Hekebolios har med overmåde megen lærdom udfundet den rette sammenhæng, og jeg selv har for nylig affattet et ringe skrift om denne sag, et skrift, min Agathon, som visse visdoms-venner, ubegribeligt nok, skal have omtalt med ros i læresalene. —

Herren holde mit hjerte rent for al forføngelighed! Den onde frister har tallose snigveje: en kan aldrig vide —.

At det skulde lykkes for Gallos, men ikke for mig! Ak, min Agathon, når jeg tænker på hin kirkebygning, så ser jeg Kains alter --.

AGATHON.

Julian!

FYRST JULIAN.

Gud vil ikke vide af mig, Agathon!

AGATHON.

O, tal ikke sa! Var ikke Gud stærk i dig, da

du ledte mig ud af hedenskabets mørke og gav mig lys for alle tider. — du, et barn, som du dengang var!

FYRST JULIAN.

Ja, den sag er mig som en drøm.

AGATHON.

Og dog så livsalig en sandhed.

FYRST JULIAN

(lungt).

Det skulde været nu! — Hvor tog jeg ordets ild fra? Der var lovsang i luften, — en stige mellem himmel og jord — — (stirrer ud.) Så du den?

AGATHON.

Hvilken?

FYRST JULIAN.

Stjernen, som faldt: der, bag de to cypresser. (tier lidt og slår pludselig om.) — Har jeg fortalt dig, hvad min moder drømte natten før jeg blev født?

AGATHON.

Det mindes jeg ikke.

FYRST JULIAN.

Nej, nej, det er sandt, jeg erfor det først senere.

AGATHON.

Hvad drømte hun?

FYRST JULIAN.

Min moder drømte, at hun fødte Akilleus.

AGATHON

(levende).

Tror du endnu lige stærkt på drømme?

FYRST JULIAN.

Hvorfor spørger du?

AGATHON.

Du skal få høre; thi det hænger sammen med hint, som drev mig over havet —

FYRST JULIAN.

Du har et særligt ærend her? Det har jeg slet ikke tænkt på at spørge dig om --

AGATHON.

Et sælsomt ærend: og just derfor noler jeg i tvil og uro. Der er så meget, jeg gad vide først. — om livet i staden. — om dig selv, — om kejseren —

FYRST JULIAN

(ser vist på ham).

Sig sandheden. Agathon: — hvem har du talt med her, for du traf mig?

AGATHON.

Ikke med nogen.

FYRST JULIAN.

Hvad tid kom du?

AGATHON.

Det sagde jeg dig for, — for to dage siden.

FYRST JULIAN.

Og straks vil du vide —? Hvad er det for ting, du vil vide om kejseren? Er der nogen, som har bedt dig —? (slår armene om ham.) O, tilgiv mig, Agathon, ven!

AGATHON.

Hvad? Hvilket?

FYRST JULIAN

(rejser sig og lytter).

Hyss! — Nej, det var intet: det var kun en fugl i buskene. —

Jeg er såre lykkelig her. Hvorfor tror du det ikke? Hvi skulde jeg ikke være lykkelig? Har jeg ikke her al min slægt samlet? ja, jeg mener — alle dem, som en nådig frelser har holdt sin hånd over.

AGATHON.

Og kejseren er dig jo i faders sted?

FYRST JULIAN.

Kejseren er over al måde vis og god.

AGATHON

(som også har rejst sig).

Julian, er det rygte sandt, at du engang skal være kejserens efterfølger?

FYRST JULIAN

(hastigt).

Tal ikke om de farlige ting. Jeg véd ikke, hvad tabelige rygter fortæller. Hvorfor fritter du mig så meget? Ikke et ord får du ud, for du siger mig, hvad du vil i Konstantinopel.

AGATHON.

Jeg kommer på Gud Herrens vegne.

FYRST JULIAN.

Har du din frelser og din frelse kær, så drag hjem igen. (lytter ud over rækværket.) Tal sagte: der ligger en båd til.

(han drager ham over mod den anden side.)

Hvad vil du her? Kysse splinten af det hellige kors? Drag hjem igen, siger jeg! Véd du, hvad

Konstantinopel er blevet i de sidste femten måneder?
Et bespottelsens Babylon. — Har du ikke hørt det, —
véd du ikke, at Libanios er her?

AGATHON.

Ak, Julian. jeg kender ikke Libanios.

FYRST JULIAN.

Du ensomme Kappadokier! Lykkelige egn. hvor
hans røst og lære ikke har slået ned.

AGATHON.

Ah, han er en af hine hedenske vranglærere — ?

FYRST JULIAN.

Den farligste af dem alle.

AGATHON.

Dog ikke farligere end Ædesios i Pergamon?

FYRST JULIAN.

Ej, hvad; — hvem tænker længere på Ædesios
i Pergamon? Ædesios er affældig —

AGATHON.

Er han også farligere, end hin gådefulde Maximos?

FYRST JULIAN.

Maximos! Tal ikke om denne gogler. Hvem
véd noget pålideligt om denne Maximos?

AGATHON.

Han siger sig at have sovet tre år i en hule
hinsides Jordan.

FYRST JULIAN.

Hekebolios holder ham for en bedrager, og deri
har han visselig ikke megen uret. — —

Nej, nej, Agathon. — Libanios er den farligste. Vor syndige jord har ligesom vændet sig under denne svebe. Der gik tegn forud for hans ankomst. En pestagtig syge myrded mennesker for fode i staden. Og så, da den var over, i November måned, regned her ild hver nat fra himlen. Du må ikke tvile, Agathon! Jeg har selv set stjernerne løsne sig fra sine ringe, dale ned imod jorden og slukne undervejs. —

Siden har han lært her, han, visdomselskeren, taleren. Alle kalder ham veltalenhedslærernes konge. Ja, det må de vel. Jeg siger dig, han er forfærdelig. Ynglinge og mænd flokkes om ham; han binder deres sjæle, så de må følge ham; fornægtelsen flyder dærende fra hans læber, lig digt og sang om Trojanere og Grækere —

AGATHON

(i skræk).

O, du har også søgt ham, Julian!

FYRST JULIAN

(tviger tilbage).

Jeg! Gud skærme mig mod sligt! Skulde visse rygter komme dig for ore, så fæst ikke lid til dem. Det er ikke sandt, at jeg har søgt Libanios om natten eller i forklædning. Hans nærhed vilde være mig en rædsel. Kejseren har desuden forbudt det, og Hekebolios endnu mere indtrængende. Alle troende, som kommer denne spidsfindige mand nær, de falder fra og bliver spottede. Og ikke de alene. Hans ord bæres fra mund til mund lige ind i kejser-slottet. Hans legende han, hans uomstødelige grunde, hans spottedigte slår ned i min bon: alt dette tilløbe er for mig som line uhyrer i fugleskikkelse, der fordom tilsolte maden for en from omflakkende

helt. Jeg foler stundom med forfærdelse, at jeg ækles ved troens og ordets føde — (med et udbrud af ubændighed.) Havde jeg kejserlig magt, skulde jeg sende dig Libanios's hoved på et sølvfad!

AGATHON.

Men hvor er det muligt, at kejseren tåler dette? Hvor kan vor fromme troende kejser —?

FYRST JULIAN.

Kejseren? Priset være kejserens tro og fromhed! Men kejseren har ikke tanke for andet, end den ulykkelige Perser-krig. Den fylder alles sind. Ingen agter den krig, som her føres imod Golgatas fyrste. Ah, min Agathon, det er ikke nu som for to år siden. Dengang måtte mystikeren Maximos's tvende brodre bøde med livet for sine vranglærdomme. Du véd ikke, hvilke mægtige støtter Libanios har. En eller anden af de ringere visdomslærere udjages stundom af staden. Ham vover ingen at røre ved. Jeg har tryglet, jeg har bønfaldt både Hekebolios og kejserinden om at virke for hans udvisning. Men nej, nej! — Hvad hjælper det, at de andre fjernes? Dette ene menneske forgifter luften for os alle. O, du min frelser, om jeg kunde flygte fra al denne hedenske vederstyggelighed! At leve her, er at leve i lovens hule —

AGATHON

(livfuldt).

Julian. -- hvad sagde du der!

FYRST JULIAN.

Jo, jo; kun et under kan fri os.

AGATHON.

O, så hor! Det under er sket.

FYRST JULIAN.

Hvad mener du vel?

AGATHON.

Du skal høre det, Julian; thi nu tør jeg ikke længere tvile på, at det er dig, det gælder. Hvad der drev mig til Konstantinopel var et syn —

FYRST JULIAN.

Et syn, siger du!

AGATHON.

En hellig åbenbaring

FYRST JULIAN.

O, for Guds nådes skyld, tal! — Hyss; tal ikke. Vent; der kommer nogen. Stå her; ganske ligegyldig; lad som intet.

(de blir begge slænde ved rækværket.)

(En høj smuk middelaldrende mand, klædt, efter visdomslærerens skik, i en kort kappe, kommer gennem alléen fra venstre. EN SKARE YNGLINGE ledsager ham, alle i opklædte klæder, med vedbend-kranse i håret og bærende bøger, papirer og pergamenter. Latter og højrosted samtale mellem de kommende.)

VISDOMSLÆREREN.

Tab intet i vandet, min glade Gregor! Husk på, hvad du bærer er mere værd, end guld.

FYRST JULIAN

(som står lige ved ham).

Med tilladelse, -- gives der noget handfast gode, som er mere værd, end guld?

VISDOMSLÆREREN.

Kan du købe dit livs frugter igen for guld?

FYRST JULIAN.

Sandt; sandt. Men når så er, skulde du ikke lide på de troløse vande.

VISDOMSLÆREREN.

Menneskegunst er troløse.

FYRST JULIAN.

Det ord var visdom. Og hvor sejler du så hen med dine skatte?

VISDOMSLÆREREN.

Til Athen.

(han vil gå forbi.)

FYRST JULIAN

(med undertrykt latter).

Til Athen? O, rige herre, så ejer du jo ikke din egen rigdom.

VISDOMSLÆREREN

(standser).

Hvi så?

FYRST JULIAN.

Er det vismands værk at føre ugler til Athen?

VISDOMSLÆREREN.

Mine ugler forliges ikke med kirkelyset i kejserstaden. (til en af de unge mænd.) Ræk mig hånden. Sallust!

(han vil stige ned.)

LÆRLINGEN SALLUST

(halvt nede på trappen, sagte).

Ved guderne, det er ham!

VISDOMSLÆREREN.

Ham — ?

LÆRLINGEN SALLUST.

Så sandt jeg lever! Jeg kender ham! — jeg har set ham gå sammen med Hekebolos.

VISDOMSLÆREREN.

Ah!

(han betragter JULIAN med dulgt opmærksomhed; derpå går han et skridt nærmere og siger):

Du smilte nys. Hvad smilte du ad?

FYRST JULIAN.

Da du klaged over kirkelyset, tænkte jeg på, om det ikke snarere var kongelyset i læresalen, som skar dig for stærkt i øjnene.

VISDOMSLÆREREN.

Misundelse rummes ikke under den korte kappe.

FYRST JULIAN.

Hvad ikke rummes, det stikker frem.

VISDOMSLÆREREN.

Du har en spids tunge, høje Galilæer!

FYRST JULIAN.

Hvorfor Galilæer? Hvad er mit Galilæermærke?

VISDOMSLÆREREN.

Hofklædningen.

FYRST JULIAN.

Jeg er visdomsven indenfor; thi jeg bærer en sare grov skjorte. — Men sig mig, hvad søger du i Athen?

VISDOMSLÆREREN.

Hvad søgte Pontius Pilatus?

FYRST JULIAN.

Ej, hvad! Er ikke sandheden her, hvor Libanios er?

VISDOMSLÆREREN

(ser stift på ham).

Hm! — Libanios, ja! Libanios vil snart forstumme. Libanios er ked af kampen, herre!

FYRST JULIAN.

Ked? Han, — den usårlige, den altid sejrende —?

VISDOMSLÆREREN.

Han er ked af at vente på sin ligemand.

FYRST JULIAN.

Nu spoger du, fremmede? Hvor kan Libanios tænke at finde sin ligemand?

VISDOMSLÆREREN.

Hans ligemand findes.

FYRST JULIAN.

Hvem? Hvor? Nævn ham!

VISDOMSLÆREREN.

Det turde være farligt.

FYRST JULIAN.

Hvorfor?

VISDOMSLÆREREN.

Er du ikke hofmand?

FYRST JULIAN.

Og hvad så?

VISDOMSLÆREREN

(sagtere).

Har du selv den forvovenhed at prise kejserens efterfølger?

FYRST JULIAN

(gennemrystet).

Ah!

VISDOMSLÆREREN

(hurtigt).

Forråder du mig, så nægter jeg alt!

FYRST JULIAN.

Jeg forråder ingen. Visselig, visselig ikke! — Kejserens efterfølger, siger du? Jeg véd ikke, hvem du mener; — kejseren har ingen kåret. — Men hvorfor hin spøg? Hvorfor talte du om Libanios's ligemand?

VISDOMSLÆREREN.

Ja eller nej, — lever der ved kejserhoffet en yngling, som med magt og harde bud, gennem bønnen og overtalelser, holdes fjernt fra læresalens lys?

FYRST JULIAN

(med hast).

Sligt sker for at holde hans tro ren!

VISDOMSLÆREREN

(smiler).

Har denne unge mand så ringe tro til sin tro? Hvad véd han om sin tro? Hvad véd en krigsmand om sit skjold, for det har skærmet ham?

FYRST JULIAN.

Sandt, sandt; — men det er kærlige frænder og lærere, horer du

VISDOMSLÆREREN.

Talemåder, herre! Jeg vil sige dig det. Det er for kejserens skyld, at hans unge slægtning holdes borte fra visdomsvennerne. Kejseren har ikke ordets guddommelige gave. Kejseren er stor forresten; men han tåler ikke, at hans efterfølger lyser over riget —

FYRST JULIAN

(forvirret).

Og det vover du — !

VISDOMSLÆREREN.

Ja, ja, du vredes på din herskers vegne, men —

FYRST JULIAN.

Langt fra: tvert imod — : ja, det vil sige —

Hor, jeg står denne unge fyrste så temmelig nær. Det skulde være mig kært at erfare —

(vender sig.)

Gå længere tilside, Agathon: jeg må tale i enrum med denne mand.

(tjerner sig nogle skridt med den fremmede.)

Du sagde lyse? Lyse over riget? Hvad véd du, hvad véd I alle om fyrst Julian?

VISDOMSLÆREREN.

Kan Sirios dolges af en sky? Vil ikke den drivende vind hist eller her flænge en rift i skyen, så at den —

FYRST JULIAN.

Lige til: jeg beder dig.

VISDOMSLÆREREN.

Slottet og kirken er som et dobbelt bur, hvori fyrsten holdes fangen. Buret er ikke tæt nok. Stundom lader han et sælsomt ord falde: — hofkrybet —

tilgiv mig, herre — hofmændene bærer det ud, til spot; den dybe mening er ikke til for disse herrer, — tilgiv, herre, — for de fleste af dem er den ikke til.

FYRST JULIAN.

For ingen. Du kan trygt sige, for ingen.

VISDOMSLÆREREN.

For dig synes det dog. Og i al fald for os. — —
Ja, han kunde lyse over riget! Går der ikke
sagn om ham fra hans barne-år i Kappadokia, da
han under ordkamp med sin broder Gallos tog
gudernes sag og forsvarede dem mod Galilæeren?

FYRST JULIAN.

Det var spøg, taleøvelser —

VISDOMSLÆREREN.

Hvad har ikke Mardonios optegnet om ham?
Og Hekebolios siden! Hvad kunst lå der ikk^e alle-
rede i drengens tale, — hvad skønhed, hvad ynde i
tankernes lette leg!

FYRST JULIAN.

Og det tykkes dig?

VISDOMSLÆREREN.

Ja, vel kunde han vorde os en modstander, som
vi både måtte frygte for og længes efter. Hvad fattes
der ham for at na en så ærefuld højde. Fattes der
ham andet, end at gå den samme skole igennem,
som den Paulus gik igennem, og som han gik så
uskadt igennem, at han bagefter kunde slutte sig til
Galilæerne, lysende mere, end alle de andre for-
kyndere tilhobe, fordi han havde viden og veltalen-
hed! Hekebolios frygter for sin lærings tro. O, jeg

véd det godt; det er fra ham det kommer. Men glemmer han da, denne overvættes samvittighedsfulde mand, at han selv i sin ungdom har drukket af de kilder, som han nu vil tilstoppe for sin lærling? Eller er det ikke hos os, at han har lært at bruge de sprogets våben, som han nu med en så højt lovprist færdighed svinger imod os?

FYRST JULIAN.

O, sandt, ustridig sandt!

VISDOMSLÆREREN.

Og hvad gaver har så denne Hekebolios i sammenligning med de gaver, der så underfuldt åbenbared sig hos hint fyrstelige barn, som, efter hvad der siges, i Kappadokia, på de henrettede Galilæeres grave, forkyndte en lære, hvilken jeg holder for vildfarende og som derfor desto vanskeligere vinder indgang, men som han dog forkyndte med en sådan andens henrevethed, at — ifald jeg tor tro et såre udbredt rygte — mangfoldige børn af hans egen alder gav sig under ham og fulgte ham som lærlinge! Ah, Hekebolios er, som I andre, — mere nidsyg end nidkær: derfor har Libanios ventet forgæves.

FYRST JULIAN

(griber ham om armen).

Hvad har Libanios sagt? For Gud — jeg besværger dig, lad mig vide det!

VISDOMSLÆREREN.

Han har sagt alt, hvad du nys har hørt. Og han har sagt mere end det. Han har sagt: se hin fyrstelige Galilæer: han er andens Akilleus.

FYRST JULIAN.

Akilleus! (sagtere.) Min moders drom.

VISDOMSLÆREREN.

Hist inde i de åbne læresale står kampen. Dag og glæde er over striden og over de stridende. Ordets pile hviner; viddets hvasse sværd knitrer i slaget; de salige guder sidder smilende i skyen —

FYRST JULIAN.

O, vig fra mig med dit hedenskab —

VISDOMSLÆREREN.

— og heltene går hjem til lejren, armomslyngede, uden nag, med blussende kinder, med blodets svulmende strøm i alle årer, med erkendelsens bytte og med lov om panden. Ah, hvor er Akilleus? Jeg ser ham ikke. Akilleus er vred —

FYRST JULIAN.

Akilleus er ulykkelig! — Men kan jeg tro det! O, sig mig —: jeg svimler —; alt det har Libanios sagt?

VISDOMSLÆREREN.

Hvi kom Libanios til Konstantinopel? Kom han hid af en anden grund, end for at søge en viss ynglings hædrende venskab?

FYRST JULIAN

(spændt).

Tal sandhed! Nej, nej, dette kan ikke være sandt. Hvorledes skulde det forliges med at den han og spot, som —? Man hader ikke den, hvis venskab man søger.

VISDOMSLÆREREN.

Galilaer-rænker, for at tarne en mur af had og vrede imellem de to kamper.

FYRST JULIAN.

Du vil dog vel ikke nægte, at det var Libanios — ?

VISDOMSLÆREREN.

Jeg vil nægte alt sligt til det yderste.

FYRST JULIAN.

Spottedigtene skulde ikke komme fra ham?

VISDOMSLÆREREN.

Ikke et eneste. De er alle tilhøbe blevne til i kejserslottet og udsprede under hans navn —

FYRST JULIAN.

Ah, hvad siger du der — ?

VISDOMSLÆREREN.

Hvad jeg tør vedstå for hvem det skal være. Du har en hvas tunge; — hvo véd, om ikke du selv —

FYRST JULIAN.

Jeg — ! Men kan jeg tro dette? Libanios skulde ikke have skrevet dem? Ingen af dem?

VISDOMSLÆREREN.

Nej, nej!

FYRST JULIAN.

Ikke engang det skændige digt om Atlas med de skrå skuldre?

VISDOMSLÆREREN.

Nej, nej, siger jeg.

FYRST JULIAN.

Heller ikke hint tåbelige og højst uforskammede vers om abekatten i hofklæder?

VIDOMSLEREREN.

Ha-ha; det er skrevet i kirken og ikke i læresalen. Du tror det ikke? Jeg siger dig, det er Hekebolios —

FYRST JULIAN.

Hekebolios!

VIDOMSLEREREN.

Ja, Hekebolios; Hekebolios selv, som for at lægge ondt imellem sin uven og sin kærting —

FYRST JULIAN

(med knyttede hænder).

Ah, om så var!

VIDOMSLEREREN.

Havde denne forblindede og bedragne yngling kendt os visdomsvenner, så havde han ikke handlet så hårdt imod os.

FYRST JULIAN.

Hvad taler du om?

VIDOMSLEREREN.

Nu er det for sent. Lev vel, herre!

(han vil gå.)

FYRST JULIAN

(griber hans hånd).

Ven og broder, hvem er du?

VIDOMSLEREREN.

En mand, som sørger fordi han ser det guddoms-bårne gå under.

FYRST JULIAN.

Hvad kalder du det guddoms-bårne?

VISDOMSLÆREREN.

Det uskabte i det skiftende.

FYRST JULIAN.

Lige mørkt for mig.

VISDOMSLÆREREN.

Der gives en hel og herlig verden, som I Galilæere er blinde for. I den er tilværelsen en højtid mellem billedstotter og under tempelsange, med fyldte skummende skåler og med roser i håret. Svimlende broer spænder sig mellem ånd og ånd, lige til de fjerneste lys i rummet. —

Jeg kender den, som kunde være hersker i dette store solfulde rige.

FYRST JULIAN

(angst).

Ja, med salighedens forlis!

VISDOMSLÆREREN.

Hvad er salighed? Genforening med ophavet.

FYRST JULIAN.

Ja, i medvidende liv: genforening for mig, som den jeg er!

VISDOMSLÆREREN.

Genforening, som regndråbens med havet, som det smuldrende løvs med den jord, der fostred det.

FYRST JULIAN.

O, havde jeg lærdom! Havde jeg våben at løfte mod dig!

VISDOMSLÆREREN.

Hent dig våben, unge mand! Læresalen er en tankernes og evnernes fægtesal —

FYRST JULIAN

(vigende).

Ah!

VISDOMSLEREREN.

Se hine glade ynglinge derborte. Der er Galilæere iblandt dem. Vildfarelser i de guddommelige ting volder ingen splid imellem os. —

Lev vel! I Galilæere har gjort sandheden landflygtig. Se nu du, hvorledes vi bærer skæbnens slag. Se os med løv om de løftede pander. Således går vi bort. — kortende natten med sang, og forventende Helios.

(han stiger ned af trappen, hvor læringerne har bilet på ham; derpå hører man båden ro bort med dem.)

FYRST JULIAN

(ser længe ud over vandet).

Hvem var han, den gadefulde mand?

AGATHON

(kommer nærmere).

Hør mig, Julian !

FYRST JULIAN

(i livfuld bevægelse).

Han forstod mig! Og Libanios selv; den store, uforlignelige Libanios — ! Tænk dig, Agathon, Libanios har sagt — —. O, hvor skarpt må dog ikke det hedenske øje være!

AGATHON.

Dette var et fristelsens værk, tro mig!

FYRST JULIAN

(uden at agte på ham).

Jeg holder det ikke længer ud imellem disse mennesker. Fra dem kom altså hine vederstyggelige

spottedigte! Her forhånes jeg; de ler bag min ryg: her er ingen, som tror på det, jeg bærer i mig. De går efter mig; de vrænger ad mine lader og min tale; Hekebolios selv —! O, jeg føler det. — Kristus viger fra mig; jeg bliver ond her.

AGATHON.

O, du véd det ikke, — just du er særlig under nåden.

FYRST JULIAN

(går op og ned ved rækværket).

Jeg er den, som Libanios gad kæmpe med. Hvilket sælsomt ønske! Libanios holder mig for sin ligemand. Det er mig, han venter på —

AGATHON.

Hør og lyd: Kristus venter på dig!

FYRST JULIAN.

Ven, hvad mener du?

AGATHON.

Synet, som drev mig til Konstantinopel —

FYRST JULIAN.

Ja, ja, synet; det havde jeg næsten glemt. En åbenbaring, sagde du jo? O, fortæl, fortæl!

AGATHON.

Det var hjemme i Kappadokia for en måned siden, eller lidt mere. Da kom det rygte ud, at hedningerne igen havde begyndt at holde lonlige sammenkomster ved nattetid i Kybeles tempel —

FYRST JULIAN.

De dumdristige! Det er dem jo strengt forbudt --

AGATHON.

Alle troende rejste sig også i harme. Øvrigheden lod templet bryde ned, og vi sønderslog de forargelige afgudsbilleder. Ja, de mere nidkære iblandt os dreves af Herrens ånd til at gå videre. Under salmesang, og med hellige faner foran, drog vi gennem staden og faldt som vredens sendebud over de ugdelige; vi tog deres kostbarheder fra dem; mange huse blev stukne i brand; mange hedninger omkom i ilden; end flere flygtende dræbte vi i gaderne. O, det var en stor tid til Guds ære!

FYRST JULIAN.

Og så? Synet, min Agathon!

AGATHON.

Tre fulde nætter og dage var hævnens herre stærk i os. Men se, da kunde ikke kodets skrøbelighed længer holde skridt med åndens iver, og vi afstod fra forfølgelsen. —

Jeg lå på mit leje; jeg kunde hverken våge eller sove. Det tyktes mig, at jeg var hul indvendig, og at ånden var vegen fra mig. Jeg lå i brændende hede: jeg afrev mit har, jeg græd. jeg bad, jeg sang; — jeg véd ikke mere, hvorledes det var. —

Da, med ét, så jeg foran mig ved væggen et hvidt skinnende lys, og i lys-skæret stod en mand i en fodsid kabe. Der gik straler ud fra hans hoved; han holdt et rør i armen og fæsted sine øjne mildt på mig.

FYRST JULIAN.

Det sa du!

AGATHON.

Jeg sa det. Og da talte han og sagde: stat

op, Agathon; søg ham, som skal arve riget; byd ham gå ind i hulen og brydes med løverne.

FYRST JULIAN.

Brydes med løverne? O, sælsomt, sælsomt! — Ah, om det var —! Mødet med hin vismand —. En åbenbaring; et bud til mig —; jeg skulde være under udvælgelsen?

AGATHON.

Det er du visselig.

FYRST JULIAN.

Brydes med løverne! — Ja, jeg ser det; — således er det, min Agathon! Det er Guds vilje, at jeg skal søge Libanios —

AGATHON.

Nej, nej, hør mig tilende!

FYRST JULIAN.

— liste ham hans kunst og hans lærdom af. — fælde de vantro med deres egne våben. — slå, slå, som Paulus. — sejre, som Paulus, i Herrens sag!

AGATHON.

Nej, nej, det er ikke således ment.

FYRST JULIAN.

Kan du tvile? Libanios, — er ikke han vældig som bergenes love, og er ikke læresalen —?

AGATHON.

Jeg siger dig, det er ikke sa; thi skikkelsen føjed til: forkynd den kærne, at han skal ryste kejserstadens stov af sine fodder, og aldrig mere gå ind ad dens porte.

FYRST JULIAN.

Og det er du viss på, Agathon?

AGATHON.

Ja, tilfulde.

FYRST JULIAN.

Altså ikke her. Brydes med løverne? Hvor, hvor? O, hvor finder jeg lys i dette!

(FYRST GALLOS, en smuk stærkbygget mand på femogtyve år, med lyst krøllet hår og fuldt væbnet, kommer gennem alléen på venstre side.)

FYRST JULIAN

(imod ham).

Gallos!

FYRST GALLOS.

Hvad godt? (peger på AGATHON.) Hvem er det menneske?

FYRST JULIAN.

Agathon.

FYRST GALLOS.

Hvilken Agathon? Du søger omgængelse med så mange slags —. Ah, for Gud, det er jo Kappadokieren! Du er bleven en hel mand

FYRST JULIAN.

Véd du det, Gallos, — kejseren har spurgt efter dig.

FYRST GALLOS

(spændt).

Nu? I nat?

FYRST JULIAN.

Ja, ja; han vil tale med dig. Han syntes at være i den yderste vrede.

FYRST GALLOS.

Hvoraſ véd du det? Hvad ſagde han?

FYRST JULIAN.

Jeg forſtod det ikke. Han vilde vide, hvad et orakel havde ſvaret.

FYRST GALLOS.

Ah!

FYRST JULIAN.

Dolg intet for mig. Hvad gælder det?

FYRST GALLOS.

Det gælder død eller landsforviſning.

AGATHON.

Nådige frelſer!

FYRST JULIAN.

Hvad aned jeg ikke! Dog nej, kejſerinden var trøſtig. O, men tal, tal!

FYRST GALLOS.

Hvad ſkal jeg tale? Véd jeg mere, end du? Har kejſeren ymtet om et orakel, ſå må et viſt ſendebud være fængſlet, eller nogen har forrædt mig —

FYRST JULIAN.

Sendebud? — Gallos, hvad er det, du har voyet!

FYRST GALLOS.

O, kunde jeg da længer leve dette liv i uviffhed og angſt? Lad ham handle med mig, ſom han vil; alt andet er bedre, end dette —

FYRST JULIAN

(sagte, forer ham nogle skridt tilside).

Varsom, Gallos! Hvad er det med sendebudet?

FYRST GALLOS.

Jeg har rettet et spørgsmål til Osiris-presterne i Abydos --

FYRST JULIAN.

Ah, oraklet! Og dette hedenskab --!

FYRST GALLOS.

Hedenskabet skulde man nok sætte sig ud over; men -- ja, nu kan du gerne vide det -- jeg har spurgt om udfaldet af Perser-krigen --

FYRST JULIAN.

Hvilket afsind! -- Gallos, -- jeg ser det på dig; du har spurgt om mere!

FYRST GALLOS.

Hold op; jeg har ikke spurgt --

FYRST JULIAN.

Jo, jo; du har spurgt om en mægtig mands liv eller død!

FYRST GALLOS.

Og om nu så var? Hvad ligger os begge mere på hjerte, end dette?

FYRST JULIAN

(faldet ham i armen).

Ti stille, du rasende!

FYRST GALLOS.

Væk fra mig! Kryb du for ham, som en hund; jeg er ikke tilsiuds at tale det længer. Jeg vil

skrige det ud på alle torve — (råber til AGATHON.) Har du set ham, Kappadokier? Har du set morderen?

FYRST JULIAN.

Gallos! Broder!

AGATHON.

Morderen!

FYRST GALLOS.

Morderen i den røde kåbe; min faders morder, min stedmoders, min ældste broders —

FYRST JULIAN.

O, du kalder fordærvelse over os!

FYRST GALLOS.

Elleve hoveder i en eneste nat; elleve lig; vor hele slægt. Ah, men du kan tro, samvittigheden tumler med ham; den risler ham gennem benpiberne som en orme-mylder.

FYRST JULIAN.

Hør ikke på ham! Bort, bort!

FYRST GALLOS

(griber JULIAN i skulderen).

Stå; — du ser så bleg og forstyrret ud; er det kanske dig, som har forradt mig?

FYRST JULIAN.

Jeg! Din egen broder !

FYRST GALLOS.

Ah, hvad broder, broder! Broderskabet skærmer ingen i vor slægt. Har du lønligt eftersporet mine veje, så sig det! Hvem anden skulde det være?

Tror du ikke jeg véd, hvad her hviskes om? Kejseren tænker jo på dig til sin efterfølger.

FYRST JULIAN.

Aldrig! Jeg sværger dig, elskede Gallos, det skal aldrig ske! Jeg vil ikke. En stærkere har kåret mig. — O, tro mig, Gallos; min vej er mærket. Jeg går ikke did, siger jeg. O, du hærskarernes Gud, jeg på kejsersædet; — nej, nej, nej!

FYRST GALLOS.

Ha-ha; godt spillet, gogler!

FYRST JULIAN.

Ja, du kan vel spotte, du, som ikke véd, hvad der er håndt. Jeg véd det knapt selv. O, Agathon, om dette hoved skulde salves! Var det ikke et frafald, — en synd til døden? Vilde ikke Herrens hellige olie brænde mig som dryppende bly!

FYRST GALLOS.

Da måtte vor høje frænde være mere skaldet, end Julius Cæsar.

FYRST JULIAN.

Forbryd dig ikke —! Giv kejseren, hvad kejserens er

FYRST GALLOS.

Min faders blod, — din faders og din moders —!

FYRST JULIAN.

O, hvad véd vi om hine rædsler? Vi var jo sma dengang. Det meste var soldaternes skyld; det var oprørerne, — onde radgivere —

FYRST GALLOS

(ber).

Efterfølgeren over sig!

FYRST JULIAN

(i gråd).

O, Gallos, gid jeg fik dø eller forjages i dit sted! Jeg forspilder min sjæl her. Jeg skulde tilgive, — og jeg kan det ikke. Det onde vokser i mig; had og hævn hvisker —

FYRST GALLOS

(hurtigt, ser imod kirken).

Nu kommer han!

FYRST JULIAN.

Vær sindig, dyrebare broder! — Ah, Hekebolios!

(Kirkedøren er imidlertid bleven åbnet. Menigheden strømmes ud; nogle går bort, andre blir stående udenfor for at se hoffet drage forbi. Mellem de kommende er SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS; han bærer prestelig klædning.)

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS

(idet han vil gå forbi til venstre).

Er det dig, min Julian? Ak, jeg har atter havt en tung stund for din skyld.

FYRST JULIAN.

Desværre; det har du visst altfor ofte.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Kristus er fortørnet på dig, min søn! Det er dit trodsige sindelag, som han vredes over; det er dine kærlighedsløse tanker, al denne verdslige forfængelighed —

FYRST JULIAN.

Jeg véd det, min Hekebolios! Du siger mig det sa tidt.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Nys løftet jeg mig i bøn for din bedring. O

det var som om vor ellers så nåderige frelser slog det hen, — som om han ikke vilde høre på mig; han lod tant og spredthed snige sig ind i mine tanker —

FYRST JULIAN.

Du bad for mig? O, du kærlighedsfulde Hekebolios, — du beder selv for os muelende dyr, — at sige, når vi går i hofklæder!

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Hvad siger du, min søn!

FYRST JULIAN.

Hekebolios, hvorledes kunde du skrive hint forsmædelige digt?

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Jeg! Jeg sværger dig ved alt, hvad højt og helligt er --!

FYRST JULIAN.

Det står i dine øjne, at du lyver! Jeg véd med fuld visshed, at du har skrevet det. Hvorledes kunde du skrive det, spørger jeg, -- og det til og med i Libanios's navn?

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Nu vel, min inderlig kære, når du véd det, så —

FYRST JULIAN.

Ah, Hekebolios! Svig og logn og falskhed

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Se, du dyrebare, så højt elsker jeg dig! Alt kan jeg gøre for den mands sjæl, hvem Herren engang skal salve. Har jeg sveget og lojet af ondm

for dig, så véd jeg, at en nådefuld Gud har med velbehag skuet ned på min færd og ndstrakt sin billigende hånd derover.

FYRST JULIAN.

Jeg blinde! Lad mig trykke disse mensvorne fingre —

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Kejseren!

(KEJSER KONSTANZIOS MED HELE SIT FOLGE kommer fra kirken. AGATHON er allerede under det foregående trædt tilbage mellem buskerne på højre side.)

KEJSER KONSTANZIOS.

O, denne livsalige himmelfred over mig!

KEJSERINDE EUSEBIA.

Du føler dig styrket, min Konstanzios?

KEJSER KONSTANZIOS.

Ja ja! Jeg så duen dale levende ned over mig. Den tog alle skyld-hyrder med. — Nu tør jeg vove meget, Memnon!

SLAVEN MEMNON

(sagt).

Vov straks, herre!

KEJSER KONSTANZIOS.

Der står de begge.

(han går hen imod dem.)

FYRST GALLOS

(griber uvilkarligt efter sværdet og råber angst):

Gør mig ikke noget ondt!

KEJSER KONSTANZIOS

(med udstrakte arm).

Gallos! Frænde!

(han omfavner og kysser ham.)

Se, i lys af påskenattens stjerner vælger jeg den, som ligger mit hjerte nær. — Bøj jer alle til jorden. Hils Cæsar Gallos!

(Almindelig forbauselse blandt folket; uvilkaarlige udråb høres.)

KEJSERINDE EUSEBIA

(med et skrig).

Konstanzios!

FYRST GALLOS

(fortumlet).

Cæsar!

FYRST JULIAN.

Ah!

(han griber, ligesom i glæde, efter kejserens hænder.)

KEJSER KONSTANZIOS

(slår afværgende imod ham).

Nærm dig ikke! Hvad vil du? Er ikke Gallos den ældste? Hvad håb har du gjort dig? Hvilke rygter har du i dit forblindede hovmod — ? Bort: bort!

FYRST GALLOS.

Jeg - jeg Cæsar!

KEJSER KONSTANZIOS.

Min arving og min efterfølger. Inden tre dage drager du til hæren i Asien. Perser-krigen ligger dig jo stærkt på hjerte

FYRST GALLOS.

O, min nadigste herre !

KEJSER KONSTANZIOS.

Tak mig i gerning, elskede Gallos! Kong Saporens står vest for Euftrat. Jeg véd jo, hvor bekymret du er for mit liv: lad det altså være dit hverv at slå ham.

(han vender sig om, griber JULIAN med begge hænder om hovedet og kysser ham.)

Og du, Julian, fromme ven og broder, — det måtte så være.

FYRST JULIAN.

Velsignelse over kejserens vilje!

KEJSER KONSTANZIOS.

Ingen ønsker! Dog hør. — jeg har også tænkt på dig. Vid, Julian, at nu kan du ånde frit i Konstantinopel —

FYRST JULIAN.

Ja, lovet være Kristus og kejseren!

KEJSER KONSTANZIOS.

Du véd det allerede? Hvem har sagt dig det?

FYRST JULIAN.

Hvilket, herre?

KEJSER KONSTANZIOS.

At Libanios er forvist?

FYRST JULIAN.

Libanios — forvist!

KEJSER KONSTANZIOS.

Jeg har forvist ham til Athen

FYRST JULIAN.

Ah!

KEJSER KONSTANZIOS.

Der ude ligger skibet; han sejler inat

FYRST JULIAN

(sagte).

Ham selv; ham selv!

KEJSER KONSTANZIOS.

Du har jo længe ønsket det. Jeg har ikke kunnet føje dig før; men nu —; lad dette være dig et ringe vederlag, min Julian

FYRST JULIAN

(griber raskt hans hånd).

Herre, vis mig én nåde til!

KEJSER KONSTANZIOS.

Kræv alt, hvad du vil.

FYRST JULIAN.

Lad mig rejse til Pergamon. Du véd, den gamle Ædesios lærer der —

KEJSER KONSTANZIOS.

Et højt sælsomt ønske. Du, imellem hedningerne —?

FYRST JULIAN.

Ædesios er ikke farlig; han er en højsindet olding og derhos affældig —

KEJSER KONSTANZIOS.

Og hvad vil du ham, broder?

FYRST JULIAN.

Jeg vil lære at brydes med loverne.

KEJSER KONSTANZIOS.

Jeg forstår din fromme tanke. Og du ræddes ikke —; du tror dig stærk nok —?

FYRST JULIAN.

Gud Herren har råbt på mig med høj røst. Lig Daniel går jeg tryk og glad ind i lovekulen.

KEJSER KONSTANZIOS.

Julian!

FYRST JULIAN.

I denne nat var du selv hans redskab uden at vide det. O, lad mig gå og rense verden!

FYRST GALLOS

(sagte til kejseren).

Føj ham, herre: det vil holde ham fra at pønske på større ting!

KEJSERINDE EUSEBIA.

Jeg beder dig, Konstanzios. — stå ikke denne dragende længsel imod.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS

(sagte).

Høje kejser, lad ham rejse til Pergamon. Jeg mistviler om at boje ham her, og nu ligger der jo ikke så megen magt på

KEJSER KONSTANZIOS.

Hvor skulde jeg kunne nægte dig noget i denne stund? Gå med Gud, Julian!

FYRST JULIAN

(kysser hans hændet).

O, tak. — tak!

KEJSER KONSTANZIOS.

Og nu til glædesmåltid! Min kapuanske kok har opfundet nogle nye fastespiser, karpe-nakker i Kios-vin og —. Fremad: — næst efter mig, Cæsar Gallos!

(Toget sætter sig i bevægelse.)

FYRST GALLOS

(sagte).

Helena, hvilken vidunderlig omskiftelse!

FYRSTINDE HELENA.

O, Gallos, nu dages det over vort hab.

FYRST GALLOS.

Jeg kan knapt tro det! Hvem er skyld i dette?

FYRSTINDE HELENA.

Hys!

FYRST GALLOS.

Du, elskede? Eller hvem — hvem?

FYRSTINDE HELENA.

Memmons spartanske hund.

FYRST GALLOS.

Hvad mener du?

FYRSTINDE HELENA.

Memmons hund. Julian har givet den et fodspark: det er det, som hævnnes.

KEJSER KONSTANZIOS.

Hvorfor sa tans, Eusebia?

KEJSERINDE EUSEBIA

(sagte, i grad).

O, Konstanzios, at du kunde vælge sa!

KEJSER KONSTANZIOS.

Elleve skygger kræved det.

KEJSERINDE EUSEBIA.

Ve os; dette besværges ikke skyggerne.

KEJSER KONSTANZIOS

(råber).

Flojtespillere! Hvorfor tier de skurke? Blæs.
blæs!

(Alle, undtagen FYRST JULIAN, går ud til venstre. AGATHON kommer frem
mellem træerne.)

FYRST JULIAN.

Gallos hans efterfølger: og jeg — fri, fri, fri!

AGATHON.

Vidunderligt er Herrens råd åbenbaret.

FYRST JULIAN.

Horte du, hvad her gik for sig?

AGATHON.

Ja, alt.

FYRST JULIAN.

Og imorgen, min Agathon, imorgen til Athen!

AGATHON.

Til Athen? Du gar jo til Pergamon.

FYRST JULIAN.

Hyss! Du kender ikke til —: vi må være
listige som slanger. Først til Pergamon. — og så
til Athen!

AGATHON.

Farvel, min ven og herre!

FYRST JULIAN.

Vil du følge mig, Agathon?

AGATHON.

Det kan jeg ikke. Jeg må hjem; jeg har min lille broder at sørge for.

FYRST JULIAN

(ved rækvarket).

Der letter de anker. God bør, du vingede love; Akilleus følger dig i kolvandet.

(traber dampet.)

Ah!

AGATHON.

Hvad var det?

FYRST JULIAN.

Hist faldt en stjerne.

ANDEN AKT.

(I Athen. En åben plads, omgivet af søjlegange. På pladsen billedstøtter og vandspring. I det ene hjørne, til venstre, udmunder en trang gade. Solnedgang.)

(BASILIOS FRA CÆSARÆA, en fint bygget ung mand, sidder læsende ved en sokkel. GREGOR FRA NAZIANZ og ANDRE AF HØJSKOLENS LÆRLINGER spadserer i spredte klynger op og ned i søjlegangene. EN STØRRE FLØK løber støjende over pladsen ud til højre; larm langt borte.)

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(ser op fra sin bog).

Hvad betyder hine vilde skrig?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Der er landet et skib fra Efesos.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Med nye lærlinger?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ja.

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(rejser sig).

Så far vi en larmfuld nat. Kom, Gregor: lad os ikke se al den utærlighed.

GREGOR FRA NAZIANZ

(peger ud til venstre).

Se did. Er det et lysteligere syn?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Fyrst Julian —: med roser i håret, med blussende ansigt —

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ja, og bag efter ham denne ravende tinojede flok. Hor, hvor de lamme tunger laller af vin! De har siddet hele dagen i Lykons skænkestue.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Og mange iblandt dem er vore egne. Gregor: det er kristne ynglinge —

GREGOR FRA NAZIANZ.

Sa kalder de sig. Kaldte ikke Lampon sig kristen, — han, som krænkede oljehandleren Zenons datter? Og Hilarion fra Agrigent, og de to andre, der bedrev det, jeg væmmes ved at nævne —

FYRST JULIAN

(hører ræbende indenfor til venstre).

Ejja, se, se, — Kastor og Pollux fra Kappadokia!

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Han har fat øje på os. Jeg vil gå: jeg taler ikke at se ham saledes.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg bliver: han trænger vel til en ven.

BASILIOS FRA CÆSARÆA går ud til højre. I det samme kommer FYRST JULIAN OG EN SKARE UNGE MENN ud fra den trænge gade. Han har uredt svært at få dem en kort kappe ligesom de andre. Blandt ledingerne er

SALUSTIUS FRA PERUSIA.

MANGE I SKAREN.

Leve Athens lys! Leve visdommens og veltalenhedens elsker!

FYRST JULIAN.

Al smiger er spildt. Ikke et vers mere får I idag.

SALLUST FRA PERUSIA.

Når vor fører tier, får vi det tomt, som morgenen efter et natligt gilde.

FYRST JULIAN.

Skal det være, så lad det være noget nyt. Lad det være en rettergangs-leg.

HELE FLOKKEN.

Ja, ja, ja: fyrst Julian på dommersædet!

FYRST JULIAN

Væk med fyrsten, I venner —

SALLUST FRA PERUSIA.

Stig op, du uforlignelige!

FYRST JULIAN.

Jeg skulde formaste mig —? Hist star manden. Hvo er vel dreven i retslæren, som Gregor fra Nazianz?

SALLUST FRA PERUSIA.

Det er sandt!

FYRST JULIAN.

På dommersædet, min vise Gregor: jeg er en anklaget.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg beder dig, ven, lad mig være udenfor.

FYRST JULIAN.

På dommersædet, siger jeg! På dommersædet!
(til de andre.) Hvad har jeg forbrudt?

NOGLE STEMMER.

Ja, hvad skal det være? Vælg selv!

SALLUST FRA PERUSIA.

Lad det være noget galilæisk, som vi ugudelige
kalder det.

FYRST JULIAN.

Rigtig: noget galilæisk. Nu har jeg det. Jeg
har nægtet at svare kejseren skat --

MANGE STEMMER.

Ha-ha; ikke ilde! Ypperligt!

FYRST JULIAN.

Her føres jeg frem: skubbet i nakken; med
sammensnørte hænder --

SALLUST FRA PERUSIA

(til GREGOR)

Blinde dommer -- ja jeg mener, sasom retfærdigheden er blind --, se denne forvovne mand; han
har vægret sig for at yde kejseren skat.

FYRST JULIAN.

Tillad mig at kaste et ord i overvejelsens vægtskal. Jeg er en græsk borger. Hvor meget er en græsk borger kejseren skyldig?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Hvad kejseren kræver.

FYRST JULIAN.

Godt; men hvor meget. -- ja, svar nu som om kejseren selv var tilstede i retten --, hvor meget
for kejseren kræve?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Alt.

FYRST JULIAN.

Det var sandelig svaret, som om kejseren selv var tilstede. Men nu er der en knude; thi der står skrevet: giv kejseren, hvad kejserens er, — og Gud, hvad Guds er.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Og hvad så?

FYRST JULIAN.

Så sig mig, o klogtige dommer, — hvor meget af mit hører Gud til?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Alt.

FYRST JULIAN.

Og hvor meget af Guds ejendom har jeg lov til at give kejseren?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Kære venner, ikke mere af denne leg.

LERLINGERNE

(under støj og latter).

Jo, jo: svar ham!

FYRST JULIAN.

Hvor meget af Guds ejendom tør kejseren kræve?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg svarer ikke. Dette er usommeligt både imod Gud og kejseren. Lad mig komme bort!

MANGE STEMME.

Slå ring om ham!

FYRST JULIAN.

Hold ham fast! Hvad, du højest uheldige dommer, du har forplumret kejserens sag, og nu vil du slippe fra det? Du vil flygte? Hvorhen, hvorhen? Til Skytherne? Frem for mig! Svar mig, I kejserens og visdommens vordende tjenere, — har han ikke villet unddrage sig kejserens magt?

LERLINGERNE.

Jo, jo!

FYRST JULIAN.

Og hvad straf sætter I for slig en ugerning?

STEMMER.

Doden! Doden i et vinkar!

FYRST JULIAN.

Lad os tænke efter. Lad os svare, som om kejseren selv var tilstede. Hvor er grænsen for kejserens magt?

NOGLE I SKAREN.

Kejserens magt er uden grænse.

FYRST JULIAN.

Det skulde jeg mene. Men at ville unddrage sig det grænseløse, o I venner, er ikke det vanvid?

LERLINGERNE.

Jo, jo: Kappadokieren er gal!

FYRST JULIAN.

Og hvad er så vanvid? Hvad domte vore forfædre om den tilstand? Hvad lærte de egyptiske prester? Og hvad siger mystikeren Maximos og de andre visdomsvenner i østerlandene? De siger, at den himmelske gåde åbenbarer sig i den vanvittige.

Vor Gregor — idet han sætter sig op imod kejseren — er altså i særligt forbund med det himmelske. — Udgjød vin for Kappadokieren; syng sange til vor Gregors pris; — en æresstøtte for Gregor fra Nazianz!

LÆRLINGERNE

(under latter og jubel).

Priset være Kappadokieren! Priset være Kappadokierens dommer!

(VISDOMSLÆREREN LIBANIOS, omgivet af LÆRLINGER, kommer over pladsen.)

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Ej, se, — jeg tror, min broder Julian forkyn-
der visdom på åbent torv!

FYRST JULIAN.

Sig dårskab, min dyrebare; visdommen er jo
vandret ud.

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Er visdommen vandret ud?

FYRST JULIAN.

Eller er i færd med at vandre ud; thi, ikke
sandt, også du agter dig ned til Piræos?

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Jeg, min broder; hvad skulde jeg i Piræos?

FYRST JULIAN.

Vor Libanios er altså den eneste lærer, som
ikke véd, at der nys er landet et skib fra Efesos?

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Ej, ven, hvad bryder jeg mig om hint skib!

FYRST JULIAN.

Det er lastet til randen med lærdomsspirer —

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS

(hånligt).

Det kommer jo fra Efesos!

FYRST JULIAN.

Er ikke guldet lige vægtigt, hvor det kommer fra?

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Guld? Ha-ha! De gyldne beholder Maximos for sig selv; dem slipper han ikke. Hvad er det for slags læringer, som vanligvis kommer hid fra Efesos? Kræmmersønner, håndværkeres førstefødte. Guld, siger du, min Julian? Jeg siger mangel på guld. Men denne guldmangel vil jeg udnytte, til deraf at præge en ægte vægtig guldmønt for eder. I unge! Eller er kanske ikke en gavnlig lære for livet, — når den fremsættes i en sindrig og tiltrækkende form — at ligne med en fuldvægtig guldmønt? —

Hør da, hvis det sa synes eder. Her blev sagt, at visse mænd i hast er ileet ned til Piræos? Hvem er de, disse ilsomme? Det være langt fra mig at nævne navne; selv kalder de sig visdomselskere og visdomslærere. Flyt eder nu i tanken ned til Piræos. Hvad går der for sig i denne stund, mens jeg står her i eders velvilligt lyttende klynge? Jeg skal sige jer, hvad der går for sig. Hine mænd, som holder sig selv for at elske og at forkynde visdommen, de stimler sammen på landgangsbroen; de puffes, de mundhugges, bides, glemmer al sømmelighed og sætter al anstand tilside. Og hvorfor? For at være den første på tofterne, — for at rive de mest velklædte ynglinge til sig, fore dem til sine huse, optage dem deri, habende, siden at skulle drage fordel af dem på allehånde måder. — Hvilken skamfuldhed, hvilken opvagnen i tomhed, ligesom efter en rus, når det om føje tid viser sig — ha-ha-

ha! — at hine ynglinge knapt forte med sig det fornødne til at betale ankomstgildet! — Lær heraf. I unge, hvor ilde det klæder en visdomselsker, og hvor ringe det lønner sig, at eftertrakte de goder, som ligger udenfor sandheden.

FYRST JULIAN.

O, min Libanios. når jeg hører dig med lukkede øjne, da hensynker jeg i en sød drøm om at Diogenes er genfødt blandt os.

VISDOMSLEREREN LIBANIOS.

Din mund er fyrstelig ødsel, min inderlig kære!

FYRST JULIAN.

Intet mindre. Og dog var jeg nær ved at bryde min tale af: thi denne gang vil i al fald én af dine medbrødre neppe føle sig skuffet.

VISDOMSLEREREN LIBANIOS.

Min ven spøger.

FYRST JULIAN.

Din ven forsikrer dig, at statholderen Milons to sønner er ombord.

VISDOMSLEREREN LIBANIOS

(griber ham i ærmet).

Hvad siger du?

FYRST JULIAN.

Den Diogenes's efterfølger, som får dem at opdrage, vil neppe have nødig, for armøds skyld, at drikke af den hule hånd.

VISDOMSLEREREN LIBANIOS.

Statholderen Milons sønner! Hin ædle Milon.

som sendte kejseren syv persiske heste med sadeltøj, syet med perler —

FYRST JULIAN.

Mange fandt, at det var for ringe gave for Milon.

VISDOMSLEREREN LIBANIOS.

Meget sandt. Milon burde sendt et digt; eller han skulde sendt en vel affattet tale eller et brev. Milon er en rigt udrustet mand; hele statholderen Milons slægt er rigt udrustet.

FYRST JULIAN.

Mest de to ynglinge.

VISDOMSLEREREN LIBANIOS.

Det vil jeg tro. Guderne give, for den velgørende og gavmilde faders skyld, at de må falde i gode hænder! Så havde du dog ret, o Julian; skibet bragte virkelig guld fra Efesos. Thi er ikke åndens gaver det ægte guld? Men jeg har ingen ro på mig: disse unge mænds velfærd er i sandhed en vigtig sag; der afhænger så meget af, hvem der først får fat i dem. Mine unge venner, hvis I synes som jeg, da rækker vi disse to fremmede en vejledende hånd, hjælper dem at træffe det gavmiligste valg af lærer og bolig og —

SALLUST FRA PERUSIA.

Jeg er med!

LÆRLINGERNE.

Til Piraos! Til Piraos!

SALLUST FRA PERUSIA.

Vi skal hugge som vildsvin for Milons sønner!

(De går alle med LIBANIOS ud til højre; kun FYRST JULIAN og GREGOR FRA NAZIANZ blir tilbage i sejlegangen.)

FYRST JULIAN

(følger dem med øjnene).

Se, hvor de bolttrer sig, lig en flok fauner. Hvor de slikker sig om mundkrogene i lystenhed efter det måltid, som vil vanke inat. (vender sig til GREGOR.) Havde de i denne stund et suk til Gud, skulde det være, at han vilde tømme deres maver for frokosten.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Julian —

FYRST JULIAN.

Se kun på mig; jeg er ædru.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg véd det. Du er mådeholden i alle ting. Og dog lever du dette liv med.

FYRST JULIAN.

Hvorfor ikke? Véd du eller jeg, når lynet slår ned? Hvorfor så ikke leve en lys solrig dag? Glemmer du, at jeg har henslæbt både min barndom og mine første ungdomsår i et gyldent slaveri? Det var bleven mig til en vane, ja, jeg kan sige, et slags fornødenhed, at føle den visse skræk over mig. Og nu? Denne gravstilhed fra kejserens side: — denne lurende stumhed! Jeg forlod Pergamon uden kejserens samtykke; kejseren taug til det. Jeg drog på egen hånd til Nikomedia; jeg levte der og lærte både af Nikokles og af de andre; kejseren lod det ske. Jeg kom til Athen, søgte Libanios, som kejseren havde forbudt mig at se; — kejseren har tiet til denne dag. Hvorledes skal jeg tyde dette!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Du skal tyde det i kærlighed, Julian!

FYRST JULIAN.

O, du véd ikke —! Jeg hader denne magt udenfor mig, forfærdende, når den handler, — end mere forfærdende, når den hviler.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Vær ærlig, ven, og sig mig, om det er blot dette, som har ledt dig ind på alle de sælsomme veje.

FYRST JULIAN.

Hvad mener du med sælsomme veje?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Er det sandt, hvad rygten siger, — at du tilbringer dine nætter med at udforske de hedenske hemmeligheder i Eleusis?

FYRST JULIAN.

Ah, hvad! Jeg kan forsikre dig, der er ringe udbytte at hente hos hine gådelystne drommere. Lad os ikke tale mere derom.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Altså dog sandt! O, Julian, hvor kunde du søge dette skændselsfulde samkvem!

FYRST JULIAN.

Jeg må leve, Gregor, — og dette her ved visdoms-skolen, det er ikke liv. Denne Libanios! Jeg tilgiver ham aldrig, at jeg har elsket ham så højt! Hvorledes gik jeg ikke ved ankomsten ydmyg og skælvende af glæde frem for det menneske, bojed mig for ham, kyssed ham og kaldte ham min store brøder.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ja, det var alle kristnes mening, at du drev det for vidt.

FYRST JULIAN.

Og dog kom jeg hid med højtid i sjælen. Jeg så i ånden en vældig kamp imellem os to, — verdens sandhed, som skulde brydes imod Guds sandhed. — Hvad er det blevet til? Libanios har aldrig for alvor villet denne kamp. Han har aldrig villet nogen kamp overhovedet; han vil kun sit eget. Jeg siger dig, Gregor. — Libanios er ingen stor mand.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Da råber dog hele det oplyste Grækenland, at han er det.

FYRST JULIAN.

Og dog er han ingen stor mand, siger jeg dig. En eneste gang har jeg set Libanios stor: det var hin nat i Konstantinopel. Da var han stor, fordi han havde lidt en stor uret, og fordi en høj vrede fyldte ham. Men her! O, hvad har jeg ikke her været vidne til! Libanios har stor lærdom, men han er ingen stor mand. Libanios er grisk; han er forfængelig; han er optændt af misundelse. Eller tror du, han har kunnet tale det ry, som jeg, — vistnok for en stor del ved mine venners overbærenhed — har været så heldig at forhverve mig? Kommer du til Libanios, så kan han regne dig op alle dyders væsen og kendetegn. Han har dem på rede hånd, ligesom han har bøgerne i sin bogsal. Men over han disse dyder? Er hans liv som hans lære? Han en efterfølger af Sokrates og af Platon, — ha-ha! Smigred han ikke kejseren, inden han blev forjaget? Smigred han ikke mig ved vort sammentræf i Konstantinopel, dette sammentræf, som han siden har gjort et yderst uheldigt forsøg på at stille i et latterligt lys! Og hvad er jeg ham nu? Nu skriver han breve til Gallos, til

Cæsar Gallos. til kejserens arving, og ønsker ham til lykke med hans fremgang imod Perserne, skønt denne fremgang hidtil har været tarvelig nok og skønt Cæsar Gallos hverken udmærker sig ved lærdom eller ved nogen synderlig veltalenhed. — Og denne Libanios vedbliver Grækerne at kalde for visdomselskernes konge! Ah, jeg vil ikke nægte, at dette harmer mig. Jeg troede dog, sandt at sige, at Grækerne måtte kunne træffe et bedre valg, hvis de fæstede sine øjne lidt mere på de visdommens og veltalenhedens dyrkere, som i de senere år —

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(kommer fra højre side).

Breve! Breve fra Kappadokia!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ogsa til mig?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Se her; fra din moder.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Min fromme moder!

(han åbner papiret og læser.)

FYRST JULIAN

(til BASILIOS).

Er det din søster, som skriver?

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(der er kommen med sit eget brev åbent)

Ja, det er Makrina. Hun melder både tunge og sælsomme tidender.

FYRST JULIAN.

Hvilke; hvilke?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Først om din høje broder Gallos. Han øver et strængt herredømme i Antiokia.

FYRST JULIAN.

Ja, Gallos er hård. — Skriver Makrina „strængt herredømme“?

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(ser på ham).

Makrina skriver „blodigt“ —

FYRST JULIAN.

Ah, jeg tænkte det! Hvorfor gav dog kejseren ham denne ryggesløse enke, denne Konstantina, til ægte!

GREGOR FRA NAZIANZ

(læsende).

O, hvad uhørt skændighed?

FYRST JULIAN.

Hvad er det, ven?

GREGOR FRA NAZIANZ

(til BASILIOS).

Nævner Makrina intet om, hvad der går for sig i Antiokia?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Intet nejere. Hvad er det? Du er bleg —

GREGOR FRA NAZIANZ.

Du kendte dog den ædle Klemazios, Alexandreren?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Ja, ja: hvad er der med ham?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Han er myrdet, Basilios!

BASILIOS FRA CESAR.EA.

Hvad siger du! Myrdet?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg kalder det myrdet; — de har henrettet ham uden lov og dom.

FYRST JULIAN.

Hvem? Hvem har henrettet ham?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ja, hvem? Hvor kan jeg sige, hvem? Min moder fortæller sammenhængen således: Klemazios's svigermoder var bleven optændt af en uren elskov til sin datters mand; men da hun ingen vej kunde komme med ham, skaffede hun sig gennem en bagdør adgang til slottet —

FYRST JULIAN.

Hvilket slot?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Min moder skriver kun slottet.

FYRST JULIAN.

Nu? Og så --?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Man véd kun, at hun der har skænket en fornem og mægtig kvinde et meget kostbart smykke for at udvirke en dødsdom —

FYRST JULIAN.

Ah, men den fik de ikke!

GREGOR FRA NAZIANZ.

De fik den, Julian!

FYRST JULIAN.

O, Jesus!

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Forfærdeligt! Og Klemazios —?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Dodsdommen blev sendt til statholderen Honoratos. Denne svage mand voved ikke at modsætte sig så høj befaling. Klemazios blev fængslet og henrettet tidligt næste morgen, uden at han, som min moder skriver, fik åbne sin mund til forsvar.

FYRST JULIAN

(sagte og bleg).

Brænd disse farlige breve; de kan bringe os alle i ulykke.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Så abenbar vold midt i en stor stad! Hvor er vi; hvor er vi?

FYRST JULIAN.

Ja, du må vel spørge, hvor er vi! En kristen morder, en kristen hølørsk, en kristen —

GREGOR FRA NAZIANZ.

Klager bøder ikke på denne sag. Hvad agter du at gøre?

FYRST JULIAN.

Jeg? Jeg vil ikke mere gå til Eleusis; jeg vil afbryde alt sankvem med hedningerne, og takke Herren min Gud, at han tog magtens fristelse fra mig.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Godt: men så?

FYRST JULIAN.

Jeg forstår dig ikke —

GREGOR FRA NAZIANZ.

Så hør. Du må ikke tro det er nok med mordet på Klemazios. Denne uhorste skændselsdåd har slået ned som en pest over Antiokia. Alt ondt vågner op og myldrer frem af sine smuthuller. Min moder skriver, at det er som om en stinkende afgrund havde åbnet sig. Hustruer angiver sine mænd, sønner angiver sine fædre, præsterne sine egne menigheds-lemmer —

FYRST JULIAN.

Dette vil gribe videre om sig. Vederstyggeligheden vil fordærve os alle. — O, Gregor, om jeg kunde flygte til verdens grænse — !

GREGOR FRA NAZIANZ.

Din plads er på verdens navle, fyrst Julian!

FYRST JULIAN.

Hvad kræver du?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Du er denne blodige Cæsars broder. Træd frem for ham. — han kalder sig jo en kristen. Kast ham hans gerning i ansigtet; slå ham til jorden i rædsel og nag

FYRST JULIAN

(vigende).

Afsindige, hvad tænker du!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Har du din broder kær? Vil du frelse ham?

FYRST JULIAN.

Jeg havde Gallos kær som ingen anden.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Du havde — ?

FYRST JULIAN.

Så længe han kun var min broder. Men nu — : er han ikke Cæsar? Gregor, — Basilios, — o, I dyrebare venner, jeg skælver for mit liv, jeg ånder i angst for Cæsar Gallos. Og jeg skulde tænke på at træde ham under øjnene, jeg, hvis blotte tilværelse er en fare for ham!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Hvorfor kom du til Athen? Du lod forkynde med stor bram over landene: fyrst Julian rejser fra Konstantinopel for at kæmpe imod den falske visdom, — for at hævde den kristne sandhed imod hedenskabets løgn. Hvad har du virket i så måde?

FYRST JULIAN.

O, det var heller ikke her slaget skulde stå.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Nej, det var ikke her: — ikke med talemåde imod talemåde, ikke med bog imod bog, ikke med ordets fægtende leg i læresalen! Nej, Julian, det er ude i livet, du skal møde frem, med livet i hænderne —

FYRST JULIAN.

Jeg ser det; jeg ser det!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ja, som Libanios ser det! Ham spottet du. Han vidste alle dyders væsen og kendetegn; men læren var ham kun en lære. Hvor meget af dit horer Gud til? Hvor meget tør kejseren kræve?

FYRST JULIAN.

Du sagde selv, det var bespottelse —

GREGOR FRA NAZIANZ.

Mod hvem? Mod Gud eller kejseren?

FYRST JULIAN

(trask).

Nu vel; skal vi følges?

GREGOR FRA NAZIANZ

(afvisende).

Jeg har min lille kreds; jeg har min slægt at værgе om. Videre går hverken min magt eller mine evner.

FYRST JULIAN

(vil svare; pludselig lytter han mod højre og ræber):

Til bakkanal!

BASILIOS FRA CESARÆA.

Julian!

FYRST JULIAN.

Til bakkanal. I venner!

(GREGOR FRA NAZIANZ ser et øjeblik på ham; derpå går han bort gennem søjlegangen til venstre. Store flokke af højskolens læringer, med de ny-ankomne mellem sig, stormer under larm og skrig ind på torvet.)

BASILIOS FRA CESARÆA

(nærmeret).

Julian, vil du høre mig?

FYRST JULIAN.

Se, se! De har ført sine nye venner i bad. —
salvet deres hår. Se, hvor de svinger kniplerne;
hvor de hyler og slår i brostenene. Hvad siger
du, Perikles? Jeg synes jeg fornemmer din vrede
skygge —

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Kom, kom!

FYRST JULIAN.

Ah, se ham, som de driver nogen imellem sig.
Nu kommer danserinder. Ah, ser du, hvad -- !

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Fy, fy: — vend dit øje bort!

(Aftenen er falden på. Hele skaren lejrer sig på torvet ved vandspringet. Der bringes vin og frugter. Sminkede piger danser ved fakkelskin.)

FYRST JULIAN

(efter en kort taushed).

Sig mig, Basilios, hvorfor var den hedenske
synd så skøn?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Du fejler, ven; der er digtet og berettet skönt
om den hedenske synd; men den var ikke skøn.

FYRST JULIAN.

O, hvad siger du? Var ikke Alkibiades skøn,
når han, hed af vin, som en ung gud stormed gen-
nem Athens gader ved nattetid? Var han ikke skøn
i sin trods, når han håned Hermes og hamred på
borgernes døre. — når han råbte på deres hustruer
og dotre, mens kvinderne derinde skalv og i suk-
kende andelos taushed intet heller onskede sig end at —

BASILIOS FRA CESAREEA.

O, jeg beder dig bønligt, lån mig ore.

FYRST JULIAN.

Var ikke Sokrates skøn i symposiet? Og Platon og alle de glade svælgende brødre! Og dog bedrev de ting, som hine kristne halv-svin derborte skulde sværge sig fra Gud på, om nogen beskyldte dem for det. Og tænk dig derhos Odipos, Medea, Leda -

BASILIOS FRA CESAREEA.

Digt, digt: - du blander digt og sandhed sammen.

FYRST JULIAN.

Har ikke de digtede sind og viljer de skabtes vilkar? Og se sa til vore hellige skrifter, både de ældre og de nye. Var synden skøn i Sodom og Gomorra? Hævned ikke Jehovas ild, hvad Sokrates ikke veg tilbage for? O, nar jeg lever dette levnet i storm og sværm, så tænker jeg tidt på, om sandheden skulde være skønhedens fiende.

BASILIOS FRA CESAREEA.

Og i en slig stund kan du sukke efter skønhed? Har du sa let glemt, hvad du nys horte - ?

FYRST JULIAN

tholder sig for ørøret.

Ikke et ord mere om hine rædsler! Alt det fra Antiokia vil vi ryste af os.

Sig mig, hvad skriver Makrina videre? Der var noget andet; jeg synes, du sagde -: hvad kaldte du de øvrige tidender?

BASILIOS FRA CESAREEA.

Saisomme.

FYRST JULIAN.

Ja, ja; — hvad var det?

BASILIOS FRA CESAR.EA.

Hun skriver om Maximos i Efesos —

FYRST JULIAN

(levende).

Mystikeren?

BASILIOS FRA CESAR.EA.

Ja, denne gådefulde mand. Nu er han dukket op igen: denne gang i Efesos. Alle de omliggende landskaber er i gæring. Maximos nævnes på alles læber. Enten er han en gogler, eller han står i en uheldsvanger pagt med visse ånder. Selv kristne drages underlig hen af hans bespottelige tegn og gerninger.

FYRST JULIAN.

Mere, mere: jeg beder dig!

BASILIOS FRA CESAR.EA.

Der er ikke mere om ham. Makrina skriver kun, at hun i Maximos's atterkomst ser et vidnesbyrd om, at vi er under Herrens vrede. Hun tror, at der forestår os store trangslers for vore synders skyld.

FYRST JULIAN.

Ja, ja, ja! — Hør, Basilios, hun må visselig være en sjelden kvinde, din søster.

BASILIOS FRA CESAR.EA.

I sandhed, det er hun.

FYRST JULIAN.

Når du meddeler mig af hendes breve, da er det, som om jeg fornem noget helt og fuldt, jeg

længe havde sukket efter. Sig mig, står endnu hendes tanke til at vende sig bort fra verden og at leve i en øde egn?

BASILIOS FRA CÆSAREÆ.

Den tanke står altid fast hos hende.

FYRST JULIAN.

Virkelig? Hun, som alle gaver synes at være drysset ned over? Hun, som jo skal være både ung og skøn; hun, som har rigdom ivente og som råder over en — for en kvinde at være — højst uvanlig lærdom! Véd du vel, Basilios, at jeg brænder efter at få se hende? — Hvad vil hun i ensomheden?

BASILIOS FRA CÆSAREÆ.

Jeg har jo fortalt dig, hendes brudgom døde. Hun holder ham for sin ventende husbond, hvem hun skylder alle sine tanker og hvem hun pligter at møde ren.

FYRST JULIAN.

Sælsomt, hvor mange der drages imod ensomheden i disse tider — Når du skriver til Makrina, kan du sige hende, at også jeg —

BASILIOS FRA CÆSAREÆ.

Hun véd det, Julian; men hun tror det ikke.

FYRST JULIAN.

Hvorfor ikke? Hvad skriver hun?

BASILIOS FRA CÆSAREÆ.

Jeg beder dig, ven, forskån mig —

FYRST JULIAN.

Har du mig kær, så dølger du ikke et ord af, hvad hun skriver!

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(rækker ham brevet).

Du vil det; — læs; det begynder der.

FYRST JULIAN

(læser).

„Hver gang du skriver om kejserens unge slægtning, som er din ven, da fyldes mit sind af en stor og strålende glæde —“. O. Basilios, vær du mit øje; læs videre for mig.

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(læser).

„Din fortælling om al den tillidsfulde vissbed, hvormed han kom til Athen, var mig som et billed fra de gamle skrifers tid. Ja, jeg tror han er den genfødte David, som skal nedslå hedningernes kæmper. Guds ånd være over ham i striden og alle dage“.

FYRST JULIAN

(griber ham om armen).

Lad det være nok med dette? Hun også? Hvad er det, I alle, ligesom med én mund, kræver af mig? Har jeg givet eder noget skyldbrev på at brydes med magtens løver —?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Hvoraf kommer det, at alle troende i åndeløs forventning ser imod dig?

FYRST JULIAN

(går et par gange op og ned i søjlegangen, standser og rækker efter brevet).

Giv hid; lad mig se. (læser.) „Guds ånd være over ham i striden og alle dage“. —

O, Basilios, om jeg kunde —! Men jeg føler mig som hin Dædalos mellem himmel og hav. En

svimlende højde og et svælgende dyb —. Hvad mening er der i disse roster, som råber til mig fra øst og vest, at jeg skal frelse kristendommen? Hvor er den, denne kristendom, som skal frelses? Er den hos kejseren eller hos Cæsar? Jeg tænker, deres gerninger skriger: nej, nej! Er den hos de mægtige og fornemme, — hos disse hoffets lystne halvmænd, som folder hænderne over den mattede bug og piber: mon Guds søn er skabt af intet? Eller er den hos de oplyste, hos dem, der, ligesom du og jeg, har drukket skønhed og lærdom af de hedenske kilder? Hælder ikke de fleste af disse vore brødre til det arianske kætteri, som kejseren selv har så stor yndest for? Og nu den hele lurvede hob i riget, — alle de, som raser mod templerne, som myrder hedninger og hedningers slægt! Er det for Kristi skyld? Ha-ha! bagefter slås de indbyrdes om de drabtes efterladenskaber. — Du kan spørge Makrina, om kristendommen er at søge i ensomheden, — på søjlen, hvor støtte-helgenen står på et ben. Eller er den i stæderne? Kanske hos hine bagere i Konstantinopel, som nys kæmpede med næverne for at klare det spørgsmål, om treenigheden består af tre personer eller af tre hypotaser! — Hvem af alle disse skulde Kristus ville tage i sin mund, om han steg ned til jorden igen? — Frem med Diogenes-lygten, Basilios! Lys op i dette nattemulm, — Hvor er kristendommen?

BASILIOS FRA CÆSARÉA.

Søg svaret der, hvor det er at finde i alle skrobelige tider.

FYRST JULIAN.

Stæng ikke din kundskabs brønd! Læsk mig, hvis du kan. Hvor skal jeg søge og finde?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

I de hellige mænds skrifter.

FYRST JULIAN.

Det samme fortvivlelsens svar. Bøger. — altid bøger! Kom jeg til Libanios, så lød det: bøger, bøger! Kommer jeg til eder, — bøger, bøger, bøger! Stene for brød! Jeg kan ikke bruge bøger: — det er liv, jeg hungrer efter, samliv, ansigt til ansigt med anden. Blev Saulus seende af en bog? Var det ikke en lysflod, der slog ham imøde, et syn, en rost - !

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Glemmer du synet og rosten, som hin Agathon fra Makellon ?

FYRST JULIAN.

Et gådefuldt bud: et orakelråd, som jeg ikke kan tyde. Var jeg den kârne? Rigets arving, hed det. Og hvilket rige — ? Der ruger tusend tvil over den sag. Det véd jeg kun: i Athen er ikke lovens hule. Men hvor, hvor? O, jeg famler som Saulus i natten. Vil Kristus mig noget, så må han tale tydeligt. Fingeren i naglesåret

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Og dog står der skrevet

FYRST JULIAN

(slår ud med handen).

Jeg véd alt, hvad der står skrevet. Dette med det skrevne, det er ikke sandhed i kødet. Føler du ikke ækkelhed og kvalme, ligesom ombord på et skib i vindstille, omtumlet mellem liv, skrift, hedensk visdom og skønhed? Der må komme en ny åbenbaring. Eller en åbenbaring af noget nyt. Der må.

siger jeg: — tiden er inde. — Ja, en åbenbaring! O, Basilios, kunde du bede den ned over mig! Bloddoden, om så skal være —! Bloddoden —, ah, jeg svimler i dens sødme: tornekronen om min tinding —! (han griber sig med begge hænder om hovedet, fatter rosenkransen, som han river af, besinder sig længe og siger sagte:) Denne. Det havde jeg glemt. (kaster kransen bort.) Et eneste har jeg købt i Athen.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Hvilket, Julian?

FYRST JULIAN.

Den gamle skønhed er ikke længere skøn, og den nye sandhed er ikke længere sand.

(VISDOMSLÆREREN LIBANIOS kommer hurtigt gennem søjlegangen fra højre side.)

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS

(endnu i frastand).

Nu har vi ham: nu har vi ham!

FYRST JULIAN.

Ham? Jeg tænkte du havde dem begge.

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Hvilke begge?

FYRST JULIAN.

Milons sønner.

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Ah, ja, dem har jeg også. Men vi har ham, min Julian!

FYRST JULIAN.

Hvem, dyrebare broder?

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Han har fanget sig i sit eget garn!

FYRST JULIAN.

Aha, — en vismand altså?

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Al visdoms modstander.

FYRST JULIAN.

Hvem, hvem, spørger jeg?

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Véd du det virkelig ikke? Har du ikke hørt nyheden om Maximos?

FYRST JULIAN.

Om Maximos? O, hav dog den godhed -

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Did hen måtte det komme med denne urolige sværmer, — skridt for skridt, ind i vanvidet —

FYRST JULIAN.

Med andre ord: ind i den højeste visdom.

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Ja, sådant kan siges. Men nu gælder det at handle og gribe øjeblikket. Du, vor højt skattede Julian, du er manden. Du er kejserens nære slægtning. Alle sande visdomsvenners håb er rettet på dig, både her og i Nikomedia -

FYRST JULIAN.

Hør, o fortræffelige Libanios, — såsom jeg ikke er alvidende —

VIDOMSLEREREN LIBANIOS.

Sa erfar da, at Maximos nys er trådt åbenlyst frem med det, som ligger på bunden af hans lære.

FYRST JULIAN.

Og det læster du ham for?

VIDOMSLEREREN LIBANIOS.

Han har udsagt, at han kan byde over ander og skygger.

FYRST JULIAN

(falter hans kappel).

Libanios!

VIDOMSLEREREN LIBANIOS.

Alle på skibet var opfyldt af de forunderligste fortællinger, og her (viser et brev frem) her skriver min medbroder Eusebios udførligt om sagen.

FYRST JULIAN.

Ander og skygger —

VIDOMSLEREREN LIBANIOS.

I Efesos har Maximos nylig, i en stor forsamling, bade af tilhængere og af modstandere, ovet forbudne kunster med Hekates billedstøtte. Det skede i gudindens tempel. Eusebios skriver, at han selv var tilstede, og var vidne til alt, fra først til sidst. Det var ravnsort nat omkring dem. Maximos talte sælsomme besværgelser; derpå afsang han en hymne, som ingen forstod. Da tændte marmorfaklen sig i støttens hånd

BASILIOS FRA CESARÆA.

Ugudeligt værk!

FYRST JULIAN

(åndelos).

Og så — ?

VISDOMSLEREREN LIBANIOS.

Og i det stærke blålige lys så de alle, at støttens ansigt tog liv og smilte imod dem.

FYRST JULIAN.

Hvad mere?

VISDOMSLEREREN LIBANIOS.

Forfærdelse greb de flestes sind. Alle styrted imod udgangen. Mange har ligget i sygdom eller vildelse bagefter. Men han selv, — skulde du tro det, Julian? — til trods for den skæbne, som ramte begge hans brødre i Konstantinopel, turte han frem på sin farlige og forargelige vej.

FYRST JULIAN.

Forargelig? Kalder du denne vej en forargelig vej? Løber ikke al visdoms mål ud i dette? Samkvem mellem ånd og ånd

BASILIOS FRA CÆSAREÆ.

O, dyrebare, forvildede ven — !

VISDOMSLEREREN LIBANIOS.

Mere end forargelig, siger jeg! Hvad er Hekate? Hvad er guderne overhovedet for de opklaredes erkendelse? Heldigvis lever vi dog ikke i hin gamle blinde sangers tid. Maximos burde dog vide bedre, end som sa. Har ikke Platon — og efter ham vi andre — kastet fortolkningens lys over det hele? Er det ikke forargeligt, nu, i disse vore egne dage, igen at ville hylle ind i gåder og tågefulde drømme denne beundringsværdige, handgribelige og, jeg tør

vel sige, møjsommeligt opførte bygning af begreb og af udtydning, som vi, som visdommens elskere, som skolen, som —

FYRST JULIAN

(stormende).

Farvel, Basilios! Jeg øjner et lys på min vej!

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(slår armene om ham).

Jeg slipper dig ikke: jeg holder dig fast!

FYRST JULIAN

(snor sig fra ham).

Ingen holder mig: — stamp ikke mod brodden —

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Hvilket anfald af afsind! Ven, broder, medbroder, hvor vil du hen?

FYRST JULIAN.

Did, did hen, hvor fakler tændes og hvor støtter smiler!

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS.

Og det kunde du! Du, Julian, du, vor stolthed, vort lys, vort håb, — du skulde ville ile til dette forblindede Efesos for at give dig i en gøglers vold! Vid, at i samme stund, som du fornædler dig så dybt, i samme stund har du afført dig det herlige ry for lærdom og for veltalenhed, som du i disse år bade i Pergamon og i Nikomedia og fornemmelig her ved Athens høje skole

FYRST JULIAN.

O, skole, skole! Bliv du hos dine bøger: nu har du pegt på den mand, jeg ledte efter.

(han går iløst ud gennem sølegangen til venstre.)

VISDOMSLÆREREN LIBANIOS

(ser en tid efter ham).

Denne fyrstelige yngling er farlig for viden-
skaben.

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(halvt hen for sig).

Fyrst Julian er farlig for mere.

TREDJE AKT.

(I Efesos. Oplyst sal i FYRST JULIANS bolig. Indgangen fra forhallen er på højre side; længere tilbage en mindre dør, dækket af et forhæng. På venstre side en dør, som fører til husets indre rum. Baggrunden i salen dannes af en gennembrudt væg, udenfor hvilken man ser en liden indelukket gårdsplads, smykket med små statuer.)

(TJENERI bereder et festligt aftensmåltid og lægger hynder om bordet. HUSMESTEREN EUTHERIOS står ved indgangen og noder under mange hofligheder GREGOR FRA NAZIANZ og BASILIOS FRA CÆSARÆA at træde ind.)

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Jo, jo; jeg forsikrer, det er alt sammen rigtigt.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Umuligt! Driv dog ikke spot med os.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Du spørger, ven! Hvor kan din herre vente os? Intet menneske har vidst vor afrejse fra Athen; intet ophold har sinket os undervejs; vi har sejlet ikap med skyerne og de vilde traner.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Se eder om; se bordet der. Til daglig lever han af urter og brød.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ja, unægtelig; alle sanser vidner for dig: —
vinkanderne, omvundne med blomster og grønt;
lamper og frugter; rogelser, som fylder salen med
sin duft: fløjtespillerne foran husdøren —

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Tidligt imorges lod han mig kalde. Han lod
til at være uvanligt glad; thi han gik op og ned ad
gulvet og gned sig i hænderne. „Bered et rigeligt
måltid,“ sagde han, „thi inden aften kommer to
venner fra Athen —“

(han har imidlertid kastet et øje imod den åbne dør til venstre, tier
pludselig og trækker sig ærbødigt tilbage.)

BASILIOS FRA CESAREA.

Er han der?

HUSMESTEREN EUTHERIOS

(nikker til svar; derpå giver han tjenerne et vink om at bortføjer sig;
de går ud gennem den større dør til højre; selv følger han efter).

(FYRST JULIAN kommer kort efter ind fra venstre. Han er iført en lang
osterlandsk klædning; hele hans adfærd er livfuld og forræder en stærk
indre spænding.)

FYRST JULIAN

(går hen imod dem og hilser dem med stor heftighed).

Jeg ser eder! Jeg har eder! Tak, tak, at eders
and floj forud for eders legemer!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Julian!

BASILIOS FRA CESAREA.

Min ven og broder!

FYRST JULIAN.

Jeg har været som en forsmægtende elsker efter
eders håndtryk. Hofkrybet, eftertrægtende visse folks

bifald, kaldte mig en abe; — o, havde jeg dog abens fire hænder, at jeg kunde kryste eders fire på en gang!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Men forklar dog —; dine tjenere møder os med fløjtespil for husdøren, vil føre os i bad, vil salve vort hår og smykke os med roser —

FYRST JULIAN.

Jeg så eder sidste nat. Det var fuldmåne, véd I, — og da er ånden altid så forunderlig virksom i mig. Inde ved mit bord sad jeg i bogsalen og var falden i søvn, træt, o, I venner, så træt af at forske og at skrive. Da fyldtes huset som af et stormvejr: forhængene løftedes flagrende opad, og jeg så ud i natten, vidt over havet. Jeg horte liflig sang; men de, som sangen kom fra, var to store fugle med kvindeansigter. De skar i skrå flugt ind mod kysten; der daled de lindt ned; fugle-hammene løste sig op som en hvidlig tåge, og i et mildt dæmrende skær så jeg eder to.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Er du viss på alt dette?

FYRST JULIAN.

Tænkte I på mig; talte I om mig inat?

BASILIOS FRA CESARUA.

Ja, ja, — foran i skibet —

FYRST JULIAN.

Hvad tid på natten var det?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Hvad tid på natten havde du hint syn?

FYRST JULIAN.

En time efter midnat.

GREGOR FRA NAZIANZ

(med et blik på BASILIOS).

Forunderligt.

FYRST JULIAN

(gnider hænderne; op og ned ad gulvet).

Ser I! Ha-ha; ser I vel?

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(følger ham med øjnen).

O, så er det dog sandt —

FYRST JULIAN.

Hvilket? Hvad er sandt?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Rygtet om de løndomsfulde kunster, som du her over.

FYRST JULIAN.

Ej, hvad kan rygtet ikke overdrive? — Men hvad siger rygtet om mig forresten? Jeg har ladet mig fortælle, at der skal gå mange rygter om mig. Hvis jeg gad fæste lid til visses forsikring, så måtte jeg tro, der gaves få mænd i riget, om hvem der tales så meget, som om mig.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Det kan du trygt tro.

FYRST JULIAN.

Og hvad siger så Libanios til alt dette? Det var ham altid ukært, at mængden sysselsatte sig med andre end med ham. Og hvad siger de mange

uforglemmelige venner i Athen for øvrigt? Man véd vel, at jeg er bade i kejserens og i hele hoffets unåde?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Du? Jeg hører dog jævnlig nyheder fra hoflejren; men derom skriver min broder Cæsarios intet.

FYRST JULIAN.

Jeg kan ikke tyde det anderledes, gode Gregor! Fra alle kanter agter de det radeligt at holde øje med mig. Nylig sendte Caesar Gallos sin husprest Aëzios hid for at udforske, om jeg holder fast ved den uforfalskede lære.

BASILIOS FRA CÆSARLA.

Og sa —?

FYRST JULIAN.

Jeg forsonner ikke lettelig nogen morgenandagt i kirken. Også henregner jeg blodvidnerne til de udmærkede mennesker; thi det er i sandhed ingen ringe sag at lide sa store smerter, ja, endog døden, for sine meningers skyld. I det hele tror jeg nok, at Aëzios var vel tilfreds med mig, da han rejste.

BASILIOS FRA CÆSARLA

(griber hans hand).

Julian, — for vort inderlige venskabs skyld, — tal åbent om din stilling.

FYRST JULIAN.

Jeg er jordens lykkeligste son, I kære venner! Og Maximos, — ja, han bærer sit navn med rette, — Maximos er den største, som nogen tid har levet.

GREGOR FRA NAZIANZ

(bereder sig til at gå).

Vi vilde kun se dig, herre!

FYRST JULIAN.

Kan dette gøre broder så fremmed imod broder? I viger i angst for det gådefulde. O, ja, det undrer mig ikke. Således veg også jeg, for jeg blev seende og for jeg aned det, som er livets kerne.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Hvad kalder du livets kerne?

FYRST JULIAN.

Maximos ved det. I ham er den ny åbenbaring.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Og den er bleven dig til del?

FYRST JULIAN.

Næsten. Jeg står lige ved det. Endnu i denne nat har Maximos lovet mig —

GREGOR FRA NAZIANZ.

Maximos er en sværmer eller han bedrager dig —!

FYRST JULIAN.

Hvor tor du domme om de hemmelige ting? Dette er ikke for din lærdom, min Gregor! Vejen ind i den store herlighed er forfærdelig. Hine drømmere i Eleusis var nær ved det rette spor: Maximos fandt sporet, og jeg siden — ved hans hånd. Jeg har vandret gennem mørke kløfter. Et tungt sunpet vand var ved min venstre side; — jeg tror det var en strøm, som havde glemt at flyde. Hvasse stemmer talte forvirret, pludseligt, og ligesom uden al arsag i natten. Fra og til så jeg et blåligt lys; skrækelige skikkelser strog mig forbi; — jeg gik og gik i dødens rædsel; men jeg holdt proven nd. —

Siden, siden. — o, I dyrebare — jeg har med dette mit til ånd forvandlede legeme været langt

inde i paradiset's egne; englens har sunget sine lovsange for mig: jeg har skuet det midterste lys —

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ve over denne ugudelige Maximos! Ve over denne til djævlens hjemfaldne hedenske gøgler!

FYRST JULIAN.

Blindhed, blindhed! Maximos hylder sin forudgangne broder; han hylder begge hine store brødre, både lovgiveren fra Sinai og seeren fra Nazareth —

Véd du, hvorledes erkendelsens ånd fyldte mig? — Det skede en nat under bøn og faste. Da fornam jeg, at jeg blev rykket vidt — vidt ud i rummet og ud af tiden; thi der var høj sol-sittrende dag om mig, og jeg stod ensom på et skib med slappe sejl midt i det blanke strålende Græker-hav. Øerne turned sig, lig lette fæstnede skytag, langt borte, og skibet la tungt, som om det sov, på den vinbla flade. —

Se, da blev denne flade mere og mere gennemsigtig, lettere, tyndere; til sidst var den der ikke mere, og mit skib hang over et tomt forfærdeligt dyb. Intet grønt, ingen sol dernede — kun den døde, slinede, sorte havbund i al sin afskyelige nøgenhed. —

Men ovenover, i det nendelige hvælv, som før havde syntes mig tomhed, — der var livet; der tog det usynlige former og stilheden tog toner. — Da fatted jeg den store forlosende erkendelse,

GREGOR FRA NAZIANZ.

Hvilken erkendelse mener du?

FYRST JULIAN.

Det, som er, det er ikke; og det, som ikke er, det er.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

O, du forspildes og fortabes i dette spind af lys og tåger.

FYRST JULIAN.

Jeg? Sker der ikke jertegn? Forkynder ikke både varsler og visse sælsomme forekomster imellem stjernerne, at den guddommelige vilje har noget endnu uopklaret i sinde med mig?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Tro ikke deslige tegn: du kan ikke vide, hvis værk de er.

FYRST JULIAN.

Jeg skulde ikke tro på lykke-spående tegn, der allerede har bekræftet sig?

(han drager dem nærmere til sig og siger sagte:)

Jeg kan lade eder vide. I venner, at en stor omvæltning står for døren. Cæsar Gallos og jeg skal inden foje tid komme til at dele herredømmet over verden. — han som kejser, og jeg som — ja, hvad skal jeg kalde det? det ufødte kan jo ikke nævnes ved navn: thi det har intet. Altså ikke mere om dette før tidens fylde. Men om Cæsar tor jeg vel tale. — Véd I noget om hint syn, for hvilket man har fængslet og pint borgeren Apollinaris i Sidon?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Nej, nej, hvor kan vi vide — ?

FYRST JULIAN.

Apollinaris har udsagt, at han horte nogen banke gentagne gange på døren ved nattetid. Han stod da op og gik udenfor huset: og se, — der ude fik han øje på en skikkelse, — mand eller kvinde —, det vidste han ikke. Og skikkelsen talte til ham og bød

ham skaffe tilveje en purpurklædning, således, som nyvalgte herskere bærer dem. Men da Apollinaris i skræk vilde vægre sig for så farlige ting, var skikkelsen der ikke mere, og kun en røst råbte: gå, gå. Apollinaris, og fa purpurklædningen hurtig færdig!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Var det dette tegn, du nys sagde, havde bekræftet sig?

FYRST JULIAN

(nikker langsomt)

Syv dage senere døde Cæsars hustru i Bithynia. Konstantina har altid været hans onde engel; derfor måtte hun nu bort, ifølge det omslag, som er sket i den guddommelige vilje. Tre uger efter Konstantinas død kom kejserens udsending, tribunen Skudilo, med stort følge til Antiokia, viste Cæsar Gallos kejserlig ære og bød ham i kejserens navn til gæst ved hoflejren i Rom. — Cæsars rejse er nu som en sejerherres tog gennem landene. I Konstantinopel har han holdt væddeløb i hippodromen, og mængden jubled højt, da han, skønt endnu kun Cæsar af navn, stod frem på de fordums kejseres vis og rakte kransen til hin Korax, der vandt løbet. Så vidunderligt op-
højer Gud igen vor slægt, som var sunken under synd og forfølgelse.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Sælsomt. I Athen gik andre rygter.

FYRST JULIAN.

Jeg har sikker kundskab. Det haster med purpurklædningen, Gregor! Og skulde jeg så tvile på de ting, Maximos har bebudet som nær forestående for mig? I nat falder det sidste slør. Her inde skal den store gåde werde åbenbaret. O, bliv hos

mig, mine brødre, — bliv hos mig i disse angstens og forventningens natte-timer! Når Maximos kommer, skal I være vidne til —

BASILIOS FRA CESAR.EA.

Aldrig!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Kan ikke ske: vi er på hjemrejsen til Kappadokia.

FYRST JULIAN.

Og hvad har så brat forjaget jer fra Grækenland?

BASILIOS FRA CESAR.EA.

Min moder er enke, Julian!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Min fader er svag både af helbred og af sind; han trænger vel til en støtte.

FYRST JULIAN.

O, men bliv i herberget; blot til imorgen —!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Umuligt; vort rejsefølge bryder op ved daggry.

FYRST JULIAN.

Ved daggry? For midnat kunde dagen gry for eder.

BASILIOS FRA CESAR.EA.

Julian, lad mig ikke drage bort i altfor stor angst. Sig mig, — når Maximos har tydet alle gåder for dig, — hvad så?

FYRST JULIAN.

Mindes du hin flod, Strabon skriver om, — hin

flod, som har sine kilder på det libyske berg? Den vokser og vokser i sit løb; men når den er som størst, siver den ud i orkensanden og begraver sig selv i det jordens moderskod, hvorfra den fremgik.

BASILIOS FRA CESARLEA.

Du higer dog ikke mod døden, Julian!

FYRST JULIAN.

Hvad I trældomsfuldt håber på bag døden, det er det just den store hemmeligheds mal at forliverne alle medvidende her i vort jordiske liv. Det er genoprejsning, som Maximus og hans læringe søger, — det er den forspildte lighed med guddommen. Hvorfor sa tvilende, I brødre? Hvorfor står I der, ligesom foran noget noverstigeligt? Jeg véd, hvad jeg véd. I hvert af de skiftende slægts-led har der været én sjæl, hvori den rene Adam genfødtes; han var stærk i lovgiveren Moses; han havde evnen til at gøre sig jorden underdanig i den makedoniske Alexander; han var næsten fuldkommen i Jesus fra Nazareth. Men se, Basilios, (han griber ham i armen) dem alle fattedes, hvad der er mig lovet, — den rene kvinde!

BASILIOS FRA CESARLEA

(river sig løs).

Julian, Julian!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Du bespottelige, — did hen har dit hjertes hovmod trukket dig!

BASILIOS FRA CESARLEA.

O, Gregor, han er syg og forvildet!

FYRST JULIAN.

Hvorfor al denne hænliche tvil? Er det min

spinkle vækst, som vidner imod mig? Ha-ha: jeg siger eder, denne grove kødfulde slægt skal forgå. Det vordende skal mere undfanges af ånden, end af legemet. I den første Adam var der ligevægt, som i hine billeder af guden Apollon. Siden har der ikke været ligevægt. Havde ikke Moses en stam tunge? Måtte ikke hans arme støttes, da han skulde holde dem manende oprakte hist ved den rode havbugt? Trængte ikke Makedonieren jævnlig til at ildnes ved hjælp af visse stærke drikke og andre kunstige midler? Og nu Jesus fra Nazareth? Havde ikke han et skrobeligt legeme? Faldt han ikke i sovn på skibet, mens dog de andre holdt sig vågne? Segned han ikke under korset; hint kors, som Joden Simon bar med lethed? De to rovere segned ikke. — I kalder eder troende, og har dog så liden tro til det vidunderliges åbenbærings-magt. Vent, vent, — I skal få se: — bruden skal visseelig skænkes mig, og da —, hånd i hånd vil vi gå imod øst, did hen, hvor nogle siger at Helios fodes, — ind i ensomheden, skjule os, som guddommen skjuler sig, søge lunden ved Eufrats bredder, finde den, og der —, o, forherligelse — derfra skal en ny slægt i skønhed og ligevægt gå ud over jorden; der, I skriftbundne tvilere, der skal åndens kejser-rige grundes!

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

O, jeg må vel vride mine hænder i sorg over dig. Er du hin samme Julian, som for tre år siden drog fra Konstantinopel!

FYRST JULIAN.

Den tid var jeg blind, som I nu: jeg kendte kun den vej, der standser ved læren.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Véd du, hvor din vej standser?

FYRST JULIAN.

Hvor vejen og målet er ét. — For sidste gang, Gregor, Basilios. — jeg bonfalder eder, bliv hos mig. Det syn, jeg havde sidste nat, — både det og meget andet, tyder på et gådefuldt band imellem os. Dig, min Basilios, havde jeg så meget at sige. Du er jo din slægts hoved; og hvo véd, om ikke alt det løkkende, der er mig tilsagt —: om ikke gennem dig og i dit hus —

BASILIOS FRA CESARLEA.

Aldrig! Med min vilje skal ingen ledes ind i dit afsind og i dine vilde dromme.

FYRST JULIAN.

Ah, hvad taler du om vilje? Jeg ojer en skrivende hand på væggen; snart skal jeg tyde skriften.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Kom, Basilios!

FYRST JULIAN

(med udstrakte arme).

O, I venner: I venner!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Mellem os er et skille fra denne dag.

(han drager BASILIOS med sig; begge går ud til højre.)

FYRST JULIAN

(ser en stund efter dem).

Ja, ga! Gå, ga! — Hvad véd I to lærde mænd! Hvad bringer I med fra visdommens stad? Du, min stærke trodsige Gregor, — og du, Basilios, mere pige end mand. I kender kun to gader i Athen, gaden til skolen og gaden til kirken; den tredje gade,

over Eleusis og videre, den kender I ikke. og end mindre —. Ah!

(Forhængelet på højre side drages til side. TO TJENERE i østerlandske klæder bringer ind en høj tilhyllet genstand, som de stiller i hjørnet bag bordet. Lidt efter kommer MYSTIKEREN MAXIMOS gennem den samme dor. Han er en mager middelshøj mand med et brunt bogagtigt ansigt; hans hår og skæg er stærkt gråsprængt med undtagelse af de tykke øjenbryn og skægget over munden, der endnu har sin begsorte farve. Han bærer en spids hue og en lang sort klædning; i hånden har han en hvid stav.)

MYSTIKEREN MAXIMOS

(går, uden at agte på JULIAN, hen til den tilhyllede genstand, standser og giver tjenerne et vink; de fjerner sig lydløst).

FYRST JULIAN

(sagte).

Endelig!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(drager klædet bort; man ser en bronze-lampe på en høj trefod; derefter fremtager han en liden sølvkrukke og hælder olje i lampeskålen. Lampen tænder sig af sig selv og brænder med et stærkt rødtligt skær).

FYRST JULIAN

(i spændt forventning)

Er tiden inde?

MYSTIKEREN MAXIMOS

(uden at se på ham).

Er dit sind og dit legem rent?

FYRST JULIAN.

Jeg har fastet og salvet mig.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Så kan nattens højtid begynde!

(han giver et tegn; DANSERINDER og FLOTTESPILLERE viser sig i forgården. Musik og dans under det følgende.)

FYRST JULIAN.

Maximos, — hvad er dette?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Roser i håret! Perlende vin! Se, se hist de
skønne lemmer i leg!

FYRST JULIAN.

Øg midt under denne sansernes tummel vil
du —?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Synden er kun i dit syn på det syndige.

FYRST JULIAN.

Roser i håret! Perlende vin!

(han kaster sig ned på et af hynderne ved bordet, tommer en fyldt skål,
sætter den hurtig fra sig og spørger:)

Ah, hvad var der i vinen?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

En glød af den ild, som Prometheus stjal.

(han lægger sig ned på den anden side af bordet.)

FYRST JULIAN.

Mine sanser bytter virksomhed; jeg hører klar-
hed og jeg ser toner.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Vinen er druens sjæl. Den frigjorte, frivillige
fange. Logos i Pan!

DE DANSENDE FIGER

(synger i forgærdet).

Frigør dig, tomvende

Bakki blod; —

vug dig på strømmende

rythmers flod!

FYRST JULIAN

(drikker).

Ja, ja, der er frigørelse i rusen. Kan du tyde denne salighed?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Rusen er dit bryllup med naturens sjæl.

FYRST JULIAN.

Sode gåde: fristende lokkende —! Hvad var det? Hvi lo du?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Jeg?

FYRST JULIAN.

Det hvisker ved min venstre side! Silkehyndet knitrer —

(bleg: springer halvt ivejret.)

Maximos, vi er ikke alene!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(råber:)

Vi er fem tilbords!

FYRST JULIAN.

Symposion med ånderne!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Med skyggerne.

FYRST JULIAN.

Nævn mine gæster!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ikke nu. Hor, hor!

FYRST JULIAN.

Hvad er det? Det bruser som en storm gennem huset —

MYSTIKEREN MAXIMOS

(skriger).

Julian! Julian! Julian!

FYRST JULIAN.

Tal, tal! Hvad sker med os?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Bebudelsens time er over dig!

FYRST JULIAN

(springer op og viger langt tilbage fra bordet).

Ah!

(Bordlamperne synes nær ved at slukkes; over den store bronze-lampe hæver sig en blåtligt lysende kreds.)

MYSTIKEREN MAXIMOS

(kaster sig helt ned).

Ojet mod lyset!

FYRST JULIAN.

Hist?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ja, ja!

FIGERNES SANG

(dæmpet fra forgården).

Natten, den seende,
spænder sit spind;
lysten, den leende,
løkker dig ind.

FYRST JULIAN

(stirrer mod lysskæret).

Maximos! Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(sagte).

Ser du noget?

FYRST JULIAN.

Ja.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvad ser du?

FYRST JULIAN.

Jeg ser et skinnende ansigt i lyset.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Mand eller kvinde?

FYRST JULIAN.

Jeg véd ikke.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Tal til det.

FYRST JULIAN.

Tor jeg?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Tal: tal!

FYRST JULIAN

(nærmere).

Hvi blev jeg?

EN STEMME I LYSET.

For at tjene ånden.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Svarer det?

FYRST JULIAN.

Ja, ja.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Spørg mere.

FYRST JULIAN.

Hvad er min gerning?

STEMMEN I LYSET.

Du skal grundfæste riget.

FYRST JULIAN.

Hvilket rige?

STEMMEN I LYSET.

Riget.

FYRST JULIAN.

Og på hvilken vej?

STEMMEN I LYSET.

På frihedens.

FYRST JULIAN.

Tal fuldt ud! Hvad er frihedens vej?

STEMMEN I LYSET.

Nødvendighedens vej.

FYRST JULIAN.

Og ved hvilken magt?

STEMMEN I LYSET.

Ved at ville.

FYRST JULIAN.

Hvad skal jeg ville?

STEMMEN I LYSET.

Hvad du må.

FYRST JULIAN.

Det blegner; det svinder — !

(nærmere.)

Tal, tal! Hvad må jeg?

STEMMEN I LYSET

(veklagende).

Julian!

(Lyskredsen opløser sig; bordlamperne brænder som for.)

MYSTIKEREN MAXIMOS

(ser op).

Borte?

FYRST JULIAN.

Borte.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Er du nu vidende?

FYRST JULIAN.

Nu mindst. Jeg hænger over det svælgende
dybs befæstning — midt imellem lys og mørke.

(han lægger sig atter ned.)

Hvad er riget?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Der er tre riger.

FYRST JULIAN.

Tre?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Forst er hint rige, som grundlagdes på kund-
skabens træ; så hint rige, der grundlagdes på kor-
sets træ —

FYRST JULIAN.

Og det tredje?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det tredje er den store hemmeligheds rige, det rige, som skal grundlægges på kundskabens og på korsets træ tilsammen, fordi det hader og elsker dem begge, og fordi det har sine levende kilder under Adams lund og under Golgata.

FYRST JULIAN.

Og det rige skal komme — ?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det står for døren. Jeg har regnet og regnet —

FYRST JULIAN

(bryder hvast af).

Det hvisker igen! Hvem er mine gæster?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

De tre hjørnestene under nødvendighedens vrede.

FYRST JULIAN.

Hvem, hvem?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

De tre store hjælpere i fornægtelse.

FYRST JULIAN.

Nævn dem!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det kan jeg ikke; jeg kender dem ikke; — men jeg kunde vise dig dem —

FYRST JULIAN.

Sa vis mig dem! Straks, Maximos — !

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Vogt dig —!

FYRST JULIAN.

Straks; straks! Jeg vil se dem: jeg vil tale med dem, en for en.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Over dig selv komme skylden.

(han svinger sin stav og råber:)

Tag skikkelse og lad dig tilsyne, du udvælgelsesens første offerlam!

FYRST JULIAN.

Ah!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(med tilhyllet ansigt).

Hvad ser du?

FYRST JULIAN

(dæmpet).

Der ligger han; lige for hjørnet. — Han er stor, som Herakles, og skøn —, dog nej, ikke — —

(nolende.)

Kan du, så tal til mig!

EN STEMME.

Hvad vil du vide?

FYRST JULIAN.

Hvad var dit hverv i livet?

STEMMEN.

Min brode.

FYRST JULIAN.

Hvi forbrød du dig?

STEMMEN.

Hvi blev jeg ikke min broder!

FYRST JULIAN.

Ingen udflugter. Hvi forbrød du dig?

STEMMEN.

Hvi blev jeg mig selv?

FYRST JULIAN.

Og hvad vilde du, som dig selv?

STEMMEN.

Hvad jeg måtte.

FYRST JULIAN.

Og hvorfor måtte du?

STEMMEN.

Jeg var mig.

FYRST JULIAN.

Du er ordknap.

MYSTIKEREN MAXIMOS

(uden at se op).

In vino veritas.

FYRST JULIAN.

Du traf det, Maximos!

(han holder en fyldt skal ud foran det tomme sæde.)

Bad dig i vinduften, min blege gæst! Kvæg dig.
Kend, kend, -- den stiger tilvejs som en offerrog.

STEMMEN.

Offerrog stiger ikke altid.

FYRST JULIAN.

Hvi rødmer hin stribe på panden? Nej, nej, — stryg ikke håret over. Hvad er det?

STEMMEN.

Tegnet.

FYRST JULIAN.

Hm; ikke videre om det. Og hvad frugt har din brode håret?

STEMMEN.

Den herligste.

FYRST JULIAN.

Hvad kalder du den herligste.

STEMMEN.

Livet.

FYRST JULIAN.

Og livets grund?

STEMMEN.

Doden.

FYRST JULIAN.

Og dodens?

STEMMEN

(taber sig, som i et suk).

Ja, det er gâden!

FYRST JULIAN.

Borte!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(ser op).

Borte?

FYRST JULIAN.

Ja.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Kendte du ham?

FYRST JULIAN.

Ja.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvem var det?

FYRST JULIAN.

Kain.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Den vej altså! Forsk ikke mere!

FYRST JULIAN

(slår ud med hånden.

Den anden, Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Nej, nej, nej: — jeg gør det ikke!

FYRST JULIAN.

Den anden, siger jeg! Du har tilsvoret mig at komme tilbunds i visse ting. Den anden, Maximos! Jeg vil se ham; vil kende mine gæster!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du har villet det, ikke jeg.

(han svinger slaven.)

Her frem og lad dig tilsyne, du villende slave, du, som hjalp ved den næste store verdensvending!

FYRST JULIAN

(stirrer et øjeblik i det tomme rum; pludselig strækker han hånden af væggen ud imod sædet lige ved siden af sig og siger dæmpet):

Ikke nærmere!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(bortvendt).

Ser du ham?

FYRST JULIAN.

Ja.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvorledes ser du ham?

FYRST JULIAN.

Jeg ser ham som en rodkægget mand. Han har forrevne klæder og et reb om halsen. — —
Tal til ham, Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du må tale.

FYRST JULIAN.

Hvad var du i livet?

EN STEMME

(lige ved ham).

Verdens-vognens tolvte hjul.

FYRST JULIAN.

Det tolvte? Det femte regnes alt for unyttigt.

STEMMEN.

Hvor var vognen rullet hen uden mig?

FYRST JULIAN.

Hvor rullede den hen ved dig?

STEMMEN.

Ind i forherligelsen.

FYRST JULIAN.

Hvi hjalp du?

STEMMEN.

Fordi jeg var villende.

FYRST JULIAN.

Hvad vilde du?

STEMMEN.

Hvad jeg måtte ville.

FYRST JULIAN.

Hvem kâred dig?

STEMMEN.

Mesteren.

FYRST JULIAN.

Var mesteren forud-vidende, da han kared dig?

STEMMEN.

Ja, det er gaden!

(kort stilhed.)

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du tier?

FYRST JULIAN.

Han er her ikke mere.

MYSTIKEREN MAXIMOS

(ser op).

Kendte du ham?

FYRST JULIAN.

Ja.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvad hed han i livet?

FYRST JULIAN.

Judas Ischariotes.

MYSTIKEREN MAXIMOS

(springer op).

Afgrunden skyder blomster; natten forråder sig selv!

FYRST JULIAN

(skriger til ham).

Den tredje frem!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Han skal komme!

(svinger staven.)

Her frem, du tredje hjørnen! Her frem, du tredje store frigivne under nødvendigheden!

(kaster sig atter ned på hyndet og vender sit ansigt bort.)

Hvad ser du?

FYRST JULIAN.

Jeg ser intet.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Og dog er han her.

(svinger staven igen.)

Ved salomons segl, ved øjet i trekanten, — jeg besværges dig, — lad dig tilsyne! — —

Hvad ser du nu?

FYRST JULIAN.

Intet; intet!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(svinger atter staven).

Her frem, du — ! — —

(holder pludselig inde, udstøder et skrig og springer op fra bordet.)

Ah, lyn i natten! Jeg ser det: — al kunst er forgæves.

FYRST JULIAN

(rejser sig).

Hvorfor? Tal, tal!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Den tredje er ikke iblandt skyggerne endnu.

FYRST JULIAN.

Han lever?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ja, han lever.

FYRST JULIAN.

Og her, sagde du —!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Her, eller hist, eller blandt de ufødte; — jeg véd ikke —

FYRST JULIAN

(trænger ind på ham).

Du lyver! Du bedrager mig! Her, her, sagde du —!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Slip min kappe!

FYRST JULIAN.

Altså du eller jeg! Men hvem af os?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Slip kappen, Julian!

FYRST JULIAN.

Hvem af os? Hvem? Alt hænger i dette ene!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du er mere vidende end jeg. Hvad forkyndte rosten i lyset?

FYRST JULIAN.

Rosten i lyset — ?

(med et skrig.)

Riget! Riget? Grundfæste riget — !

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det tredje rige!

FYRST JULIAN.

Nej; og tusende gange nej! Vig, fordærver! Jeg siger mig los fra dig og fra alt dit værk —

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Fra nødvendigheden?

FYRST JULIAN.

Jeg trodser nødvendigheden! Jeg vil ikke tjene den. Jeg er fri, fri, fri!

(Larm udenfor: danserinderne og fløjtespillerne flygter.)

MYSTIKEREN MAXIMOS

(lytter mod højre).

Hvad skræk og skrig — ?

FYRST JULIAN.

Der trænger frenmede mennesker ind i huset —

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Man mishandler dine tjenere; de vil myrde os!

FYRST JULIAN.

Vær rolig; os kan ingen ramme.

HUSMESTEREN EUTHERIOS
(kommer ilsomt over forgården).

Herre, herre!

FYRST JULIAN.

Hvem volder hin larm udenfor?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Fremmede mænd har omringet huset; de har sat vagt ved alle udgange; de bryder ind — næsten med vold. Der kommer de, herre! Der er de!

(QUÆSTOREN LEONTES med et stort og pragtfuldt FOLGE kommer ind fra højre.)

QUÆSTOREN LEONTES.

Tilgiv, jeg anråber dig hundrede gange, min nådigste herre —

FYRST JULIAN
(et skridt tilbage).

Hvad ser jeg!

QUÆSTOREN LEONTES.

Dine tjenere vilde formene mig at slippe ind; og da det var mig sa højt magtpaliggende —

FYRST JULIAN.

Du her i Elesos, min fortræffelige Leontes!

QUÆSTOREN LEONTES.

Jeg har rejst nætter og dage som kejserens ud-sending.

FYRST JULIAN
(bleg).

Til mig? Hvad vil kejseren mig? Jeg er mig sandelig ingen brode bevidst. Jeg er syg, Leontes! Denne mand (tyder mod MAXIMOS) er hos mig som læge.

QUÆSTOREN LEONTES.

Tillad mig, nådige herre — !

FYRST JULIAN.

Hvi trænger man voldsomt ind til mig? Hvad er det kejseren vil?

QUÆSTOREN LEONTES.

Han vil glæde dig, herre, med et stort og vigtigt budskab.

FYRST JULIAN.

Jeg beder dig, lad mig vide, hvad budskab du bringer.

QUÆSTOREN LEONTES

(knæler).

Min allerhøjeste herre, — prisende din og min egen lykke hilser jeg dig som Cæsar.

QUÆSTORENS FOLGE.

Længe leve Cæsar Julian!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Cæsar!

FYRST JULIAN

(viger med et udråb tilbage).

Cæsar! Sta op, Leontes! Hvad afsind taler du

QUÆSTOREN LEONTES.

Jeg bringer kejserens bud.

FYRST JULIAN.

Jeg — jeg Cæsar! — Ah, hvor er Gallos?

QUÆSTOREN LEONTES.

O, spørg ikke.

FYRST JULIAN.

Hvor er Gallos? Jeg besværges dig. — hvor er Gallos?

QUESTOREN LEONTES

(står op).

Cæsar Gallos er hos sin elskede hustru.

FYRST JULIAN.

Død!

QUESTOREN LEONTES.

Salig hos sin hustru.

FYRST JULIAN.

Død; død! Gallos død! Død midt paa sit sejrstog! Men når, — og hvor?

QUESTOREN LEONTES.

O, dyrehare herre, forskån mig —

GREGOR FRA NAZIANZ

(trædes med vægten ved indgangen).

Jeg må ind til ham! Tilside, siger jeg. — Julian!

FYRST JULIAN.

Gregor, broder, — så kom du dog igen!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Er det sandt, hvad rygtet kaster som en pile-regn over staden?

FYRST JULIAN.

Jeg er selv som rammet af rygtets pile. Tor jeg tro paa denne blanding af lykke og ulykke?

GREGOR FRA NAZIANZ.

For Kristi skyld, vis fristeren fra dig!

FYRST JULIAN.

Kejserens bud, Gregor!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Du vil træde på din broders blodige lig —

FYRST JULIAN.

Blodige — ?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Véd du det ikke? Cæsar Gallos er myrdet.

FYRST JULIAN

(med sammenslagne hænder)

Myrdet!

QUESTOREN LEONTES.

Ah, hvo er denne forvovne — ?

FYRST JULIAN.

Myrdet; myrdet! (til LEONTES.) Han lyver dog?

QUESTOREN LEONTES.

Cæsar Gallos er falden på sine gerninger.

FYRST JULIAN.

Myrdet! — hvo myrded ham?

QUESTOREN LEONTES.

Hvad der er sked, var en nødvendighed, høje herre! Cæsar Gallos har misbrugt magten som en rasende her i Osterlandene. Hans stilling som Cæsar var ham ikke længer nok. Hans færd, både i Konstantinopel og andetsteds undervejs, viste tilfulde, hvad han ponsed på.

FYRST JULIAN.

Jeg spørger ikke om hans brode; det andet vil jeg vide.

QUÆSTOREN LEONTES.

O, lad mig skåne dine broderlige oren.

FYRST JULIAN.

Mine broderlige oren kan tale, hvad mine søn-
lige oren har tålt. Hvo dræbte ham?

QUÆSTOREN LEONTES.

Tribunen Skudilo, som ledsaged ham, fandt det
rådeligt at lade ham henrette.

FYRST JULIAN.

Hvor? Dog ikke i Rom?

QUÆSTOREN LEONTES.

Nej, herre, det skede på rejsen did, i staden
Pola i Illyrien.

FYRST JULIAN

(bøjer sig).

Kejseren er stor og retvis. — Den sidste af
slægten, Gregor! Kejser Konstanzios er stor.

QUÆSTOREN LEONTES

(tager en purpurkæbe fra en af følget).

Hoje Cæsar, værdiges at iføre dig —

FYRST JULIAN.

Rød! Væk med den! Var det den, han bar i
Pola —?

QUÆSTOREN LEONTES.

Den er kommen ny fra Sidon.

FYRST JULIAN

(med et blik til MAXIMOS).

Fra Sidon! Purpurklædningen —!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Apollinaris's syn!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Julian: Julian!

QUÆSTOREN LEONTES.

Se, den sendes dig af din frænde, kejseren. Han lader dig sige, at han, barnløs som han er, håber, at du vil læge dette hans livs dybeste sår. Han ønsker at se dig i Rom. Derefter er det hans vilje, at du går som Cæsar til Gallien. De alemanske grænsfolk har sat over Rhin-strømmen og gjort et farligt indfald i riget. Han bygger trygt på dit held og din fremgang imod barbarerne. I dromme har visse ting åbenbaret sig for ham, og hans sidste ord til mig ved afrejsen var, at det sikkert skulde lykkes dig at grundfæste riget.

FYRST JULIAN.

Grundfæste riget! Røsten i lyset, Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Tegn imod tegn.

QUÆSTOREN LEONTES.

Hvorledes, høje Cæsar?

FYRST JULIAN.

Også mig er visse ting varslet; men dette -

GREGOR FRA NAZIANZ.

Sig nej, Julian! Det er fordærvsens vinger de vil hæfte til dine skuldre.

QUÆSTOREN LEONTES.

Hvo er du, som trodser kejseren?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Mit navn er Gregor; jeg er søn af biskoppen i Nazianz: — gør med mig, hvad I vil.

FYRST JULIAN.

Han er min ven og brøder; ingen røre ham!

(EN STOR MENNESKESVÆRM har imidlertid opfyldt forgården.)

BASILIOS FRA CÆSARLEA

(bader sig vej gennem mængden).

Tag ikke purpuret, Julian!

FYRST JULIAN.

Du også, min trofaste Basilios!

BASILIOS FRA CÆSARLEA.

Tag det ikke! For Gud Herrens skyld —

FYRST JULIAN.

Hvad forfærder dig ved dette?

BASILIOS FRA CÆSARLEA.

De rædsler, som vil komme.

FYRST JULIAN.

Ved mig skal riget grundfæstes.

BASILIOS FRA CÆSARLEA.

Kristi rige?

FYRST JULIAN.

Kejserens store skønne rige.

BASILIOS FRA CÆSARLEA.

Var det kejserens rige, som stod i lys for dit syn, da du som barn forkyndte læren fra de kappadokiske blodvidners grave? Var det kejserens rige, du drog fra Konstantinopel for at grundfæste på jorden? Var det kejserens rige --

FYRST JULIAN.

Tåger, tåger: — alt hint ligger bag mig som en vild drøm.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Dig var det bedre, at du selv, med en møllesten om din hals, lå på havets bund, end at denne drøm skulde ligge bag dig. — Ser du ikke fristerens værk? Al jordens herlighed lægges for dine fodder.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Tegn imod tegn, Cæsar!

FYRST JULIAN.

Et ord, Leontes!

(griber hans hånd og drager ham tilside.)

Hvor forer du mig hen?

QUÆSTOREN LEONTES.

Til Rom, herre!

FYRST JULIAN.

Det spørger jeg ikke om. Hvor forer du mig hen; til lykken og magten, — eller til slagterbænken?

QUÆSTOREN LEONTES.

O, herre, en så hånende mistro —

FYRST JULIAN.

Gallos's legeme er knapt radnet endnu.

QUÆSTOREN LEONTES.

Jeg kan hæve alle tvil. (tager et papir frem.) Dette brev fra kejseren, som jeg helst havde rakt dig i enrum —

FYRST JULIAN.

Et brev? Hvad skriver han? —

(han åbner papiret og læser.)

Ah, Helena! — O, Leontes! Helena. — Helena til mig!

QUESTOREN LEONTES.

Kejseren skænker dig hende, herre! Han skænker dig denne elskede søster, som Cæsar Gallos forgæves bad om.

FYRST JULIAN.

Helena til mig! Det uopnåelige vundet! — Men hun, Leontes —?

QUESTOREN LEONTES.

Ved afskeden tog han fystinden ved hånden og ledte hende hen til mig. En strøm af jomfruligt blod skød op i hendes skønne kinder, hun slog sine øjne ned og sagde: hils min kære frænde, og lad ham vide, at han altid har været den mand, som — —

FYRST JULIAN.

Videre, Leontes!

QUESTOREN LEONTES.

Med de ord taug hun, den tugtige og rene kvinde.

FYRST JULIAN.

Den rene kvinde! — Vidunderligt fuldbyrdes alt!

(han råber højt.)

Purpurkappen om mig!

MYSTIKUREN MAXIMOS.

Du har valgt?

FYRST JULIAN.

Valgt, Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Valgt, trods tegn imod tegn?

FYRST JULIAN.

Her står ikke tegn imod tegn. Maximos. Maximos, du har været blind, du seende! — Purpurkåben om mig!

(QUÆSTOREN LEONTES ifører ham kåben.)

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Det er sked!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(munder for sig selv, med oprakte hænder).

Sejr og lys over den villende!

QUÆSTOREN LEONTES.

Og nu til statholderens bolig; folket vil hilse Cæsar.

FYRST JULIAN.

Cæsar bliver i sin ophøjelse, hvad han var, — den fattige visdomselsker, der tog alt af kejserens nade. — Til statholderens bolig. I venlige herrer!

STEMMER BLANDT QUÆSTORENS FØLGE.

Plads, plads for Cæsar Julian!

(Alle går ud gennem forgården under mængdens bifaldsrab; kun GREGOR og BASILIOS blir stående.)

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Gregor! I hvad der sa kommer, — lad os holde sammen.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Her er min hand.

FJERDE AKT.

(Ved Lutetia i Gallien. En sal i Cæsars palats „De varme bade“ udenfor staden. Indgangsdør i baggrunden; til højre en anden mindre dør; foran på venstre side er et vindu med forhæng.)

(FYRSTINDE HELENA, rigt smykket, med perler i håret, sidder i en armstol og ser ud gennem vinduet. SLAVINDEN MYRRHA står overfor hende og holder forhænget tilside.)

FYRSTINDE HELENA.

Hvilken stemmel! Hele staden strømmer dem imode. — Hyss! Myrrha, horer du ikke fløjter og trommer?

SLAVINDEN MYRRHA.

Jo, jeg synes visst —

FYRSTINDE HELENA.

Du lyver! Larmen er for stærk; du kan intet høre. (springer op) O, deme marterfulde usikkerhed! Ikke at vide, om han kommer som sejrherre eller som flygtning.

SLAVINDEN MYRRHA.

Ængst dig ikke, min herskerinde: Cæsar er jo altid kommen som sejrherre.

FYRSTINDE HELENA.

Ja, før; efter alle de mindre sammenstød. Men dennegang, Myrrha! Dette store forfærdelige slag. Alle disse krydsende rygter. Hvis Cæsar var kommen som sejrherre, hvorfor skulde han da have skikket hint brev til stadsforstanderne og forbudt dem at møde ham med æresbevisninger udenfor portene?

SLAVINDEN MYRRHA.

O, du véd jo, herskerinde. hvor lidet din høje husbond tragter efter slige ting.

FYRSTINDE HELENA.

Ja, ja. det er vel sandt. Og hvis han havde lidt noget nederlag — i Rom måtte man jo vide det — mon kejseren da havde skikket os denne ud-sending, som må kunne være her endnu idag, og hvis ilbud har bragt mig alle disse rige smykker og gaver? Ah, Euthérios! Nu, nu?

HUSMESTEREN EUTHERIOS

(fra baggrunden).

Min fyrstinde, det er ganske umuligt at erfare noget pålideligt —

FYRSTINDE HELENA.

Umuligt? Du bedrager mig! Soldaterne selv må dog vide —

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Det er kun barbariske hjælpetropper, som rykker ind. — Bataver og andre. — og de véd intet.

FYRSTINDE HELENA

(vrider sine hænder).

O, har jeg fortjent denne kval! Sode, hellige Kristus, har jeg da ikke anråbt dig nat og dag —

(lytter og skriger ud.)

Ah, min Julian! Jeg hører ham! — Julian;
min elskede!

CÆSAR JULIAN

(i støvet rustning, kommer hurtigt fra baggrunden).

Helena!

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Min høje Cæsar!

CÆSAR JULIAN

(favner fyrstinden med voldsomhed).

Helena! — Stæng alle døre, Euthérios!

FYRSTINDE HELENA.

Slagen! Forfulgt!

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Herre!

CÆSAR JULIAN.

Dobbelte vagter for dorene: lad ingen slippe
ind! Hør: er her kommet nogen udsending fra kej-
seren?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Nej, herre: men der er en udsending ivente.

CÆSAR JULIAN.

Gå, gå! (til slavinden.) Væk med dig.

(EUTHERIOS OG MYRRHA GÅR UD I BAGGRUNDEN.)

FYRSTINDE HELENA

(synker ned i armstolen).

Så er det da inde med os!

CÆSAR JULIAN

(trækker forhaenget sammen).

Hvem ved. Blot varsom, så kan uvejret endnu —

FYRSTINDE HELENA.

Efter et sådant nederlag — ?

CÆSAR JULIAN.

Nederlag? Hvad taler du om, min elskede?

FYRSTINDE HELENA.

Har ikke Alemanerne slået dig?

CÆSAR JULIAN.

Havde de slået mig, skulde du ikke set mig levende igen.

FYRSTINDE HELENA

(springer op).

Men, du himmelens Herre, hvad er da hændt?

CÆSAR JULIAN

(sagte).

Det værste, Helena: — en umådelig sejr.

FYRSTINDE HELENA

Sejr, siger du! En umådelig sejr? Du har sejret, og dog — ?

CÆSAR JULIAN.

Du kan ikke fatte, hvorledes jeg står. Du kender kun den gyldne yderside af al en Cæsars elendighed.

FYRSTINDE HELENA.

Julian!

CÆSAR JULIAN.

Kan du fortænke mig i, at jeg har dulgt sligt for dig? Bød ikke bade pligt og skam, at — ? Ah, — hvad er det? Hvilken forandring — !

FYRSTINDE HELENA.

Hvad? Hvad?

CÆSAR JULIAN.

Hvilken forandring med dig i disse måneder! Helena, har du været syg?

FYRSTINDE HELENA.

Nej, nej; men sig mig — ?

CÆSAR JULIAN.

Jo, du har været syg! Du må være syg endnu; — disse feberhede tindinger, disse blåbrune ringe om øjnene —

FYRSTINDE HELENA.

O, intet, min elskede! Se ikke på mig, Julian! Kun angst og nattevægen for din skyld; brændende bonner til den højt velsignede på korsets træ —

CÆSAR JULIAN.

Skan dig, du dyrebare; det er jo dog hel usikkert, om denne nidkærlighed frugter så meget.

FYRSTINDE HELENA.

Fy; dit sind er ikke fromt. — Men tal om dine egne sager, Julian! Jeg beder dig, dølge intet for mig.

CÆSAR JULIAN.

Der kan intet dølges lenger. Siden kejserindens død har jeg ikke kunnet gøre et skridt her i Gallien, uden at det er bleven tydet ilde ved hoffet. Gik jeg forsigtigt tilværks imod Alemanerne, så hed det, at jeg var frygtagtig og uvirksom. Man spottede over visdomselskeren, som ikke ret kunde vænne sig til at bære krigsrustning. Vandt jeg en fordel over barbarerne, så måtte jeg høre, at jeg burde kunnet opna mere.

FYRSTINDE HELENA.

Men alle dine venner i hæren —

CÆSAR JULIAN.

Hvem tror du er mine venner i hæren? Ikke én, min elskede Helena! Jo, en eneste, — hin perusiske ridder, Sallust, som jeg under vor bryllupshøjtid i Mailand måtte give afslag på en billig bøn. Han er ædelmodig kommen til mig i lejren, har mindet mig om vort gamle venskab i Athen og bedt om at måtte følge mig i alle farer. Men hvad gælder vel Sallust ved kejserhoffet? Han er jo en af dem, man der kalder hedninger. Han kan intet gavne mig. — Og nu de andre! Krigsoversten Arbetio, som lod mig i stikken, da jeg lå indesluttet i Sennones! Den gamle Severus, som tynges under følelsen af sin egen udygtighed, og som dog ikke kan forlige sig med min nye krigsførsel! Eller tror du, jeg kan støtte mig til Florentius, — prætorian-løvdingen? Jeg siger dig, denne urolige mand tragter efter de højeste ting.

FYRSTINDE HELENA.

Ah, Julian!

CÆSAR JULIAN

(går op og ned).

Kunde jeg blot komme deres rænker på spor! Hver nge gar der fra lejren hemmelige breve til Rom. Alt, hvad jeg tager mig for, blir berettet og forvansket. Ingen træl i riget er lænkebunden som Cæsar. Véd du vel, Helena, at den spiseseddel, min kok har at rette sig efter, den er sendt ham fra kejseren, og jeg har ikke lov til at ændre noget deri, hverken lægge til eller tage fra!

FYRSTINDE HELENA.

Og alt dette har du båret hemmeligt —!

CÆSAR JULIAN.

Alle véd det, uden du. Alle spotter over Cæsars afmagt. Jeg bærer det ikke længer! Jeg vil ikke bære det!

FYRSTINDE HELENA.

Men det store slag — ? Fortæl mig dog, — har rygtet overdrevet — ?

CÆSAR JULIAN.

Rygtet har ikke kunnet overdrive. — Hyss: hvad var det? (lytter mod døren.) Nej, nej; jeg syntes kun —.

Jeg tør sige, at jeg i disse måneder har udrettet alt, hvad der stod i menneskelig magt. Skridt for skridt, og trods alle hindringer i min egen lejr, drev jeg barbarerne tilbage mod den østlige grænse. Foran Argentoratum, med Rhinen i ryggen, trak kong Knodomar alle sine stridskræfter sammen. Fem konger og ti ringere fyrster stodte til ham. Men forinden han havde fat samlet de nødvendige både til overgang i nødsfald, lod jeg min hær rykke frem til angreb.

FYRSTINDE HELENA.

Min helt, min Julian!

CÆSAR JULIAN.

Lupicin med spydkasterne og de letbevæbnede omgik fienden i nord; de gamle legioner under Severus drev barbarerne mere og mere østligt imod floden; Bataverne, vore bundsforvante, under den trofaste Bainabaudes, stod legionerne ærligt bi, og da Knodomar mærkede, at der var al fare, søgte han at undkomme imod syd for at nå over til øerne. Men for det kunde ske, lod jeg Florentius møde ham med prætorianerne og hestfolket. Helena, jeg gider ikke

sige det højt, men visst er det, at forræderi eller misundelse nær havde rovet mig sejrens frugter. De romerske ryttere veg gang efter gang for barbarerne, som kasted sig til jorden og stak hestene i bugen. Jeg så vort nederlag for øjnene —

FYRSTINDE HELENA.

Men slagenes Gud var med dig!

CÆSAR JULIAN.

Jeg greb en fane, ildned de kejserlige hustrupper med mine tilråb, holdt i al skynding en tale til dem, en tale, som måske ikke vilde have været selv en mere oplyst tilhørerkreds ganske uværdig, og derpå, så fort soldaternes bifaldråb havde lønnet mig, styrted jeg mig lige ind i den tætteste kamptummel.

FYRSTINDE HELENA.

Julian! O, du elsker mig ikke!

CÆSAR JULIAN.

I det øjeblik var du ikke i mine tanker. Jeg vilde dø; anden udvej vidste jeg ikke. Men det kom, min elskede! Det var som om en lynslående rædsel blinkede ud af vore lanse-spidses. Jeg så Knodomar, hin forfærdelige kriger — ja, du har jo selv set ham — jeg så ham flygte tilfods af slaget, og med ham flygtede hans broder Vestralp og kongerne Hortar og Suomar og alle, som ikke lå under for vore sværd.

FYRSTINDE HELENA.

O, jeg ser det; jeg ser det! Velsignede frelser; det var dig, som atter udsendte mordenglene fra den mulviske bro!

CÆSAR JULIAN.

Aldrig har jeg hørt slige jammerskrig; aldrig har jeg set så gabende sår, som dem vi trådte i.

der vi vaded over de faldne. Floden gjorde resten; de druknende kæmped indbyrdes til de vælted rundt og gik tilbunds. De fleste af fyrsterne faldt levende i vore hænder; Knodomar selv havde søgt tilflugt i en rorklynge; en af hans ledsagere robed ham, vore folk sendte en pileregn ind imod den skjulte, men uden at ramme. Da kom han frivilligt frem og overgav sig.

FYRSTINDE HELENA.

Og efter en slig sejr skulde du ikke føle dig tryg?

CÆSAR JULIAN

(nøtende).

Efter sejren, endnu samme aften, indtraf et tilfælde, en ubetydelighed —

FYRSTINDE HELENA.

Et tilfælde?

CÆSAR JULIAN.

Jeg vil helst kalde det så. I Athen grubled vi så meget over Nemesis. — Min sejr var så overvældende stor. Helena; min stilling var ligesom kommen ud af ligevægt; jeg véd ikke —

FYRSTINDE HELENA.

O, tal dog; du angster mig!

CÆSAR JULIAN.

Det var en ubetydelighed, siger jeg dig. Jeg lod den fangne Knodomar føre for mig i hærens påsyn. For slaget havde han truet med, at jeg skulde flæes levende, nar jeg faldt i hans hænder. Nu gik han mig imøde med usikre skridt, skælvende over hele legemet; knækket af ulykken, således, som det

er barbarers vis, kasted han sig ned for mig, omklamred mine knæ, udgød tårer og bad for livet.

FYRSTINDE HELENA.

Med rædsels gysning gennem de kraftfulde lemmer. Jeg ser den liggende Knodomar. — Dræbte du ham, min elskede?

CÆSAR JULIAN.

Jeg kunde ikke dræbe denne mand. Jeg tilsagde ham sikkerhed og loved at sende ham som fange til Rom.

FYRSTINDE HELENA.

Uden at pine ham?

CÆSAR JULIAN.

Klogskab bød mig at handle mildt. Men da, — jeg fatter ikke, hvorledes det gik til, — i overstrømmende glæde, og med et hyl på sine læber, sprang barbaren op, strakte sine bundne hænder iveau og, lidet kyndig, som han var i vort sprog, råbte han med høj røst: priset være du, Julian, du mægtige kejser!

FYRSTINDE HELENA.

Ah!

CÆSAR JULIAN.

Mine ledsagere vilde til at le; men barbarkongens råb slog ned som et tændende lyn iblandt soldaternes klynger. „Leve kejser Julian“, råbte de omstående; og rabet forplanted sig i videre og videre ringe til det fjerneste fjerne; — det var som om en Titan havde slynget et berg i verdenshavet; — o, min elskede, tilgiv mig denne hedenske lignelse, men —

FYRSTINDE HELENA.

Kejser Julian! Han sagde: kejser Julian!

CÆSAR JULIAN.

Hvad vidste den rå Aleman om Konstanziøs, hvem han aldrig havde set? Jeg, hans overvinder, var for ham den største —

FYRSTINDE HELENA.

Ja, ja: men soldaterne —?

CÆSAR JULIAN.

Jeg satte dem strængt irette; thi jeg sa det godt. — Florentius, Severus og visse andre stod stille omkring, hvide af skræk og vrede.

FYRSTINDE HELENA.

Ja, ja — de, men ikke soldaterne.

CÆSAR JULIAN.

Der var knapt gåt en nat tilende, før mine hemmelige fiender havde forvansket sagen. Cæsar har ladet Knodomar udrabe sig til kejser, hed det, og til gengæld har han skænket barbarkongen livet. — Således, vendt op og ned, er det også bleven meldt til Rom.

FYRSTINDE HELENA.

Er du viss på det? Og af hvem?

CÆSAR JULIAN.

Ja, af hvem? Af hvem? Jeg selv skrev skyndsomt til kejseren og fortalte ham det hele, men —

FYRSTINDE HELENA.

Nu, — og hvad har han svaret?

CÆSAR JULIAN.

Som vanlig. Du kender denne ulykke-spående
taushed, når han vil ramme nogen.

FYRSTINDE HELENA.

Jeg tror dog, du mistyder alt dette. Det er
umuligt andet. Se til; udsendingen vil snart bringe
dig sikkerhed for, at —

CÆSAR JULIAN.

Jeg har sikkerhed, Helena! Her på mit bryst
gemmer jeg opsnappebreve, som —

FYRSTINDE HELENA.

O, Herre min Gud, lad mig se!

CÆSAR JULIAN.

Siden, siden.

(han går op og ned.)

Og alt dette efter de tjenester, jeg har vist
ham! Her har jeg kastet Alemanernes angreb til
jorden for lange tider, mens han selv har lidt neder-
lag på nederlag ved Donau, og mens hæren i Asien
ikke synes at vinde et skridts fremgang imod Per-
serne. Skam og uheld på alle kanter, undtagen her,
hvor man satte en modstræbende visdomsven i spid-
sen for sagerne. Og dog hånes jeg ligefuldt ved
hoffet. Ja, selv efter den sidste store sejr har man
gjort et spottedig over mig og kaldt mig Viktorinus!
Dette må have en ende.

FYRSTINDE HELENA.

Ja, jeg tror det også.

CÆSAR JULIAN.

Hvad er en Cæsars værdighed på deslige vilkår!

FYRSTINDE HELENA.

Nej, du har ret, Julian: vi kan ikke blive stående ved dette.

CESAR JULIAN

(standser).

Helena, kunde du følge mig?

FYRSTINDE HELENA

(sagte).

Frygt ikke for mig; jeg skal ikke vige tilbage.

CESAR JULIAN.

Så bort fra al denne utaksonne møje; bort til den så længe eftertragtede ensomhed —!

FYRSTINDE HELENA.

Hvad siger du? Ensomhed!

CESAR JULIAN.

Med dig, min elskede; og med mine kære bøger, dem jeg her så sjelden har kunnet åbne, og dem jeg kun har turdet vige mine hvileløse nætter.

FYRSTINDE HELENA

(ser nedad ham).

Ah, således!

CESAR JULIAN.

Hvad ellers?

FYRSTINDE HELENA.

Nu ja; hvad ellers?

CESAR JULIAN.

Ja, ja. — jeg spørger, hvad ellers?

FYRSTINDE HELENA

(nærmere).

Julian, — hvorledes hilste barbar-kongen dig?

CÆSAR JULIAN

(vigende).

Helena!

FYRSTINDE HELENA

(atter nærmere).

Hvad var det for et navn, som gav genlyd i soldaternes rækker?

CÆSAR JULIAN.

Uforsigtige: her står kanske en lytter udenfor hver dor!

FYRSTINDE HELENA.

Hvad frygter du for lyttere? Er ikke Guds nåde over dig? Har du ikke været den lykkelige i alle træfninger? — Jeg ser den manende frelser: jeg ser engelen med ildsværdet, som baned vej for min fader, da han kasted Maxentius i Tiberen!

CÆSAR JULIAN.

Jeg skulde rejse mig imod rigets hersker!

FYRSTINDE HELENA.

Kun imod dem, som står imellem eder. O, gå, gå; slå dem med din vredes lyn: gør ende på dette tærende glædeløse liv! Gallien er en udørk. Jeg fryser her, Julian! Jeg vil hjem igen, til solvarmen, til Rom og Grækenland.

CÆSAR JULIAN.

Hjem igen til din broder?

FYRSTINDE HELENA.

(sagte).

Konstanzios er affældig.

CESAR JULIAN.

Helena!

FYRSTINDE HELENA.

Jeg holder det ikke længer ud, siger jeg dig. Tiden går. Eusebia er borte; hendes tomme sæde står vinkende til hæder og herlighed, mens jeg ældes —

CESAR JULIAN.

Du ældes ikke; du er ung og skøn!

FYRSTINDE HELENA.

Nej, nej, nej! Tiden går; jeg kan ikke bære dette med tålmod; livet går fra mig!

CESAR JULIAN.

(ser på hende).

Hvor fristende skøn, hvor guddomsfuld er du ikke!

FYRSTINDE HELENA.

(klynger sig til ham).

Er jeg det, Julian?

CESAR JULIAN.

(favner hende).

Du er — en eneste kvinde, jeg har elsket. — den eneste, som har elsket mig.

FYRSTINDE HELENA.

Jeg er ældre, end du. Jeg vil ikke ældes mere. Når alt er over, så

CÆSAR JULIAN

(river sig løs).

Stille! Jeg vil ikke høre mere.

FYRSTINDE HELENA

(går efter ham).

Konstanzios dør lidt hver dag; han hænger i et hår over graven. O, min elskede Julian, du har jo soldaterne for dig —

CÆSAR JULIAN.

Ti, ti!

FYRSTINDE HELENA.

Han taler ingen sindsrystelser. Hvad er det så at vige tilbage for? Jeg mener jo ikke noget blodigt. Fy, hvor kunde du tænke det? Skrækken vil være nok; den vil tage ham i favn og kærlighedsfuldt ende hans lidelser.

CÆSAR JULIAN.

Glemmer du den usynlige livvagt om den salvede?

FYRSTINDE HELENA.

Kristus er god. O, vær from, Julian, så tilgiver han meget. Jeg skal hjælpe. Bonner skal opsendes for dig. Lovet være de hellige mænd! Lovet være blodvidnerne! Tro mig, vi skal sone alting siden. Skænk mig Alemanerne til omvendelse; jeg vil udsende prester iblandt dem; de skal bøje sig ind under korsets nåde.

CÆSAR JULIAN.

Alemanerne bøjer sig ikke did under.

FYRSTINDE HELENA.

Så skal de dø! Som en sød rog skal blodet stige op til ham, den højt velsignede. Vi vil øge

hans herlighed; hans pris skal forkyndes ved os. Jeg vil selv være med. De alemanske kvinder for mig! Bojer de sig ikke, så skal de ofres! Og du, min Julian, -- når du ser mig igen --; forynget, forynget! Skænk mig Alemaner-kvinderne, du elskede! Blod --, det er jo intet mord, og middelet skal være usvigeligt --, et bad i ungt jomfrublod --

CÆSAR JULIAN.

Helena, du forbryder dig!

FYRSTINDE HELENA.

Er det en brode at forbryde sig for din skyld!

CÆSAR JULIAN.

Du skønne, du eneste!

FYRSTINDE HELENA

(bøjer sig ned over hans hænder).

Min herre for Gud og mennesker! -- Vig ikke demegang, Julian! Min helt, min kejser! Jeg ser himlen åben. Presterne skal lovsynge Kristus; mine kvinder skal samles i bon. (med oprakte arme.) O, du velsignede! O, du herskarenes Gud, -- du, som har nåden og sejren i din hand --

CÆSAR JULIAN

(med et blik mod døren, råber).

Helena!

FYRSTINDE HELENA.

Ah!

HUSMESTEREN EUTHERIOS

(fra baggrunden).

Herre, kejserens sendebud

CÆSAR JULIAN.

Er han kommen?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Ja, herre!

CÆSAR JULIAN.

Hans navn? Hvem er han?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Tribunen Decentius.

FYRSTINDE HELENA.

Virkelig? Den fromme Decentius!

CÆSAR JULIAN.

Hvem har han talt med?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Med ingen, herre: han kom i dette øjeblik.

CÆSAR JULIAN.

Jeg vil se ham straks. Og hor: endnu et. Hærførerne og krigsoversterne skal indfinde sig hos mig.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Godt, nådigste herre!

(han går ud i baggrunden.)

CÆSAR JULIAN.

Nu, min Helena, nu vil det vise sig —

FYRSTINDE HELENA

(sagte).

Hvad der end viser sig, så glem ikke, at du kan stole på soldaterne.

CÆSAR JULIAN.

Ah, stole, stole —: jeg véd ikke, om jeg kan stole på nogen.

(TRIBUNEN DECENTIUS kommer fra baggrunden.)

FYRSTINDE HELENA

(imod ham).

Velkommen, ædle Decentius! Et romersk ansigt, — og fremfor alle dette ansigt, — o, det lægger et livende solskar over vort umilde Gallien.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Kejseren møder din længsel og dit hab på halvvejen, høje fyrstinde! Vi tor tro, at Gallien ikke ret længe skal hænke dig.

FYRSTINDE HELENA.

Siger du det, du glæde-bringer? Kejseren tænker da altid med kærlighed på mig? Hvorledes er det med hans sundhed?

CESAR JULIAN.

Ga, ga, min elskede Helena!

TRIBUNEN DECENTIUS.

Kejserens sundhed har ingenlunde forværret sig.

FYRSTINDE HELENA.

Nej, ikke sandt? Det var det jeg vidste. Alle disse angstende rygter —; Gud vare priset, at det kun var rygter! Tak ham kærligst, du fromme Decentius! Og vær selv takket. Med hvilke rige gaver har du ikke bebudet din ankomst! Kejserlige gaver —; nej, nej, broderlige gaver i sandhed! To skinnende sorte Nubiære, — du skulde se dem, min Julian! — og perler! Dem bærer jeg allerede. Og frugter, — søde, svulmende; ah: ferskener fra Damaskus, ferskener i guldskåler! Hvor skal de ikke lække mig; — frugt, frugt; jeg forsmægter her i Gallien.

CESAR JULIAN.

Et glædes-maltid skal ende dagen; men forretninger først. Ga, min dyrebare hustru!

FYRSTINDE HELENA.

Jeg går til kirken, — til bøn for min broder og for alle håb.

(hun går ud til højre.)

CÆSAR JULIAN

(efter et øjebliks betænkning).

Bud eller brevskaber?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Brevskaber.

(han rækker ham en papirrulle.)

CÆSAR JULIAN

(læser, undertrykker et smil og strækker hånden ud).

Mere!

TRIBUNEN DECENTIUS.

Høje Cæsar, det er omtrent alt.

CÆSAR JULIAN.

Virkelig? Har kejseren sendt sin ven den lange vej kun for at —?

(han brister i en kort latter; derpå går han op og ned.)

Var Alemanerkongen Knodomar kommen til Rom for din afrejse?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Ja, høje Cæsar!

CÆSAR JULIAN.

Og hvorledes hjælper han sig i det fremmede land, ukyndig i sproget, som han er? Ja, han er højst ukyndig, Decentius! Han var ligefrem til latter for mine soldater. Tænk dig, han forveksled så gængse ord som kejser og Cæsar.

TRIBUNEN DECENTIUS

(trækker på skuldrene).

En barbar. Hvad skal man vel sige?

CÆSAR JULIAN.

Nej, hvad skal man vel sige? Men kejseren er ham dog nadig?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Knodomar er død, herre!

CÆSAR JULIAN

(standser).

Knodomar er død?

TRIBUNEN DECENTIUS.

I fremmed-lejren på den coliske bakke.

CÆSAR JULIAN.

Død? Så? — Ja, luften i Rom er usund.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Alemanerkongen døde af hjemve, herre! Længselen eller slægt og frihed —

CÆSAR JULIAN.

-- den tærer. Decentius: ja, ja, jeg véd det. — Jeg burde ikke skikket ham levende til Rom: jeg burde ladet ham dræbe her.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Cæsars sind er mildt.

CÆSAR JULIAN

Hm —! Hjemve? Ja sa!

(til staldmesteren SINTUA, som kommer fra baggrunden.)

Er du der, gamle faun? Frist mig ikke mere.

(til DECENTIUS.) Siden slaget ved Argentoratum taler han altid til mig om sejrsvognen og det hvide forspand.
 (til SINTULA.) Det blev Phaëtons færd med de lybske solheste. Hvorledes endte det? Har du glemte — har du glemte dit hedenskab, havde jeg nær sagt. — Om forladelse, Decentius, at jeg sårer dit fromme ore.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Cæsar kildrer sin tjeners ore; men han sårer det ikke.

CÆSAR JULIAN.

Ja, ja: bær over med Cæsar, om han spoger. Jeg véd virkelig ikke at tage det på anden måde. — Der har vi dem.

(HERFØREREN SEVERUS, PRÆTORIANHØVDINGEN FLORENTIUS, samt FLERE KRIGSOVERSTER OG HERRER VED CÆSARS HOF KOMMER FRA BAGGRUNDEN.)

CÆSAR JULIAN

(går dem imøde).

God morgen, I våbenbrodre og venner! Harnes ikke for meget over, at jeg kalder eder lige hid fra landevejens smuds og møje: jeg burde visselig undt eder nogle timers ro; men —

PRÆTORIANHØVDINGEN FLORENTIUS.

Er der hændt noget særdeles, herre?

CÆSAR JULIAN.

Ja, i sandhed, det er der. Kan I sige mig, — hvad fattedes i Cæsars lykke?

PRÆTORIANHØVDINGEN FLORENTIUS.

Hvad skulde vel fattes i Cæsars lykke?

CÆSAR JULIAN.

Nu ingenting. (til DECENTIUS.) Hæren har forlangt, at jeg skulde holde sejr-indtog i staden. I spidsen

for legionerne vilde man, at jeg skulde drage ind gennem Lutetias porte. Fangne barbar-fyrster med bundne hænder skulde gå ved vognehjulene; kvinder og slaver fra tyve overvundne folkeslag skulde følge efter, tæt sammentrængte, hoved ved hoved — (bryder pludselig af.) Glæd eder, mine tapre medkæmpere; her ser I tribunen Decentius, kejserens fortrolige ven og rådgiver. Han kom denne morgenstund med gaver og hilsninger fra Rom.

PRÆTORIANHOVDINGEN FLORENTIUS.

Ah, så fattes visselig intet i Cæsars lykke.

HÆRFOREREN SEVERUS

(sagte til FLORENTIUS).

Ufatteligt! Altså atter i kejserens gunst!

PRÆTORIANHOVDINGEN FLORENTIUS

(sagte).

O, denne vankelmødige kejser!

CÆSAR JULIAN.

Det synes, som om en forundringsfuld stumhed havde slået eder alle. Man finder, at kejseren har gjort formeget, gode Decentius!

PRÆTORIANHOVDINGEN FLORENTIUS.

Hvor kan dog sligt komme i Cæsars tanke?

HÆRFOREREN SEVERUS.

Formeget, høje Cæsar? Ingenlunde. Skulde ikke kejseren vide at vælge de rette grænser for sin mæde?

PRÆTORIANHOVDINGEN FLORENTIUS.

Tilvisse er dette en stor og sjelden udmærkelse

HÆRFOREREN SEVERUS.

Jeg vil kalde den overmåle stor og sjelden.

PRÆTORIANHØVDINGEN FLORENTIUS.

Og navnlig giver den et lysende vidnesbyrd for, at vor ophøjede kejsers sind er frit for al misundelse —

HÆRFØREREN SEVERUS.

Et vidnesbyrd uden forbillede: det tør jeg nok sige.

PRÆTORIANHØVDINGEN FLORENTIUS.

Men hvad har så ikke også Cæsar udrettet i disse få år i Gallien?

CÆSAR JULIAN.

En arlang drom. I dyrebare venner! Jeg har slet intet udrettet. Intet, intet!

PRÆTORIANHØVDINGEN FLORENTIUS.

Og det regner din beskedenhed for intet? Hvad var hæren, da du overtog den? En uordnet hob —

HÆRFØREREN SEVERUS.

— uden sammenhæng, uden lydighed, uden ledelse —

CÆSAR JULIAN.

Overdrivelse. Severus!

PRÆTORIANHØVDINGEN FLORENTIUS.

Og var det ikke med denne utojlede hob, at du gik imod Alemanerne; slog du dem ikke med disse bander, som du gennem sejrvinger omskabte til en hær af sejherrer; tog du ikke Colonia Agrippina tilbage —?

CÆSAR JULIAN.

Ej, ej, du ser med venskabets øje, min Florentius! — Eller er det virkelig sandt? Er det sa, at

jeg jog barbarerne bort fra oerne i Rhin? At jeg satte det forfaldne Tres Tabernæ i forsvarstilstand til fromme for rigets sikkerhed? Er det virkelig så?

PRÆTORIANHOVDINGEN FLORENTIUS.

Hvorledes, herre? Kan du tvile om så store ting?

CÆSAR JULIAN.

Nej, i sandhed, jeg synes —. Og slaget ved Argentoratum? Var jeg ikke med der? Det svæver mig så visst for, at jeg sejrede over Knodomar. Og efter sejren —; Florentius, har jeg drømt; eller bygged jeg ikke Trajans kastel op igen, da vi rykked ind i de germaniske egne?

PRÆTORIANHOVDINGEN FLORENTIUS.

Hoje Cæsar, gives der nogen så afsindig mand, at han vil gøre dig denne ære stridig?

ILERFØREREN SEVERUS

(til DECENTIUS).

Jeg priser skæbnen, som forundte mig på mine gamle dage at følge så lykkelig en fører.

PRÆTORIANHOVDINGEN FLORENTIUS

(ligeledes til TRIBUNEN).

Hvad vending det alemanske overfald uden Cæsars tapperhed og klogskab kunde have taget, det vover jeg knapt at tænke på.

FLERE HOEMLING

(trænger sig frem).

Ja, herre, Cæsar er stor!

ANDRE HERRER

(klapper i hænderne).

Cæsar er uden lige!

CÆSAR JULIAN

(ser en stund afvekslende på DECENTIUS og de andre; derpå brister han ud i en høj kort latter).

Så blindt er venskab. Decentius! Så blindt, blindt!

(han vender sig til de øvrige og slår på papirrullen, som han holder i hånden.)

Her står ganske andre ting! Hør efter, og sug det ind som en erkendelsens læskende dugg. Det er kejserens melding til alle statholderne rundt om i riget: — vor udmærkede Decentius har bragt en afskrift med. Her står det: jeg har intet udrettet i Gallien. Det var en drom, som jeg nys sagde. Her har vi kejserens egne ord: det var under kejserens lykkelige forvarsler, at den riget overhængende fare blev afvendt.

PRÆTORIANHØVDINGEN FLORENTIUS.

Alle rigets sager nyder fremgang under kejserens forvarsler.

CÆSAR JULIAN.

Mere, mere! Her berettes det, at det er kejseren, som har kæmpet og sejret ved Rhin; det er kejseren, som har løftet op den ydmygt bedende Alemaner-konge, der kasted sig ned for ham. Mit navn lykkes det mig ikke at finde nogetsteds i dette skriftstykke. — og ikke dit, Florentius, og heller ikke dit, Severus! Og her, i skildringen af slaget ved Argentoratum —; hvor var det jeg havde det? jo her: her står det: det var kejseren, som påbød slagordningen; det var kejseren selv, som med livsfare hug sit sværd slovt, kæmpende i de forreste rækker; det var kejseren, som, ved sin nærværelses rædsel, jog barbarerne på hovedkulds flugt —: læs: læs, siger jeg!

HÆRFØREREN SEVERUS.

Hoje Cæsar, dit ord er nok.

CÆSAR JULIAN.

Og hvor vil I så hen med eders dårende tale, I venner? Vil I, af overdreven kærlighed til mig, gøre mig til en snyltegæst, hvem I mader med den overflod, I rapsed fra min frændes bord? — Hvad tykkes dig, Decentius? Hvad siger du til dette? Du ser, at jeg i min egen lejr må holde øje med tillængere, som stundom i blindhed er på vej til at forville sig hinsides oprørets grænsepæle.

PRÆTORIANHØVDINGEN FLORENTIUS

(hurtigt til TRIBUNEN).

I sandhed, mine ord er bleven højlig mistydede, ifald —

HÆRFØREREN SEVERUS

(ligeledes til TRIBUNEN).

Det kunde aldrig komme mig isinde på den vis at —

CÆSAR JULIAN.

Så skal det være, I kampbrødre; lad os alle tilhobe æde vort hovmod i os. Jeg spurgte for, hvad der mangled i Cæsars lykke. Nu véd I det. Det var sandheds-erkendelsen, som mangled i Cæsars lykke. Din solvhjelm vil ikke komme til at dækkes af sejrstogets stov, tapre Florentius! Kejseren har holdt sejrs-indtog for os i Rom. Han finder derfor, at alle højtideligheder her er overflodige. Ga, Sintula, og sørg for, at de påtænkte optog afsiges. Kejseren ønsker at forunde sine soldater en gavnlig ro. Det er hans vilje, at de skal forblive i lejren udenfor murene.

(STALDMESTEREN SINTULA går ud i baggrunden.)

CÆSAR JULIAN.

Var jeg ikke engang en visdomsven? Man sagde det idetmindste, både i Athen og i Efesos. Så svagt er det menneskelige sind i medgang. Jeg var nær bleven visdommen utro. Kejseren har påmindet mig. Tak ham ydmygst, Decentius. Har du mere at melde?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Et endnu. Efter alt, hvad kejseren har fornummet, og ifølge det brev, du tilskrev ham fra Argentoratum, er det store fredsværk lykkeligt ført til ende her i Gallien.

CÆSAR JULIAN.

Visselig; kejseren har dels ved sin tapperhed og dels ved sin højmodige mildhed —

TRIBUNEN DECENTIUS.

Rigets grænse er sikret imod Rhin.

CÆSAR JULIAN.

Af kejseren, af kejseren.

TRIBUNEN DECENTIUS.

I landskaberne omkring Donau står derimod sagerne slet, og endnu slettere i Asien: kong Saporens vinder stadig fremgang.

CÆSAR JULIAN.

Den forvovne mand! Rygtet siger, at kejseren heller ikke i sommer har behaget at lade sine hærførere knuse ham.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Kejseren agter selv at knuse ham til foråret. (tager en papirrulle frem.) Her er hans vilje, høje Cæsar!

CÆSAR JULIAN.

Lad se, lad se! (læser.) Ah!

(han læser atter længe under en stærk indre bevægelse; derpå ser han op og siger:)

Det er altså kejserens vilje, at —? Godt, godt, ædle Decentius; kejserens vilje skal blive efterkommet.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Det er nødvendigt, at den efterkommes endnu idag.

CÆSAR JULIAN.

Endnu idag; forstår sig. Kom her, Sintula! Nu, hvor er han? Ah så! — Hent Sintula tilbage!

EN HOFMAND går ud i baggrunden; CÆSAR JULIAN går hen til vinduet og læser papirerne igennem på nyt.)

PRÆTORIANHOVDINGEN FLORENTIUS

(dæmpet til TRIBUNEN).

Jeg beder bonligst, mistyd ikke, hvad jeg for sagde. Når jeg tillagde Cæsar æren, så var det selvfølgelig ikke dermed ment, at --

HÆRFØREREN SEVERUS

(sagte).

Aldrig kunde det komme i min tanke, at det ikke var kejserens overste vise ledelse, som --

EN HOFMAND

(på TRIBUNENS anden side).

Jeg beder dig, ædle herre, -- læg et ord ind for mig i hoflejren, og forløs mig fra denne pinlige post hos en Cæsar, som --; ja, han er kejserens høje slægtning, men --

EN ANDEN HOFMAND.

Jeg kunde desværre fortælle dig ting, der vidner

lige så meget om grænselos forfængelighed, som om forvovne håb —

CÆSAR JULIAN.

Endnu idag! Lad et ord være sagt, Decentius! Det var mit højeste ønske, ifald jeg kunde nedlægge denne ansvarsfulde værdighed.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Det skal blive kejseren meldt.

CÆSAR JULIAN.

Jeg kræver himlen til vidne på, at jeg aldrig —
ah, der er Sintula: så kan vi altså — (til TRIBUNEN.)
Du går?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Jeg har at forhandle med hærførererne, høje Cæsar!

CÆSAR JULIAN.

Uden min mellemkomst?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Kejseren har pålagt mig at skane sin dyrebare slægtning.

(Han går ud i baggrunden, fulgt af de øvrige, undtagen af SINTULA, som blir stående ved døren.)

CÆSAR JULIAN

(ser en stund på ham).

Sintula!

STALDMESTEREN SINTULA.

Ja, høje herre!

CÆSAR JULIAN.

Kom nærmere. — Ja, sandelig, du ser ærlig ud. Tilgiv: jeg har aldrig tænkt på, at du kunde være mig så hengiven.

STALDMESTEREN SINTULA.

Hvoraf véd du, at jeg er dig hengiven, herre?

CÆSAR JULIAN.

(peger på papirrullen).

Her kan jeg læse mig det til; der står, at du skal forlade mig.

STALDMESTEREN SINTULA.

Jeg, herre?

CÆSAR JULIAN.

Kejseren opløser Galler-hæren, Sintula!

STALDMESTEREN SINTULA.

Opløser — ?

CÆSAR JULIAN.

Ja, hvad er det andet end en opløsning? Kejseren trænger til at forstærke sig, bade i Donau-egnen og imod Perserne. Vore bataviske og ærnliske hjælpetropper skal afgå i al skynding for at kunne stå i Asien til foræret.

STALDMESTEREN SINTULA.

Men dette er jo umulige ting, herre! Du har jo højtideligt tilsvoret netop disse vore bundsforvandle, at de på ingen vis ma bruges hinsides Alperne.

CÆSAR JULIAN.

Just det, Sintula! Kejseren skriver, at jeg gav hint tilsagn i overbelse og uden hans samtykke. Det har jeg rigtignok aldrig vidst; men saledes står det. Jeg skal tvinges til at bryde mit ord, vanære mig i hærens øjne, vende barbarernes utojlede harm, kanke deres dødbringende vaben, imod mig.

STALDMESTEREN SINTULA.

Det vil slå fejl, herre! De romerske legioner vil byde dig sit bryst til skjold.

CÆSAR JULIAN.

De romerske legioner? Hm; — troskyldige ven! Af hver Romer-legion skal der udtages tre hundrede mænd, som ligeledes ad de korteste veje skal sendes til kejseren.

STALDMESTEREN SINTULA.

Ah, dette er —!

CÆSAR JULIAN.

Det er vel beregnet; ikke sandt? Alle hær-afdelinger skal opægges imod mig, for at man med desto mindre fare kan gøre mig vabenløs.

STALDMESTEREN SINTULA.

Og jeg siger dig, herre, at ikke en eneste af dine hærførere lader sig bruge til dette.

CÆSAR JULIAN.

Mine hærførere vil heller ikke komme i fristelse. Du er manden.

STALDMESTEREN SINTULA.

Jeg, min Cæsar!

CÆSAR JULIAN.

Her står det skrevet. Kejseren overdrager til dig at ordne alt fornødent og derpå at føre de udvalgte afdelinger til Rom.

STALDMESTEREN SINTULA.

Og det overdrages til mig? Her, hvor mænd, som Florentius og den gamle Severus —

CÆSAR JULIAN.

Du har ingen sejrvindinger på din syndeliste, Sintula!

STALDMESTEREN SINTULA.

Nej, det er visselig sandt. Aldrig har man her villet unde mig lejlighed til at vise —

CÆSAR JULIAN.

Jeg har været uretfærdig imod dig. Tak for din troskab.

STALDMESTEREN SINTULA.

Sa stor en kejserlig nåde! Herre, må jeg se —

CÆSAR JULIAN.

Hvad vil du se? Du vil jo ikke lade dig bruge til dette?

STALDMESTEREN SINTULA.

Gud forbyde, at jeg skulde nægte kejseren lydighed!

CÆSAR JULIAN.

Sintula, — du kunde afvæbne din Caesar!

STALDMESTEREN SINTULA.

Cæsar har alle dage sat liden pris på mig. Caesar har aldrig kunnet tilgive mig, at han måtte tale om sig en staldmester, der var valgt af kejseren.

CÆSAR JULIAN.

Kejseren er stor og vis: han forstår at vælge.

STALDMESTEREN SINTULA.

Herre, — jeg brænder efter at gøre min pligt: må jeg bede om kejserens befaling?

CÆSAR JULIAN

(rækker ham et af papirerne).

Her er kejserens befaling. Gå, og gør din pligt.

SLAVINDEN MYRRHA

(kommer ilsomt fra højre).

O. forbarmende frelser!

CÆSAR JULIAN.

Myrrha! Hvad er det?

SLAVINDEN MYRRHA.

O. nådige himmel, min herskerinde —

CÆSAR JULIAN.

Din herskerinde, — hvad hun?

SLAVINDEN MYRRHA.

Sygdom eller afsind —: hjælp, hjælp!

CÆSAR JULIAN.

Helena syg! Lægen! Oribases skal komme.
Sintula! Hent ham!

(STALDMESTEREN SINTULA går ud i baggrunden. CÆSAR JULIAN vil ile ud til højre, men møder i døren FYRSTINDE HELENA, omringet af SLAVINDER. Hendes ansigt er vildt og forstyrret hendes hår og klæder i uorden.)

FYRSTINDE HELENA.

Los kammen! Los kammen, siger jeg! Den er gloende. Ild i håret: jeg brænder, jeg brænder!

CÆSAR JULIAN.

Helena! For Guds nades skyld —!

FYRSTINDE HELENA.

Er der ingen, som vil hjælpe? De myrder mig med nålestik!

CÆSAR JULIAN.

Min Helena! Hvad er der hændt med dig?

FYRSTINDE HELENA.

Myrrha, Myrrha! Frels mig fra pigerne, Myrrha!

LEGEN ORIBASES

(kommer fra baggrunden).

Hvilket rædselsbudskab fortælles —? Er det sandt? Ah!

CÆSAR JULIAN.

Helena! Min kærlighed, mit livs lys —!

FYRSTINDE HELENA.

Væk fra mig! O, søde Jesus, hjælp!

(hun synker halvt om mellem slavnederne.)

CÆSAR JULIAN.

Hun er fra sig. Hvad kan det være, Oribases? Se, — se øjnene, hvor store —!

LEGEN ORIBASES

(til MYRRHA).

Hvad har fyrstinden nydt? Hvad har hun spist eller drukket?

CÆSAR JULIAN.

Ah, du tror —?

LEGEN ORIBASES.

Svar, kvinder; hvad har I givet fyrstinden?

SLAVINDEN MYRRHA.

Vi? O, intel, tro mig; hun har selv —

LEGEN ORIBASES.

Nu, nu!

SLAVINDEN MYRRHA.

Nogle frugter; det var ferskener, tror jeg; —
o, jeg véd ikke —

CÆSAR JULIAN.

Frugter! Ferskener? Af dem, som —?

SLAVINDEN MYRRHA.

Ja — nej — ja; jeg véd ikke, herre; — det var
to Nubiere —

CÆSAR JULIAN.

Hjælp, hjælp, Oribases!

LÆGEN ORIBASES.

Desværre, jeg frygter —

CÆSAR JULIAN.

Nej, nej, nej!

LÆGEN ORIBASES.

Stille, nådige herre; hun kommer til sig selv.

FYRSTINDE HELENA

(hviskende).

Hvi gik solen ned? O, hellige løndomsfulde
mørke!

CÆSAR JULIAN.

Helena! Hor; saml dine tanker —

LÆGEN ORIBASES.

Min høje fyrstinde —

CÆSAR JULIAN.

Det er lægen, Helena! (tager hendes hånd.) Nej,
her, hvor jeg står.

FYRSTINDE HELENA

(river sig løs).

Fy; der var han igen!

CÆSAR JULIAN.

Hum ser mig ikke. Her, her, Helena!

FYRSTINDE HELENA.

Den afskyelige; — altid er han om mig.

CÆSAR JULIAN.

Hvad mener hun?

LÆGEN ORIBASES.

Ga tilside, nådige herre —!

FYRSTINDE HELENA.

Sode stilhed! Han aner ikke —: o, min Gallos!

CÆSAR JULIAN.

Gallos?

LÆGEN ORIBASES.

Ga, høje Cæsar: det er ikke tjenligt —

FYRSTINDE HELENA.

Hvor dit tætte krollede har runder sig trodsigt om nakken. O, denne korte kodfulde nakke —

CÆSAR JULIAN.

Alle afgrundes afgrund —!

LÆGEN ORIBASES.

Vildelsen tager til —

CÆSAR JULIAN.

Jeg mærker, jeg mærker. Vi må forske, Oribases!

FYRSTINDE HELENA

(ler sagte).

Nu vil han forske igen. — Blæk på fingrene: bogstov i håret, — uvasket; fy, fy, hvor han stinker.

SLAVINDEN MYRRHA.

Herre, befaler du ikke, at jeg skal — ?

CÆSAR JULIAN.

Væk med dig, kvinde!

FYRSTINDE HELENA.

Hvor kunde du lade dig overvinde af ham, du brune svulmende barbar? Han kan ikke overvinde kvinder. Hvor jeg ækles ved denne vanmagts dyd.

CÆSAR JULIAN.

Tilside med jer alle! Ikke så nær, Oribases! Jeg selv skal vogte fyrstinden.

FYRSTINDE HELENA.

Vredes du på mig, du herlige? Gallos er jo dod. Halslugget. Hvilket lugt det må have været! Ikke skinsyg, du min første og sidste. Brænd Gallos i helvedes ild: — det var jo dog kun dig, dig, dig — !

CÆSAR JULIAN.

Ikke nærmere, Oribases!

FYRSTINDE HELENA.

Dræb presten også! Jeg vil ikke se ham efter dette. Du véd jo vor sode hemmelighed. O, du mine dages længsel, mine natters henrykkelse! Det var jo dig selv, — i din tjeners skikkelse — i bedekamret; ja, ja, du var der; det var dig — i mørket, i luften, i virakens slørende skyer, hin nat, da den vordende Cæsar under mit hjerte —

CÆSAR JULIAN
(viger med et skrig).

Ah!

FYRSTINDE HELENA
(med udbredte arme).

Min elsker og herre! Min, min —!

(hun falder om på gulvet; SLAVINDERNE iler til og flokker sig om hende.)

CÆSAR JULIAN
(står et øjeblik ubevægelig; da knytter han handen i vejret og råber):
Galilæer!

(SLAVINDERNE bærer fyrstinden ud til højre; i det samme kommer RIDDEREN SALLUST hurtigt ind gennem døren i baggrunden.)

RIDDEREN SALLUST.
Fyrstinden i afnagt! O, så var det dog så!

CÆSAR JULIAN
(griber lægen om armen og fører ham tilside).
Sig sandheden! Har du for idag vidst, at —;
nu ja, du forstår mig; har du for idag vidst noget
om — om fyrstindens tilstand?

LEGEN ORIBASES.
Jeg, som alle andre, herre!

CÆSAR JULIAN.
Og du har intet sagt mig, Oribases!

LEGEN ORIBASES.
Hvorledes, min Cæsar?

CÆSAR JULIAN.
Hvor kunde du vove at fortie sligt!

LEGEN ORIBASES.
Herre, der var et, vi alle var uvidende om.

CÆSAR JULIAN.

Og det var?

LÆGEN ORIBASES.

At Cæsar intet vidste.

(han vil gå.)

CÆSAR JULIAN.

Hvorhen?

LÆGEN ORIBASES.

Prove de midler, som min kunst —

CÆSAR JULIAN.

Jeg tror, at din kunst vil vise sig unyttig.

LÆGEN ORIBASES.

Herre, det var dog muligt, at —

CÆSAR JULIAN.

Unyttig, siger jeg!

LÆGEN ORIBASES

(et skridt tilbage).

Hoje Cæsar, det er min pligt at være dig ulydig i dette.

CÆSAR JULIAN.

Hvorledes tyder du mine ord? Gå, gå: prøv hvad din kunst —: frels kejserens søster: kejseren vilde føle sig utrosteelig, ifald hans kærlige omhu skulde drage nogen ulykke efter sig. Ja, du véd vel, at hine frugter var en gave fra kejseren?

LÆGEN ORIBASES.

Ah!

CÆSAR JULIAN.

Gå, gå, mand, — og prøv, hvad din kunst —

LEGEN ORIBASES

(bøjer sig ærbødigt).

Jeg tror, min kunst er mytlig, herre!

(han går ud til højre.)

CÆSAR JULIAN.

Ah, du, Sallust! Hvad tykkes dig? Nu begynder skæbnens bølger at vælte ind over slægten igen.

RIDDEREN SALLUST.

O, men der er redning. Oribases vil —

CÆSAR JULIAN

(kort og afværgende).

Fyrstinden dør.

RIDDEREN SALLUST.

O, om jeg turde tale! Om jeg turde efterspore de lønlige tråde i dette fordærvelsens spind!

CÆSAR JULIAN.

Vær trostlig, ven; alle trådene skal komme for en dag, og så —

TRIBUNEN DECENTIUS

(kommer fra baggrunden).

Hvorledes skal jeg nærme mig Cæsars asyn! Hvor urandsagelige er ikke Guds veje! Sonderknust — ; gid du kunde læse i mine indvolde! Jeg sorgens og ulykkens bud — !

CÆSAR JULIAN.

Ja, det må du sige to gange, ædle Decentius! Og hvorledes skal jeg vel udlinde ord, bløde og slørende nok, for at bringe dette i en talelig fremstilling for kejserens broderlige øre!

TRIBUNEN DECENTIUS.

Usaligt, at noget sådant skulde hændes næsten samtidigt med min sendelse! Og just nu! O, dette lynslag fra forhåbningernes skylose himmel!

CÆSAR JULIAN.

Ja, denne skæbnens opdukkende og opslugende havstorm. just som skibet syntes at ville løbe ind i en længe forønsket havn; denne, denne —: sorgen gør os veltalende, Decentius. — dig, som mig. Men først forretninger. De to Nubiere skal fængsles og forhøres.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Nubierne, herre? Tror du min harmfulde iver kunde tåle, at de to upåpasselige tjenere et øjeblik længer —?

CÆSAR JULIAN.

Hvorledes? Du har dog vel aldrig —?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Kald mig en ilsindet mand, høje Cæsar; men min kærlighed til kejseren og til hans sorgtrufne hus måtte i sandhed være ringere, end den er, ifald den i en slig stund kunde give rum for sindigt overlæg.

CÆSAR JULIAN.

Du har ladet begge slaverne dræbe?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Havde de ikke syvfold fortjent døden, de efterladne? Det var to hedenske vildmænd, herre! Deres vidnesbyrd vilde ikke have tjent til noget; det var mig umuligt at fa presset andet ud af dem, end at de havde ladet hine vigtige ting henstå en temmelig

lang tid i forsalen uden bevogtning, tilgængelige for alle og enhver —

CÆSAR JULIAN.

Aha! Ja så, Decentius!

TRIBUNEN DECENTIUS.

Jeg anklager ingen. O, men, dyrebare Cæsar, jeg varer dig ad; thi du er omgivet af utro tjenere. Dit hof — hvilken usalig misforståelse! — man har troet at skimte et slags unåde, eller hvad jeg skal kalde det, bag de forholdsregler, som kejseren nødvendigheden har måttet træffe her; kort og godt —

STALDMESTEREN SINTULA

(kommer fra baggrunden).

Herre, du har givet mig et liverv, som jeg på ingen måde magter.

CÆSAR JULIAN.

Kejseren har givet dig hvervet, gode Sintula!

STALDMESTEREN SINTULA.

Tag det fra mig, herre: jeg er det i sandhed ikke voksen.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Hvad er hædt?

STALDMESTEREN SINTULA.

Lejren er i vildt oprør. Legionstropperne og de bundsforvandle rotter sig sammen

TRIBUNEN DECENTIUS.

Trods imod kejserens vilje!

STALDMESTEREN SINTULA.

Soldaterne råber på, at de vil holde sig til Cæsars lofter.

CÆSAR JULIAN.

Hør, hör: disse brol udenfor —!

STALDMESTEREN SINTULA.

Sværmen stormer hid —

TRIBUNEN DECENTIUS.

Lad ingen slippe ind!

RIDDEREN SALLUST

(ved vinduet).

Det er for sent: hele pladsen er opfyldt af truende soldater.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Cæsars dyre liv er i fare! Hvor er Florentius?

STALDMESTEREN SINTULA.

Flygtet.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Den storpralende usling! Men Severus da?

STALDMESTEREN SINTULA.

Severus siger sig syg: han har ladet sig kore ud til sit landgods.

CÆSAR JULIAN.

Jeg vil selv tale med de rasende.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Ikke af stedet, høje Cæsar!

CÆSAR JULIAN.

Hvad nu?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Det er min pligt, nådigste herre; kejserens bud —; hans dyrebare slægtnings liv —; Cæsar er min fange.

RIDDEREN SALLUST.

Ah!

CÆSAR JULIAN.

Så kom det dog!

TRIBUNEN DECENTIUS.

Hustropperne, Sintula! Du har at føre Cæsar i sikkerhed til Rom.

CÆSAR JULIAN.

Til Rom!

STALDMESTEREN SINTULA.

Hvad siger du, herre!

TRIBUNEN DECENTIUS.

Til Rom, siger jeg!

CÆSAR JULIAN.

Som Gallos! (raber gennem vinduet.) Hjælp, hjælp!

RIDDEREN SALLUST.

Flygt, min Cæsar! Flygt, flygt!

(Vilde skrig høres udenfor. ROMERSKE LEGIONSSOLDATER, BATAVISKE HJÆLPSTROPPER OG ANDRE BUNDSFORVANDTE stiger ind gennem vinduet. På samme tid trænger EN ANDEN SVÆRM ind gennem døren i baggrunden. Blandt de forreste er FANEFØREREN MAUROS; KVINDER, til dels med børn på armene, følger de indtrængende.)

SKRIG BLANDT SOLDATERNE.

Cæsar, Cæsar!

ANDRE STEMMER.

Cæsar, hvi har du forrådt os?

ATTER ANDRE.

Ned med den troløse Cæsar!

CÆSAR JULIAN

(kaster sig med udbredte arme midt ind iblandt soldaterne og råber):

Medkæmpere, krigsbrødre, — frels mig fra mine fiender!

TRIBUNEN DECENTIUS.

Ah, hvad er det — !

VILDE SKRIG.

Ned med Cæsar! Slå Cæsar ned!

CÆSAR JULIAN.

Slut kreds om mig; drag eders sværd!

FANEBEJEREREN MAUROS.

De er alt dragne!

KVINDER.

Hug ham; hug ham!

CÆSAR JULIAN.

Tak, at I kom! Mauros! Ærlige Mauros! Ja, ja: på dig kan jeg stole.

BATAVISKE SOLDATER.

Hvor tør du sende os til jordens grænser? Var det det, du tilsvor os?

ANDRE BUNDSFORVANDTE.

Ikke over Alperne! Det pligter vi ikke!

CÆSAR JULIAN.

Ikke til Rom! Jeg går ikke: de vil myrde mig,
som de myrded min broder Gallos!

FANEBJEREREN MAUROS.

Hvad siger du, herre?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Tro ham ikke!

CÆSAR JULIAN.

Rør ikke den ædle Decentius: han er uden
skyld.

UNDERFOREREN LAIPSO.

Det er sandt: Cæsar er den skyldige.

CÆSAR JULIAN.

Ah, er det dig, Laipso! Kække ven, er det dig?
Du slog godt ved Argentoratum.

UNDERFOREREN LAIPSO.

Det mindes Cæsar?

UNDERFOREREN VARRO.

Sine løfter mindes han ikke!

CÆSAR JULIAN.

Var det ikke den uforfærdede Varros rost, jeg
der fornam? Der har vi ham jo! Dit sar er lægt,
ser jeg. O, du velfortjente kriger, at det dog
skulde nægtes mig at gøre dig til hovedsmand.

UNDERFOREREN VARRO.

Har du virkelig villet det?

CÆSAR JULIAN.

Lægg ikke kejseren til last, at han afslog min

bøn. Kejseren kender ingen af eder, således, som jeg kender eder.

TRIBUNEN DECENTIUS.

Soldater, hør mig —!

MANGE STEMME.

Vi har intet med kejseren at skaffe.

ANDRE

(trænger truende frem).

Cæsar skal stå os til regnskab!

CÆSAR JULIAN.

Hvad magt har vel eders ulykkelige Cæsar. I venner? Man vil føre mig til Rom. Man nægter mig at forvalte endog mine egne sager. Man lægger beslag på min andel af krigshyttet. Fem guldstykker og et pund sølv havde jeg tænkt at skænke hver soldat, men —

SOLDATERNE.

Hvad siger han?

CÆSAR JULIAN.

Det er ikke kejseren, som forbyder det; det er onde og misundelige rådgivere. Kejseren er god. I kære venner! O, men kejseren er syg; han kan intet udrette —

MANGE SOLDATER.

Fem guldstykker og et pund sølv!

ANDRE SOLDATER.

Og det nægtes os!

ATTER ANDRE.

Hvem tør nægte Cæsar noget!

FANEBJEREREN MAUROS.

Således handler man med Cæsar, soldaternes fader!

UNDERFØREREN LAIPSO.

Med Cæsar, som mere har været os en ven end en herre! Eller har han kanske ikke?

MANGE STEMME.

Jo, jo, det har han!

UNDERFØREREN VARRO.

Bor ikke Cæsar, sejrherren, kunne vælge til hovedsmænd, hvem han vil?

FANEBJEREREN MAUROS.

Bor han ikke have fri radighed over det bytte, som er tilfaldet ham?

HOJE RAR.

Jo, jo, jo!

CÆSAR JULIAN.

Ak, hvad vilde det vel gavne eder? Hvad brug kan I gøre af jordiske goder, I, som skal føres bort til de fjerneste lande for at gå en uviss skæbne imøde —

SOLDATERNE.

Vi går ikke!

CÆSAR JULIAN.

Se ikke på mig; jeg skammer mig; thi jeg er nar ved at udgyde en tarestrom, nar jeg tænker på, at I inden få måneder skal gives til pris for sygdomme, for hunger og for en blodtørstig fiendes vaben.

MANGE SOLDATER

(stimler om ham).

Cæsar! Gode Cæsar!

CÆSAR JULIAN.

Og nu eders værgeløse hustruer og børn, som I må efterlade i de spredte hjem! Hvo skal skærme disse medynksværdige, disse vordende enker og faderløse, der snart vil være udsatte for Alemanernes hævnerrige overfald?

KVINDERNE

(grædende).

Cæsar, Cæsar, tag dig af os!

CÆSAR JULIAN

(ligelede i grad).

Hvad er Cæsar? Hvad mægter den faldne Cæsar?

UNDERFØREREN LAIPSO.

Skriv til kejseren og lad ham vide —

CÆSAR JULIAN.

Ak, hvad er kejseren? Kejseren er syg på sind og legem: han er nedbrudt af omhu for rigets vel. Ikke sandt, Decentius?

TRIBUNEN DECENTIUS.

Jo, visselig; men —

CÆSAR JULIAN.

Hvor skar det mig ikke i hjertet, da jeg erfor — —

(han trykker de omstændes hænder.)

Bed for hans sjæl, I, som dyrker den gode Kristus! Bring offer for hans helse, I, som er forblevne trofaste imod eders fædrene guder! — Ved I vel, at kejseren har holdt sejrindtog i Rom?

FANEBJEREREN MAUROS.

Har kejseren?

UNDERFØREREN VARRO.

Hvad? Slagen, som han kom fra Donau?

CÆSAR JULIAN.

Som han kom fra Donau har han holdt sejr-
indtog for vore sejrvinger —

TRIBUNEN DECENTIUS

(Ifruender).

Høje Cæsar, betænk —!

CÆSAR JULIAN.

Ja, det er sandt, som tribunen siger: betænk,
hvorledes kejserens sind må være omsloret, når sligt
kan ske? O, min hårdt hjemsogte frænde! Da han
i Rom red igennem Konstantins vældige buer, trode
han sig så stor, at han krummed ryggen og luded
sit hoved ned imod sadelknappen.

FANEBJEREREN MAUROS.

Som en hane i en porthvælving!

(Latter blandt SOLDATERNE.)

ENKELTE STEMME.

Er det en kejser!

UNDERFØREREN VARRO.

Og ham skal vi lyde!

UNDERFØREREN LAIPSO.

Væk med ham!

FANEBJEREREN MAUROS.

Cæsar, tag du styret!

TRIBUNEN DECENTIUS.

Oprør —!

MANGE STEMME.

Tag magten; tag magten. Cæsar!

CÆSAR JULIAN.

Afsindige! Er det at tale som Romere? Vil I efterligne de alemanske barbarer? Hvad var det. Knodomar råbte ved Argentoratum? Svar mig, gode Mauros. — hvad råbte han?

FANEBEREREN MAUROS.

Han råbte: leve kejser Julian!

CÆSAR JULIAN.

Ah, ti, ti! Hvad siger du dog?

FANEBEREREN MAUROS.

Leve kejser Julian!

DE BAGENFOR STÅENDE.

Hvad går for sig?

UNDERFOREREN VARRO.

De udråber Cæsar Julian til kejser!

HØJE SKRIG.

Leve kejseren! Leve kejser Julian!

(Råbet forplanter sig i videre og videre kredse udenfor: alle taler i munden på hverandre; CÆSAR JULIAN kan i lang tid ikke komme til orde.)

CÆSAR JULIAN.

O, jeg beder eder bønligt —! Soldater, venner, kampfæller. — se, jeg udstrækker mine skælvende arme —! Ængst dig ikke, min Decentius! — O, at jeg måtte opleve dette! Jeg lægger eder intet til

last. I trofaste: det er fortvilelsen, som har drevet jer. I vil det. Godt: jeg underkaster mig hærens vilje. — Sintula, lad mine krigsoverster samles. — Du, tribun, kan vidne for Konstanzios, at jeg kun nødvtvungen — (vender sig til VARRO.) Gå, hovedsmand, og forkynd i lejren denne uventede forandring. Jeg selv vil uden ophold skrive til Rom —

RIDDEREN SALLUST.

Herre, soldaterne vil se dig.

FANEBJEREREN MAUROS.

En gylden ring om dit hoved, kejser!

CESAR JULIAN.

Et sligt smykke har jeg aldrig ejet.

FANEBJEREREN MAUROS.

Denne kan gøre det.

(han attager sin halskæde og slynger den flerdobbelt om CESARS pande.)

RÅB UDENFOR.

Kejseren; kejseren! Vi vil se kejseren!

SOLDATER.

På skjoldet med ham! Op, op!

(De omstændige løfter JULIAN højt iverjret på et skjold og viser ham for mængden under længe vedvarende bifaldsråb.)

CESAR JULIAN.

Hærens vilje ske! Jeg bøjer mig for det uundgæelige og fornyer alle tilsagn —

LEGIONSSOLDATER.

Fem guldstykker og et pund solv!

BATAVER.

Ikke over Alperne!

CÆSAR JULIAN.

Vi vil sætte os fast i Vienna. Den stad er Galliens stærkeste og derhos rig på allehånde forråd. Der er det min agt at vente, indtil vi ser, om min nedbøjede frænde billiger, hvad vi her, til rigets tary, har vedtaget —

RIDDEREN SALLUST.

Det gør han ikke, herre!

CÆSAR JULIAN

(med oprakte hænder).

Guddommelige visdom, lys op i hans formørkede sjæl og led ham til det bedste! Vær med mig, du lykke, som aldrig har svigtet mig før!

MYRRHA og KVINDERNE

(veklagende udenfor til højre).

Død, død, død!

FEMTE AKT.

(I Vienna. Et hvælvet rum i katakomberne. Til venstre snor sig en bugtet gang opad. Gennem bergsiden i baggrunden er udhugget en trappe, som ender oppe ved en lukket dør. Foran til højre fører en mængde trin ned til de dybere liggende gange. Rummet er svagt oplyst af en brændende hængelampe.)

(CÆSAR JULIAN, med uraget skæg og i smudsige klæder, står ludende over åbningen til højre. Dæmpet salmesang lyder igennem døren fra den udenfor tilbyggede kirke.)

CÆSAR JULIAN

(taler nedad).

Endnu intet tegn?

EN STEMME

(dybt nede).

Intet.

CÆSAR JULIAN.

Hverken ja eller nej? Hverken for[?] eller imod?

STEMMEN.

Begge dele.

CÆSAR JULIAN.

Det er jævngodt med intet.

STEMMEN.

Vent, vent.

CÆSAR JULIAN.

Jeg har ventet i fem dogn; du kræved kun tre.
Jeg siger dig, — jeg er ikke tilsinds at — (han lytter
imod udgangen og råber dæmpet nedad.) Tal ikke!

RIDDEREN SALLUST

(kommer oppe fra gangen til venstre).

Herre; herre!

CÆSAR JULIAN.

Er det dig, Sallust? Hvad vil du hernede?

RIDDEREN SALLUST.

Dette rugende mørke —: ah, nu ser jeg dig.

CÆSAR JULIAN.

Hvad vil du?

RIDDEREN SALLUST.

Tjene dig, om jeg kunde. — føre dig ud til de
levende igen.

CÆSAR JULIAN.

Hvad nyt oppe fra verden?

RIDDEREN SALLUST.

Soldaterne er i uro; vi mærker allehånde for-
bud på, at tålmodet snart forgår dem.

CÆSAR JULIAN.

Nu skinner visst solen deroppe.

RIDDEREN SALLUST.

Ja, herre!

CÆSAR JULIAN.

Himlen hvælver sig som et hav af tindrende
lys. Det er kanske høj middag. Det er varmt;

luften dirrer langs husvæggene; floden risler, halvt udtørret, over hvide flintestene. — Skønne liv; skønne verden!

RIDDEREN SALLUST.

O, kom, kom, herre! Dette ophold i gravgangene udlægges til skade for dig.

CESAR JULIAN.

Hvorledes udlægges det?

RIDDEREN SALLUST.

Tor jeg sige det?

CESAR JULIAN.

Du tor og skal. Hvorledes udlægges det?

RIDDEREN SALLUST.

Mange tror, at det mindre var sorg end anger, som sa sielsomt drev dig ned under jorden.

CESAR JULIAN.

De tror, jeg dræbte hende?

RIDDEREN SALLUST.

Det gadefulde i sagen ma undskyldte dem, om —

CESAR JULIAN.

Ingen dræbte hende, Sallust! Hun var for ren for dette syndens rige; derfor steg en engel fra himlen hver nat ned i hendes lønkammer og råbte på hende. Eller hvad? Ved du ikke, at presterne i Lutetia udlagde hendes død på denne vis? Og presterne ma jo vide det. Har ikke hendes ligtog hid været som et sejrstog gennem landet? Strommed ikke alle Viennas kvinder hendes kiste imøde udenfor portene, hilste hende med grønne grene i hænderne, bredte tæpper ud på vejen og istemte lov-

sange til ære for himmelbruden, som fortes hjem til brudgommens hus? — Hvad lo du af?

RIDDEREN SALLUST.

Jeg, herre?

CÆSAR JULIAN.

Nat og dag har jeg hørt bryllupssangene siden. Hør, hør; i forherligelse løftes hun opad. Ja, hun var tilvisse en ægte kristen-kvinde. Hun holdt sig budet efterrettelig; — hun gav Cæsar, hvad Cæsars var, og den anden gav hun —; nå, det var ikke det, vi skulde tale om; du er ikke indviet i lærers hemmeligheder, Sallust! — Hvad nyt, spurgte jeg om?

RIDDEREN SALLUST.

Det vigtigste, jeg véd, er at kejseren ved budskabet om, hvad der i Lutetia gik for sig, skyndsomt skal være flygtet over til Antiokia.

CÆSAR JULIAN.

Den nyhed kender jeg. Konstanzius så os vel allerede i ånden foran Roms porte.

RIDDEREN SALLUST.

De venner, som forvovent sluttede sig til dig i denne farlige sag, så i ånden det samme.

CÆSAR JULIAN.

Tiden er os ikke gunstig, Sallust! Véd du ikke, at under kampegene, for afrejsen fra Lutetia, brast mit skjold istykker, så jeg kun beholdt håndtaget igen? Og véd du ikke, at da jeg vilde stige tilhest, så snubled hin tjener, på hvis sammenfoldede hænder jeg skulde svinge mig op?

RIDDEREN SALLUST.

Du kom dog i sadlen, herre!

CÆSAR JULIAN.

Men manden faldt.

RIDDEREN SALLUST.

Bedre mænd vil falde, hvis Cæsar nøler.

CÆSAR JULIAN.

Kejseren er affældig.

RIDDEREN SALLUST.

Kejseren lever. De breve, du har skrevet ham til om din udråbelse —

CÆSAR JULIAN.

Om min nødtvungne udråbelse. Man tvang mig; der var intet valg.

RIDDEREN SALLUST.

Kejseren lader ikke den forklaring gælde. Det er hans agt, nar en hær er samlet i de østlige land-skaber, at rykke ind i Gallien.

CÆSAR JULIAN.

Hvoraf véd du — ?

RIDDEREN SALLUST.

Ved et tilfælde, herre! Jeg bonfalder dig, tro mig — !

CÆSAR JULIAN.

Godt, godt: nar det sker, vil jeg ga Konstanzios imode, — ikke med sværd i hand —

RIDDEREN SALLUST.

Ikke! Hvorledes tænker du da at mode ham.

CÆSAR JULIAN.

Jeg vil give kejseren, hvad kejserens er.

RIDDEREN SALLUST.

Mener du dermed, at du vil træde af?

CÆSAR JULIAN.

Kejseren er affældig.

RIDDEREN SALLUST.

O, dette forføngelige håb! (kaster sig på knæ.) Så tag mit liv, herre!

CÆSAR JULIAN.

Hvad nu!

RIDDEREN SALLUST.

Cæsar, tag mit liv: jeg vil heller dø på dit end på kejserens bud.

CÆSAR JULIAN.

Rejs dig, ven!

RIDDEREN SALLUST.

Nej; lad mig ligge for min Cæsars fodder og tilstå alt. O, dyrebare herre, — at måtte sige dig dette! — Da jeg opsogte dig i lejren ved Rhin, — da jeg mindede dig om vort fordums venskab under samværet i Grækenland, — da jeg bad om at måtte dele krigens farer med dig, — da, o, Cæsar, da kom jeg som en lonlig spejder i kejserens sold —

CÆSAR JULIAN.

Du —!

RIDDEREN SALLUST.

Mit sind havde i nogen tid været optændt af harm imod dig: du mindes hin ringe tvist i Mailand, — dog ikke ringe for mig, som havde håbet, at Cæsar skulde hjælpe min svigtende lykke på fode igen. Alt dette drog man fordel af i Rom: man holdt mig for den rette mand til at efterspore dine veje.

CÆSAR JULIAN.

Og til sligt kunde du sælge dig? Så sort et bedrag!

RIDDEREN SALLUST.

Jeg var odelagt, herre; og jeg syntes, at Cæsar havde slået handen af mig. Ja, min Cæsar, jeg forradte dig — i de første måneder; siden ikke. Din vennesælfhed, dit store sind, al den nåde, du viste mig —: jeg blev, hvad jeg havde givet mig ud for, din trofaste tilhænger, og i mine lønlige breve til Rom forte jeg bag lyset dem, som havde udsendt mig.

CÆSAR JULIAN.

Disse breve var fra dig? O, Sallust!

RIDDEREN SALLUST.

De indeholdt intet til skade for dig, herre! Hvad andre kan have skrevet, véd jeg ikke; jeg véd kun, at jeg tidt nok vænded mig i kval under en nødvtvungen og forhadet faushed. Jeg voved mig så langt frem, som jeg på nogen måde turde. Min skrivelse, stilet til en uavangiven mand i din lejr, hvori meldes om kejserens sejrindtog i Rom, og som du en morgen, undervejs til Lutetia, fandt indstukket under dit telt —; ja, du fandt den dog, herre?

CÆSAR JULIAN.

Ja, ja —

RIDDEREN SALLUST.

Den var rettet til mig, og et lykketraf var mig gunstigt, så den kom i dine hænder. Tale turde jeg jo ikke. Jeg vilde tale; men jeg kunde det ikke; jeg udsatte fra dag til dag at forrade min skandse. O, straf mig, herre; se, her ligger jeg!

CÆSAR JULIAN.

Stå op; du er mig kærere således. — vunden imod min og imod din egen vilje. Stå op, du min sjæls ven; ingen skal krumme et hår på dit hoved.

RIDDEREN SALLUST.

Tag heller det liv, som du dog ikke længe vil have magt til at skærme. Du siger, kejseren er affældig. (rejser sig.) Min Cæsar, hvad jeg har svoret på at fortie, det rober jeg nu. Kejserens affældighed rummer intet håb for dig. Kejseren tager en ny hustru til ægte.

CÆSAR JULIAN.

Ah, hvilket vanvid! Hvor kan du tænke — ?

RIDDEREN SALLUST.

Kejseren tager en ny hustru, herre! (trækker ham nogle papirer.) Læs, læs, høje Cæsar; disse breve vil ikke levne nogen tvil hos dig.

CÆSAR JULIAN

(griber papirerne og læser).

Ja, ved solens lys og magt — !

RIDDEREN SALLUST.

O, havde jeg dog turdet tale for!

CÆSAR JULIAN

(fremdeles læsende).

Han tager en kvinde til ægte, Konstanzios, — denne svindende menneske-skygge — ! Faustina — , hvad står der? ung — knap nitten år gammel — , en datter af — ah! en datter af hin overmodige slægt. En ivrig kristen-kvinde altså (folder papirerne sammen.) Du har ret, Sallust; hans affældighed rummer intet håb. Om han er affældig, doende, — hvad

vil det sige? Er ikke Faustina from? En bebudelsens engel vil åbenbare sig: eller også —; ha-ha! kort og godt, — på en eller anden vis —, der vil skaffes en ung Cæsar til veje, og så —

RIDDEREN SALLUST.

At nøle er at gå tilgrunde.

CÆSAR JULIAN.

Dette har været forberedt længe og i al stilhed. Sallust! Ja, når så er, da løses alle gåder. Helena —, det var ikke, som jeg tænkte, hendes uforsigtige tunge, der fældte hende —

RIDDEREN SALLUST.

Nej, herre!

CÆSAR JULIAN.

— man har tænkt, — man har troet, at —; o, uudgrundelige udjævnende retfærd! derfor måtte hun afvejen.

RIDDEREN SALLUST.

Ja, derfor: jeg var den, man i Rom først kasted sine øjne på. O, herre, du drager dog ikke i tvil, at jeg afslog det? Jeg skød mig ind under umuligheden af at finde en lejlighed: man forsikred mig, at det brodefulde forhavende var opgivet, og da —!

CÆSAR JULIAN.

De standser ikke ved — ved dobbelt-liget i sten-kisten deroppe. Konstanzios tager tilægte. Derfor var det, at jeg skulde afvæbnes i Lutetia.

RIDDEREN SALLUST.

Kun et kan frelse dig, min Cæsar: du må handle, før kejseren kommer til kræfter.

CÆSAR JULIAN.

Om jeg frivilligt drog mig tilbage i ensomheden, hengivende mig til den visdom, jeg her har været nødt til at forsomme? Vilde de nye magthavere tåle en slig tilværelse? Vilde ikke blot det, at de vidste mig ilive, være som et hængende sværd over deres hoveder?

RIDDEREN SALLUST.

Den vordende kejserindes slægtninge er de mænd, som omgav Cæsar Gallos i hans sidste timer.

CÆSAR JULIAN.

Tribunen Skudilo. Tro mig, ven. — jeg har ikke glemt det. Og for denne blodige kejser skal jeg vige og falde! Ham skal jeg skåne, ham, som i lange år har stolpret omkring mellem mine nærmestes lig!

RIDDEREN SALLUST.

Skåner du ham, så vil han inden tre måneder stolpre omkring mellem ligene af dine tilhængere.

CÆSAR JULIAN.

Ja, ja: det har du visselig ret i. Det er mig næsten som et tvingende bud at træde op imod ham. Gor jeg det, så gor jeg det ikke for min egen skyld. Er det ikke tusenders ve og vel, som her handles om? Gælder det ikke tusenders liv? Eller stod det vel i min magt at afvende denne yderlighed? Du er mere skyldig, end jeg, Sallust! Hvorfor talte du ikke for nu?

RIDDEREN SALLUST.

I Rom lod de mig sværge en dyr ed på at tie.

CÆSAR JULIAN.

En ed. Så. Ved dine forfædres guder?

RIDDEREN SALLUST.

Ja, herre, — ved Zeus og ved Apollon.

CÆSAR JULIAN.

Og dog bryder du eden?

RIDDEREN SALLUST.

Jeg ønsker at leve.

CÆSAR JULIAN.

Men guderne?

RIDDEREN SALLUST.

Guderne — de er langt borte.

CÆSAR JULIAN.

Ja, eders guder er langt borte; de hemmer ingen; de tynger ikke på nogen; de levner en mand rum omkring sig til at handle. O, denne græske lykke, at føle sig fri! —

Du sagde, at kejseren, hævnfyldt, som han er, vil udgyde mine trofastes blod. Ja, hvem kan tvile på, at sa sker? Blev Knodomar skanet? Måtte ikke denne uskadelige fange bode med livet for en sprogfejl? Thi — jeg véd det, Sallust — de dræbte ham; det var lovn, hint rygte om barbarens hjemve. Hvad har sa ikke vi at vente os? I hvilket forhadet lys har vel ikke tribunen Decentius fremstillet sagerne i Rom?

RIDDEREN SALLUST.

Det skønnes bedst af hoffets skyndsomme flugt til Antiokia.

CÆSAR JULIAN.

Og er jeg ikke hærens fader, Sallust?

RIDDEREN SALLUST.

Soldaternes fader: deres hustruers og børns skjold og væрге.

CÆSAR JULIAN.

Og hvad blev rigets lod, om jeg vakler nu? En affældig kejser, og efter ham et umyndigt barn i herskersædet; splid og oprør; alles hånd imod alles for at rane magten. — For ikke mange nætter siden havde jeg et syn. Der åbenbared sig for mig en skikkelse med en lyskreds om hovedet; den så vredt på mig og sagde: vælg! Dermed loste den sig op, ligesom en stigende morgendamp. Hidtil har jeg udlagt dette syn, som sigtende til ganske andre ting; men nu, da jeg véd om kejserens forestående giftermål — —

Ja, det gælder i sandhed at vælge, for ulykken vælter ind over riget. Jeg tænker ikke på egen fordel; men tør jeg skyde valget fra mig, Sallust? Og er det ikke min pligt imod kejseren at væрге mit liv? Har jeg ret til at stå med hængende arme og vente på de mordere, som han i sin vanvittige angst tinger til at stode mig ned? Har jeg ret til at give den ulykkelige Konstanziøs lejlighed til at vælte en ny blodskyld over sit syndbetyngede hoved? Er det ikke bedre for ham, — som der står i skrifterne, — at han lider uret end at han over uret? Hvis derfor det, jeg tilføjer min frænde, kan kaldes en uret, så mener jeg, at denne min uret udjævnes derved, at den forhindrer min frænde fra at tilføje mig en uret. Jeg tror, at både Platon og Mark Aurel, hin Sofias kronede brudgom, skulde give mig medhold i dette. Det vilde i al fald ikke være en ganske uværdig opgave for visdomsvennerne, min kære Sallust! — O, havde jeg dog Libanios her!

RIDDEREN SALLUST.

Herre, du er jo selv så vidt forfremmet i visdom, at du —

CESAR JULIAN.

Sandt, sandt; men jeg gad dog gerne høre visse andres mening. Ikke fordi jeg vakler. Tro ikke det! Og heller ikke finder jeg, at vi har nogen grund til at mistvile om et heldigt udfald. Thi hine varslende hændelser bør ingenlunde afskrække os. At jeg beholdt håndtaget igen, da mit skjold brast under kamplegene, det tykkes mig med fuld føje at kunne udlægges således, at det skal lykkes mig at beholde, hvad min hand har fattet tag i. Og når jeg, svingende mig op på min hest, rev til jorden den mand, der hjalp mig i sadlen, så synes det, som om dette bebuder et brat fald for Konstanzios, hvem jeg skylder min ophøjelse. Hvorom alting er, min Sallust, så agter jeg at aflatte et skrift, som hel tydeligen skal retfærdiggøre, at —

RIDDEREN SALLUST.

Sare vel, nadtige herre; men soldaterne er utalmodige; de ønsker at se dig og høre sin skæbne af din egen mund.

CESAR JULIAN.

Gaa, gaa, og stil dem tilfreds: — sig dem, at Caesar snart skal vise sig.

RIDDEREN SALLUST.

Herre, det er ikke Caesar, det er kejseren selv, de vil se.

CESAR JULIAN.

Kejseren kommer.

RIDDEREN SALLUST.

Da kommer han — selv tomhændet — med tusenders liv i sin hånd!

CÆSAR JULIAN.

En tuskhandel, Sallust; tusenders liv imod tusenders død.

RIDDEREN SALLUST.

Har dine fiender livets ret?

CÆSAR JULIAN.

Lykkelig du, hvis guder er langt borte. O, denne viljens våbenforhed — !

EN STEMME

(ræber dybt nede i gravgangene).

Julian, Julian!

RIDDEREN SALLUST.

Ah, hvad er det?

CÆSAR JULIAN.

Gå bort, du kære: gå skyndsomt bort!

STEMMEN.

Dov kirkesangen, Julian!

RIDDEREN SALLUST.

Det råber igen. O, så er det dog sandt!

CÆSAR JULIAN.

Hvad skulde være sandt?

RIDDEREN SALLUST.

At du lever hernede med en gådefuld fremmed, med en spåmand eller med en heksemester, som er kommen til dig ved nattetid.

CÆSAR JULIAN.

Ha-ha: det siger man? Gå, gå!

RIDDEREN SALLUST.

Jeg besværger dig, herre, — lad disse fordærvelige dromme fare. Kom med; kom op i dagen!

STEMMEN

(nærmere nedenunder).

Al moje er spildt.

CÆSAR JULIAN

(ved nedgangen til højet).

Intet tegn, min broder?

STEMMEN.

Ode og tomhed.

CÆSAR JULIAN.

O, Maximos!

RIDDEREN SALLUST.

Maximos!

CÆSAR JULIAN.

Gå, siger jeg! Træder jeg ud af dette forradnelsens hus, så kommer jeg som kejser.

RIDDEREN SALLUST.

Jeg befalder dig --: hvad søger du her i mørket?

CÆSAR JULIAN.

Lys. Gå, gå!

RIDDEREN SALLUST.

Noler Cæsar, så frygter jeg, han finder vejen spærret.

(Han går bort gennem gangen til venstre. Lidt efter stiger MYSTIKEREN MAXIMOS op ad trappen; han bærer et hvidt offerbind om panden; i hånden har han en lang blodig kniv.)

CÆSAR JULIAN.

Tal, min Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Al moje er spildt, horer du jo. Hvi kunde du ikke døvet kirkesangen? Den har kvalt alle varslér; de vilde tale, men de fik ikke komme tilorde.

CÆSAR JULIAN.

Taushed, mørke: — og jeg kan ikke vente længer! Hvad råder du mig til?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ga frem iblinde, kejser Julian! Lyset søger dig.

CÆSAR JULIAN.

Ja, ja, ja; jeg tror det også. Jeg havde ikke havt nodig at lade dig hente den lange vej. Ved du, hvad jeg nys har erfaret —?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Jeg vil ikke vide, hvad du har erfaret. Tag din skæbne i egne hænder.

CÆSAR JULIAN

(går urolig op og ned.)

I sandhed, hvad er han vel, denne Konstanzios, — denne furie-piskede synder, denne hensmuldrende levning af et fordums menneske?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Gravmælet over ham, kejser Julian!

CÆSAR JULIAN.

Har han ikke i al sin færd imod mig været

som et skibsvrag uden ror, — snart drivende til venstre på mistroens strøm, snart kastet mod højre af angerens stormpust? Raved han ikke op på kejsersædet, skrækslagen, med purpurkåben dryppende af min faders blod? kanske af min moders også. — Måtte ikke alle mine slægtninge falde, for at han kunde sidde trygt? Nej, ikke alle: Gallos skântes, og jeg: — der måtte levnes et par liv, som han kunde købe sig lidt tilgivelse på. Så drev han for mistroens strømdrag igen. Angeren afpinte ham et Cæsar-navn til Gallos: så afpinte frygten ham en dødsdom over Cæsar. Og jeg! Skylder jeg ham tak for det liv, han hidtil har forundt mig? En for en: først Gallos og så —: hver nat har jeg svedet under angsten for, at den dag, der gik, skulde være min sidste.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Var Konstanzios og døden din værste angst? Tank dig om.

CÆSAR JULIAN.

Ja, du har vel ret. Presterne —! Hele min ungdom har været én sammenhængende rædsel for kejseren og for Kristus. O, han er forfærdelig, denne gadefulde, — dette skansellose gudemenneske! Overalt, hvor jeg vilde frem, trådte han mig stor og streng ivejen med sit ubetingede ubonhørlige krav.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Og dette krav, — var det i dig?

CÆSAR JULIAN.

Altid udenfor. Jeg skulde! Krob min sjæl sammen i gravende og tærende had til min slægts morder, så lod budet: elsk din fiende! Torsted mit skønhedsbetagne sind imod sæder og billeder fra den

forgangne Græker-verden, så slog kristenkravet ned i mig med sit: søg det ene fornødne! Fornam jeg legemets sode lyst og begær imod dette eller hint, så skræmte forsagelsens fyrste mig med sit: afdo her for at leve hisset! — Det menneskelige er bleven ulovligt efter den dag, da seeren fra Galilæa tog verdens-styret. At leve er ved ham bleven at dø. At elske og at hade, det er at synde. Har han da forvandlet menneskets kod og blod? Eller er ikke det jordbundne menneske blevet ved at være, hvad det var? Vor sunde inderste sjæl rejser sig imod dette: — og dog skal vi ville tvert imod vor egen vilje! Vi skal, skal, skal!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Og videre, end som så, er du ikke kommen? Skam dig!

CÆSAR JULIAN.

Jeg?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ja, du, manden fra Athen og fra Efesos

CÆSAR JULIAN.

Ak, hine tider, Maximos! Dengang var det let at vælge. Hvad var det, vi sysled med igunden? En visdoms-bygning; hverken mere eller mindre.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Står der ikke et steds i eders skrifter: enten med os eller mod os?

CÆSAR JULIAN.

Vedblev ikke Libanios at være den han var, enten han i en ordstrid stod på anklagens eller på forsvarets side? Dette her ligger dybere. Her er det en handling, som jeg skal over. „Giv kejseren,

hvad kejserens er". I Athen gjorde jeg engang leg deraf; — men det ligger dybere. Du kan ikke fatte det, du, som aldrig har været under gudemenneskets magt. Det er mere end en lære, han har spredt ud over verden: det er en trolddom, som tager sindene fangen. Den, som engang har været under ham, — jeg tror aldrig han kommer helt løs.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Fordi du ikke vil helt.

CAESAR JULIAN.

Hvorledes skal jeg kunne ville det umulige.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Er det mojen værd at ville det mulige?

CAESAR JULIAN.

Ord-skvalder fra læresalene! I mætter mig ikke længer med sligt. Og dog —; o, nej, nej, Maximos! Men I kan ikke fatte, hvorledes vi har det. Vi er som vinstokke, der er plantede om i en fremmed nyant jordbund: — plant os tilbage igen, og vi skulde gå ud; men i det nye vantrives vi.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Vi? Hvem kalder du vi?

CAESAR JULIAN.

Alle dem, som er under den åbenbaredes rædsel.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Skyggerædsel!

CAESAR JULIAN.

Det være, som det vil. Men ser du ikke, at denne lammende rædsel har tætnet og tærnet sig til

en mur om kejseren? O, jeg skønner vel, hvorfor den store Konstantin forte en slig viljebindende lære til sejr og magt i riget. Ingen livvagt med spyd og skjold slutter således op om kejsersædet, som denne betagende tro, der altid peger ud over jordlivet. Har du set rigtig på dem, disse kristne? Hulojede, blegkindede, fladbrystede er de alle tilhobe; de ligner linnevæverne i Byssos: intet æreshåb får lov til at spire i denne henrugende tilværelse; solen lyser for dem, og de ser den ikke; jorden byder dem sin fylde og de begærer den ikke: — alt, hvad de begærer, er at forsage og lide for at komme til at do.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Så brug dem, som de er; men da må du selv stå udenfor. Kejser eller Galilæer: — det er valget. Vær træl under rædselen eller hersker i dagens og lysets og glædens land! Du kan ikke ville det modsigende: og dog er det det du vil. Du vil forene det uforenelige, — forlige de to, som ikke står til at forlige; derfor er det, at du ligger her og rådner i mørket.

CÆSAR JULIAN.

Kan du, sa lys for mig!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Er du den Akilleus, som din moder drømte, at hun skulde skænke verden? En omskindet hæl gør ingen mand til Akilleus. Rejs dig, herre! Sejrsmodig, som en rytter på sin vældige hest, må du sætte over Galilæeren, hvis du skal vinde frem til kejsersædet —

CÆSAR JULIAN.

Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Min elskede Julian, se dig dog om i verden! Hine kristne med dødslængselen, som du nys nævnte, de er de færreste. Men hvorledes står det sig med alle de andre? Falder ikke sindene fra mesteren, et for et? Ja, svar mig, — hvad er der bleven af denne sælsomme kærlighedens lære? Raser ikke samfund imod samfund indbyrdes? Og nu biskopperne, hine guldbrammende herrer, der kalder sig kirkens overhyrder! Giver de selv hoffets stormænd noget efter i griskhed og herskelyst og kryberi —?

CESAR JULIAN.

Således er de ikke alle; tænk paa den vældige Athanasios i Alexandria —

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Athanasios var også den eneste. Og hvor er Athanasios nu? Forjog de ham ikke, fordi han ikke var tilfals efter kejserens vilje? Måtte han ikke ty ind i den libyske orken, hvor han er bleven opædt af lover! Og kan du så nævne mig én til, som Athanasios? Tænk på biskop Maris af Kalkedon, som nu tre gange har skiftet sind i de arianske stridigheder. Tænk på den gamle biskop Markos Arethusa; ham kender du jo fra din ungdom. Har han ikke nylig, tvært imod lov og billighed, frataget borgerskabet al fælles ejendom og lagt den ind under kirken? Og tænk så på den affældige viljeløse biskop i Nazianz, som går til spot for sin egen menighed, fordi han svarer ja og nej til den samme sag og fordi han vil takkes alle de stridende.

CESAR JULIAN.

Sandt, sandt, sandt!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Disse er dine våbenbrodre, min Julian; bedre finder du dem ikke. Eller kanske du regner på hine to forventede store galilæiske lys fra Kappadokia? Ha-ha; bispesonnen Gregor fører retssager i sin fødeby, og Basilios gransker verdslige vismænds skrifter på sit landgods i de østlige egne.

CÆSAR JULIAN.

Ja, jeg véd det vel. Frafald på alle kanter! Hekebolios, min fordums lærer, er bleven en rig mand på sin iver i troen og på sin skrift-udlægning; og siden den tid —! Maximos, — det er ikke langt fra, at jeg står alene i alvoret.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du står alene. Hele din hær er på vild flugt eller den ligger slagen rundt omkring dig. Blæs til kamp, — og ingen vil høre dig; gå frem, — og ingen vil følge dig efter! Bild dig ikke ind, at du kan fremme den sag, som har opgivet sig selv. Du bukker under, siger jeg dig! Og hvor vil du så hen? Forstodt at Konstanzius vil du være forstodt af alle magter på jorden — og over jorden. Eller vil du ty til Galilæerens favn? Hvorledes står det mellem dig og ham? Har du ikke selv sagt, at du er under rædselen? Har du hans krav i dig? Elsker du din fiende, Konstanzius, fordi om du ikke slår ham? Hader du kodets lyst og jordens lokkende færd, fordi om du ikke, som en hed svømmer, dukker dig ned deri? Forsager du verden, fordi om du ikke har mod til at øje den? Og véd du så visst, at — om du afdør her — du da skal leve hisset?

CÆSAR JULIAN

(går frem og tilbage).

Hvad har han gjort for mig, denne store for-

dringsfulde? Holder han verdens-vognens tøjler i sin hånd, så måtte han jo have kunnet —

(Salmesangen lyder stærkere oppe fra kirken.)

Hør, hör! Dette kalder de at tjene ham. Og dette tager han hen som en sod offer-rog. Lovsang over ham. — og lovsang over hende i kisten? Er han den alting vidende, hvor kan han da — ?

HUSMESTEREN EUTHERIOS

(kommer hurtigt ned gennem gangen til venstre.)

Min Cæsar! Herre, herre; hvor er du?

CÆSAR JULIAN.

Her, Eutherios! Hvad vil du mig?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Du må komme op, herre; du må se det med egne øjne; der sker jertegn ved fyrstindens lig.

CÆSAR JULIAN.

Du lyver!

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Jeg lyver ikke, herre! Jeg hænger ikke ved denne fremmede lære; men hvad jeg har set, kan jeg ikke tvile på.

CÆSAR JULIAN.

Hvad så du?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Hele staden er i oprør. Der bæres syge og vanføre ind til fyrstindens kiste; presterne lader dem rore ved den, og de går bort helbredede.

CÆSAR JULIAN.

Og det har du selv set?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Ja, herre; jeg har set en faldsyg kvinde gå sund ud af kirken prisende Galilæernes gud.

CÆSAR JULIAN.

Ah, Maximos, Maximos!

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Hor, hvor de kristne jubler: — nu sker et nyt jertegn igen.

LEGEN ORIBASES

(træder oppe i gangen til venstre).

Eutherios, — fandt du ham? Eutherios, Eutherios, hvor er Cæsar?

CÆSAR JULIAN

(imod ham).

Her, her; — er det sandt, Oribases?

LEGEN ORIBASES

(kommer frem).

Utroligt, uforklarligt, — og dog sandt; de rorer ved kisten, presterne læser og beder over dem, og de vorder helbredede; en rost forkynder fra tid til anden: hellig, hellig er den rene kvinde!

CÆSAR JULIAN.

En rost forkynder --?

LEGEN ORIBASES.

En usynlig rost, min Cæsar; en rost, højt under kirkens hvalving; -- ingen véd, hvor den kommer fra.

CÆSAR JULIAN

(står et øjeblik urolig, derpå vender han sig pludselig til MAXIMOS og råber):

Livet eller lognen!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Vælg!

LEGEN ORIBASES.

Kom, kom, herre: de skrækslagne soldater truer dig —

CÆSAR JULIAN.

Lad dem true.

LEGEN ORIBASES.

De giver dig og mig skylden for den undergørende fyrstindes død —

CÆSAR JULIAN.

Jeg vil komme: jeg vil stille dem tilfreds —

LEGEN ORIBASES.

Der findes kun ét middel: du må vende deres tanker i en anden retning, herre: — de er vilde af fortvivelse over den skæbne, som venter dem, hvis du noler længer.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Stig nu til himmels, du dare: nu dør du for din herre og mester!

CÆSAR JULIAN

(griber ham om armen).

Kejserens rige for mig!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Akilleus!

CÆSAR JULIAN.

Hvad løser pagten?

MYSTIKEREN MAXIMOS

(trækker ham efter sig)

Denne.

CÆSAR JULIAN.

Hvad tvætter vandet af?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Dyrets blod.

(han river offerbindet af sin pande og fæster det om CÆSARS.)

LEGEN ORIBASES

(nærmer sig).

Hvad har du isinde, herre?

CÆSAR JULIAN.

Forsk ikke.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Hør larmen! Op, op, min Cæsar!

CÆSAR JULIAN.

Forst ned, — siden op, (til MAXIMOS.) Helligdom-
men, min elskede broder —?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Lige under, i den anden hvælving.

LEGEN ORIBASES.

Cæsar, Cæsar, — hvor går du?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Til frihed.

CÆSAR JULIAN.

Gennem mørke til lys. Ah —!

(han stiger ned i gravgangen.)

MYSTIKEREN MAXIMOS

(sagte, ser efter ham).

Sa kom det dog.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Tal, tal; hvad gælder hine lønlige kunster?

LEGEN ORIBASES.

Og det nu, da hvert øjeblik er dyrebart —

MYSTIKEREN MAXIMOS

(hvviser urolig, idet han skifter plads):

Disse glidende fugtige skygger! Py; dette
slimede kryb om fodderne —!

LEGEN ORIBASES

(flytter).

Larmen stiger, Euthérios! Det er soldaterne;
hor, hor!

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Det er sangen fra kirken —

LEGEN ORIBASES.

Nej, det er soldaterne: — der kommer de!

(RIDDEREN SALLUST viser sig oppe i gængen omkring af en stor skare
ophidsede soldater. FANTBÆREREN MAUKOS er iblandt dem.)

RIDDEREN SALLUST.

Vær sindige: jeg besværges jer —!

SOLDATERNE.

Cæsar har forrædt os! Cæsar skal dø!

RIDDEREN SALLUST.

Og hvad sa, I rasende?

FANTBÆREREN MAUKOS.

Hvad sa? Med Cæsars hoved kober vi til-
givelse

SOLDATERNE.

Frem, frem, Cæsar!

RIDDEREN SALLUST.

Cæsar, — min Cæsar, hvor er du?

CÆSAR JULIAN

(råber nede i gravkamret)

Helios! Helios!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Frigjort!

KORSANG OPPE I KIRKEN.

Fader vor, du som er i himlen!

RIDDEREN SALLUST.

Hvor er han? Euthérios, Oribases, — hvad går her for sig?

KORET

(i kirken).

Helliget worde dit navn!

CÆSAR JULIAN

(stiger op ad trappen; han har blod på handen, på brystet og på hænderne).

Fuldbyrdet!

SOLDATERNE.

Cæsar!

RIDDEREN SALLUST.

Blodig —! Hvad har du gjort?

CÆSAR JULIAN.

Klovet rædselens tager.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det skabte er i din hånd.

KORET

(i kirken).

Ske din vilje i himlen, så og på jorden!

(sangen vedbliver under det følgende.)

CÆSAR JULIAN.

Nu står ingen livvagt om Konstanziøs længer.

FANEBEJEREREN MAUROS.

Hvad siger du, herre!

CÆSAR JULIAN.

Ah, mine trofaste! Op i dagen; til Rom og Grækenland!

SOLDATERNE.

Leve kejser Julian!

CÆSAR JULIAN.

Vi vil ikke se tilbage; alle veje ligger åbne for os. Op i dagen. Gennem kirken! Lognerne skal forstumme —!

(han iler op ad trappen i baggrunden.)

Min hær, min skat, mit kejsersæde!

KORET

(i kirken).

Led os ikke ud i fristelse; men frels os fra det onde!

(CÆSAR JULIAN slår døren vidt op. Man ser ind i den stærkt oplyste kirke. Presterne står for højalteret; andagtige skarer knæder nedenfor omkring fyrstindens kiste.)

CÆSAR JULIAN.

Fri, fri! Mit er riget!

RIDDEREN SALLUST

(træder til ham).

Og magten og æren!

KORET

(i kirken).

Dit er riget og magten og æren

CÆSAR JULIAN
(blændet af lysningen).

Ah!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Sejr!

KORET
(i kirken).

— i evighed, amen!

KEJSER JULIAN.

SKUESPIL I FEM AKTER

PERSONERNE:

KEJSER JULIAN.

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

GULDSMEDEN POTAMON.

LIVLÆGEN CÆSARIOS FRA NAZIANZ.

TALEREN THEMISTEOS.

TALEREN MAMERTINOS.

SKATMESTEREN URSULOS.

HARSKLEREREN EUNAPIOS.

KVINDEN BARBARA.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

HOFMÆND OG STATSTJENERE.

BØRGERFOLK I KONSTANTINOPEL.

DELTAGERE I DIONYSOS-TOGET, FLOTTESPILLERE, DANSERE, GOG-
LERE OG KVINDER.

UDSENDINGER FRA DE ØSTERLANDSKE KONGER.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

TJENERE I PALATSET.

DOMMERE, TALERE, LÆRERE OG BØRGERE I ANTIOKIA.

KØRNHANDLEREN MEDON.

SKATTEOPKRÆVEREN MALKOS.

GREGOR FRA NAZIANZ, Cæsarios's broder.

FARVEREN FORION.

KVINDEN PUBLIA.

HENDES SØN HILARION.

AGATHON FRA KAPPADOKIA.

BISKOP MARIS AF KALKEDON.
 DELTAGERE I APOLLON-TOGET, OFFERPRESTER, TEMPELTJENERE,
 HARPESLAGERE OG STADSVOGTERE.
 AGATHONS YNGRE BRÖDER.
 DE KRISTNE FANGERS TOG.
 DIGTEREN HERAKLEOS.
 LIVLEGEN ORIBASES.
 TALEREN LIBANIOS, stadsforstander i Antiokia.
 SALMEDIGTEREN APOLLINARIS.
 LEREREN KYRILLOS.
 EN GAMMEL PREST VED KYBELES HELLIGDOM.
 SALMESYNGERSKERNE I ANTIOKIA
 HOVDSMANDEN TROMENTINOS.
 KRIGSOVERSTEN JOVIAN
 MYSTIKEREN MAXIMOS.
 SPAMANDEN NUMA.
 TO ANDRE ETRUSKISKE SPAMEND.
 TYRST BORMISDAS, en landflygtig Perser.
 LIVVAGTSFORBEREN ANATOLOS.
 VIDOMSLJEREN PRISKOS.
 VIDOMSLJEREN KYTRON.
 HOVDSMANDEN AMMIAN.
 BASILIOS I RA CESARCEA.
 HANS SÖSTER MAKRENA.
 EN PERSISK OVERLÖBLER.
 ROMERSKE OG GÆLSKE SOLDATER
 PERSISKE KRIGSTOLK.

(Første akt foregår i Konstantinopel, anden akt i Antiokia, tredje akt
 ligeledes i Antiokia, fjerde akt i og omkring de østlige egne af kejser-
 riget og femte akt på sletterne hinsides Tigris. Begivenheden omfatter
 tidsrummet fra December måned i året 361 til slutningen af Juni i året 363.)

FORSTE AKT.

(Ved havnen i Konstantinopel. I forgrunden til højre en pragtfuld landgangsbro overtrukken med tepper. Oppe på den høje strandbred, lidt fra broen, ses en tilhyllet sten, omgivet af vagt. Langt ude på Bosporos ligger den kejserlige flåde behængt med sørgeflag.)

(TALLOS MENNESKEMÆNGDE i både og på stranden. Oppe for enden af landgangsbroen står KEJSER JULIAN, klædt i purpur og gyldne smykker. Han er omgivet af HOJMÆND OG HOJE STATSTJENERE. Blandt dem, der står ham nærmest, er KRIGSOVERSTEN NEVITA, LIVLÆGEN CASARIOS samt TALERNE THEMISTEOS OG MAMERTINOS.)

KEJSER JULIAN

(ser vidt ud over vaudet).

Hvilket stævne! Den døde kejser og den levende.
— O, at han måtte drage sit sidste suk i sa fjerne egne! O, at jeg, trods al min il, ikke fik nyde sødmen af at favne min frænde for sidste gang! Bittre lod for os begge! — — —

Hvor er ligskibet?

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

Der kommer det.

KEJSER JULIAN.

Hin lange båd?

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

Ja, nådigste kejser!

KEJSER JULIAN.

Arme frænde! Så stor i livet; og nu må du nøjes med så lavt et tag. Nu skal du ikke støde din pande mod kistelåget, du, som bøjed dit hoved, da du red gennem Konstantins bue.

EN BORGER BLANDT TILSKUERNE

(til GULDSMEDEEN POTAMON).

Hvor ung han ser ud, vor nye kejser.

GULDSMEDEEN POTAMON.

Han er dog bleven for af lemmer. Da jeg sa ham sidst, var han spæd og mager; — det er nu en ni—ti år siden.

EN ANDEN BORGER.

Ja, han har ovet store gerninger i de år.

EN KVINDE.

Og alle de farer, han har svævet i lige fra barn af!

EN PREST.

Vidunderligt frelst af dem alle; den guddommelige varetagt er over ham.

GULDSMEDEEN POTAMON.

Rygtet siger, at han i Gallien har givet sig under en anden slags varetagt.

PRESTEN.

Logn, logn; det kan I lide på.

KEJSER JULIAN.

Nu kommer han. Solen, som jeg anraber, og den store lyslyngende gnd véd, at jeg ikke har ønsket

Konstanzios døden. Det har i sandhed været langt fra min tanke. Jeg har opsendt bønner for hans liv. — Sig mig, Cæsarios, — du må jo vide det bedst — har man undervejs vist det kejserlige legeme al sømmelig ære?

LIVLÆGEN CÆSARIOS.

Ligtoget var som en sejrherres tog gennem hele Lille-Asien. I alle byer, vi kom igennem, stimled de troende sammen på gaden; hele nætter genlød kirkerne af bønner og sange; mørket blev til høj lys dag under blusset af de tusend tændte kerter —

KEJSER JULIAN.

Godt, godt, godt! — Jeg gribes af en utrolig banghed ved tanken om at skulle tage styret efter en så stor og dydig og højt elsket kejser. Hvi blev det mig ikke forundt at få leve i tilbagetrukken stilhed!

TALEREN MAMERTINOS.

Og hvem skulde da gjort fyldest i det store vanskelige kald, således som du, uforlignelige herre, vil gøre det? Jeg tilråber dristigt hine andre, der har attræet kejserværdigheden: kom hid og tag rigets ror; men tag det således, som Julian tager det. Vag nat og dag for alles velfærd. Vær herrer i navnet og dog borgerfrihedens tjenere. Vælg eders plads forrest i de kæmpendes rækker og ikke ved gæstebudene. Tag intet for eder selv; men udos gaver til alle. Lad eders retfærdighed være lige fjernt fra føjelighed og fra grusomhed. Lev således, at ingen jomfru på jordens kreds skal vride hænderne over eder. Byd trods — bade Galliens ufremkommelighed og Germaniens kulde. Hvad vilde de svare? Forfærdede over så strenge fordringer vilde de tilstoppe

sine blodagtige orer og råbe: kun en Julian kan gøre fyldest for alt dette!

KEJSER JULIAN.

Den alt-styrende give, at så store forhåbninger ikke må skuffes. Men hvor meget fattes der mig ikke? En gysning overfalder mig. At skulle sammenlignes med Alexander, med Mark Aurel og med så mange andre fortræffelige mænd! Har ikke Platon sagt, at kun en gud kan herske over menneskene? O, bed med mig, at jeg må gå fri for ærgærrighedens snarer og magtens fristelser. Athen, Athen! Did går min længsel! Jeg var som en mand, der for sin sundheds skyld drev en gavnlig legemsøvelse; — og nu kommer man til mig og siger: træd frem på skuepladsen og sejr i de olympiske lege. Alle Grækere skal sidde som tilskuere! Ma ikke mit sind gribes af skræk allerede for jeg begynder på kampen?

TALEREN THEMISTEOS.

Hvad skræk, o kejser? Har du ikke allerede Grækernes bifald for kamplegen? Er du ikke kommen for at indsætte alle landflygtige dyder i deres gamle ret? Er ikke hos dig samlet i én mand al den sejrvindingsens evne, som Herakles, som Dionysos, som Solon, som —?

KEJSER JULIAN.

Stilhed! Ikkun den dodes pris skal høres idag. Der lægger de til land. Tag pande-ringen og mine kæder; jeg vil ikke bære kejserlige prydelser i en stund som denne.

(Man giver smykkerne til en af de omstaaende. Ligloget kommer indover landgangsbroen med stor pragt. Præster med tændte lys i spidsen; kisten drages på en lavhjulvogn; kirkefæner bæres foran og efter vognen; kordrenge svinger rogelsekat; skarer af kristne borgere følger efter.)

KEJSER JULIAN

(lægger hånden på kisten og sukker lydeligt).

Ah!

EN TILSKUER.

Slog han korsets tegn for sig?

EN ANDEN I HOBEN.

Nej.

DEN FØRSTE.

Ser du: ser du!

EN TREDJE TILSKUER.

Ikke heller bojed han sig for det hellige.

DEN FØRSTE TILSKUER

(til DEN ANDEN).

Ser du vel! Hvad sagde jeg?

KEJSER JULIAN.

Så far hjem under pragt og ære, du min frændes afsjælede legeme! Jeg gør ikke dette stov ansvarligt for, hvad din ånd forbrød imod mig. Hvad siger jeg? Var det din ånd, som foer så hårdt med slægten, at jeg nu står alene tilbage? Var det din ånd, som bød, at min barndom skulde formorkes af tusend ængstelser. Var det din ånd, som lod hin ædle Cæsars hoved falde? Var det dig, som stilled mig, den uerfarne yugling, på så vanskelig en post i det ugæstmilde Gallien, og som siden, da det ikke lykkedes modgang og genvordigheder at overvinde mig, gjorde mig æren for mine sejrvinger stridig? O, Konstanzios, min frænde, — alt dette havde ikke sit udspring i dit store hjerte. Hvorfor vred du dig i nag og kval: hvorfor så du blodige skygger om dig på dit sidste, smertefulde leje? Onde radgivere har forbitret dit liv og din dødsstund. Jeg kender dem,

disse rådgivere; det var mænd, som tog skade af at færdes i din nådes uophørlige solskin. Jeg kender dem, disse mænd, der så villigt iførte sig det overbevisningens klædebon, som tyktes hoffet tækkeligst.

HEDENSKÉ BORGERE

(blandt de omstående).

Leve kejser Julian!

LIVLEGEN CESARIOS.

Nadigste herre, toget venter —

KEJSER JULIAN

(til PRESTERNE).

Lad ikke eders fromme sang forstumme for min skyld. Fremad, mine venner!

(Toget drager langsomt ud til venstre.)

Følg efter, hvis der vil; og bliv, hvis der vil. Men det skal I alle vide på denne dag, at min plads er her.

(Uro og bevægelse i mængden.)

Hvad er jeg? Kejseren. Men har jeg dermed sagt alt? Gives der ikke et kejserligt embede, som synes hanligt visket ud af erindringen i de senere år? Hvad var den kronede visdomsven Mark Aurel? Kejser? Blot kejser? Når havde jeg spurgt: var han ikke noget mere end kejser? Var han ikke yppersteprest tillige?

STEMMER I MÆNGDEN.

Hvad siger kejseren? Hvad var det? Hvad sagde han?

TALEREN THEMISTOS.

O, herre, skulde det i sandhed ligge i din tanke — ?

KEJSER JULIAN.

End ikke min store farbroder Konstanzios vovede at frasige sig denne værdighed. Selv efter at han havde indrommet en viss ny troeslære så højst overordentlige rettigheder, vedblev han dog at kaldes yppersteprest af alle dem, der holdt fast ved Grækerfolkets ældgamle guddomme. At dette embede i de senere tider blev sorgeligen forsømt, vil jeg ikke her tale om, men kun om, at ingen af mine ophøjede forgængere, end ikke han, hvem vi idag med tårevædt ansigt tilråber den sidste hilsen, har vovet at nedlægge det. Skulde jeg formaste mig til noget, som så vise og retfærdige kejsere ikke fandt ret og rådeligt? Det være langt fra mig!

TALEREN THEMISTEOS.

O, store kejser, vil du dermed sige — ?

KEJSER JULIAN.

Jeg vil dermed sige, at der skal være fuld frihed for alle borgere. Hold fast ved de kristnes gud, I, som finder det ønskeligt for eders sindsro. Hvad mig angår, så drister jeg mig ikke til at bygge mit håb på en gud, der hidtil har været mig fiendtlig i alle foretagender. Jeg har sikre tegn og varsler for, at al den fremgang, jeg vandt på Galliens grænser, den skylder jeg hine andre guddomme, der begunstigede Alexander på en noget lignende måde. Under disse guddommers skjærm og skjold slap jeg lykkeligt gennem alle farer; og navnlig var det dem, der førte mig frem på min rejse hid med en så vidunderlig hurtighed og lykke, at jeg her i gaderne har hørt tilråb, som tyder på, at man holder mig for et guddommeligt menneske, — hvilket er en stor overdrivelse, I venner! Men visst er det, at jeg ikke

tør vise mig utaknemmelig for så vedholdende nådesbevisninger.

STEMMER I MÆNGDEN

(dæmpet).

Hvad vil han gøre?

KEJSER JULIAN.

Sa indsætter jeg da vore forfædres ærværdige guder i deres gamle ret. Men ingen krænkelse skal vederfares Galilæernes gud og heller ikke Jodernes. De templer, som fromme herskere i fordoms dage med sa megen kunstfærdighed lod bygge, de skal igen oprejses i forynget herlighed med altere og billedstøtter, hvert for sine særlige guder, saledes at sammelig dyrkelse der kan finde sted på ny. Dog vil jeg ingenlunde tåle, at der sker de kristnes kirker nogen hadefuld medfart; heller ikke skal der overs overlast mod deres gravsteder eller mod andre pladse, som en sælsom vildfarelse bringer dem til at holde for hellige. Vi vil bære over med de andres forvildelse; jeg har selv været hildet i fejltagelser; — dog, over dette kaster jeg et slor. Hvad jeg siden mit enogtyvende ar har tænkt om de guddommelige ting, det vil jeg ikke dvæle ved; jeg vil kun sige, at jeg lykønsker dem, der efterligner mig, — at jeg smiler ad dem, der ikke vil træde i mit fodspor, — at jeg vil forsøge på at overtale, men uden at ville tvinge nogen.

(Han holder et øjeblik forventningsfuldt inde; svagt bifald høres hist og her i sværmen.)

KEJSER JULIAN

(heftigere).

Med rette havde jeg regnet på taknemmelige tilråb, hvor jeg nu kun sporer en nysgerrig forundring. Dog, jeg burde vidst det; — der rader en

sorgelig ligegyldighed blandt dem, der siger sig at have holdt fast ved vor gamle tro. Undertrykkelse og spot har bragt fædrenes ærværdige skikke i forglemmelse. Jeg har spurgt mig for, højt og lavt; men knapt én har kunnet give mig troværdig besked om, hvorledes en ofring til Apollon eller til Fortuna i et og alt er at foretage. Jeg må da gå foran i dette, som i andet. Det har kostet mig mangen nats søvn at udfinde af gamle bøger, hvad der forud har været brugeligt i så måde; men jeg besværer mig ikke derover, når jeg eftertænker, hvor stor tak vi er netop hine guddomme skyldig; og heller ikke skammer jeg mig ved at forrette alting selv — —. Hvor hen, Cæsarios?

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Til kirken, nådigste kejser; jeg vil bede for min bortgangne herres sjæl.

KEJSER JULIAN.

Gå, gå! Enhver har sin frihed i deslige sager.

(CÆSARIOS samt flere ældre HOFMÆND OG STATSTJENERE går ud til venstre.)

Men den frihed, som jeg tilstår den ringeste borger, den forbeholder jeg også mig selv. — Så forkynder jeg eder, I Grækere og Romere, at jeg igen vender tilbage med hele mit hjerte til de lærdomme og skikke, som var vore forfædre hellige, — at de frit tør udbredes og udoves ved siden af alle nye og fremmede meninger, — og da jeg er et barn af denne stad, og derfor har den fortrinlig kær, så forkynder jeg dette i de staden beskyttende guddommes navn.

(Han giver et tegn; nogle TJENERE drager forhængene fra den tilhyllede sten; man ser et alter og ved dets fod en vinkande, en oljekrukke, en tiden vedstabel og andet tilbehør. Stærk men stum bevægelse i mængden idet JULIAN går op til alteret og gør forberedelser til ofringen.)

TALEREN THEMISTEOS.

O, vel må jeg, som Græker, smelte hen i tårer ved synet af så megen ydmyghed og from iver!

EN BORGER.

Se, han bryder brændet selv.

EN ANDEN BORGER.

Over det venstre lår. Er det så det skal brydes?

DEN FØRSTE BORGER.

Det må vel så være.

TALEREN MAMERTINOS.

Den ild, du der tænder, o store kejser, i den skal granskningen og lærdommen lyse, ja, opstå for-
ynget, ligervis som hin forunderlige fugl —

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

Denne ild vil hærde de græske våben. Jeg kender ikke meget til de galilæiske påfund; men det har jeg mærket, at alle de, som hænger ved dem, de er forsagte og ubrugelige til større ting.

TALEREN THEMISTEOS.

I denne ild, o du uforlignelige, ser jeg visdommen rensat for al anklage og for alle beskyldninger. Den vin, som du udgyder, er lig et purpur, hvormed du pryder sandheden og sætter den på et kongeligt sæde. Nu, da du oprækker dine hænder —

TALEREN MAMERTINOS.

Nu, da du oprækker dine hænder, er det som om du hædrer videnskabens pande med en guldkrans: og de tarer, du udgyder —

TALEREN THEMISTEOS

(trænger sig nærmere).

Ja, ja; de tårer, jeg ser dig udgyde, de er som kostelige perler. hvormed veltalenheden igen skal lønnes på kejserlig vis. O, så er det da atter tilladt Grækerne at hæve sine øjne til himlen og følge de evige stjerner på deres gang! Hvor længe er det ikke siden, at dette var os forundt! Måtte vi ikke, af frygt for angivere, skælv og bøje vort åsyn til jorden ligesom dyrene? Hvem iblandt os turde fordriste sig til at beskue solens opgang og nedgang?

(han vender sig til hoben.)

End ikke I agerdyrkere, som er strømmet hid i så store skarer idag, end ikke I voved at mærke eder himmellegemernes stilling, skont I dog skulde afpasse eders arbejder derefter —

TALEREN MAMERTINOS.

Og I sømænd, — har I eller eders fædre vovet at udtale navnene på de stjernebilleder, som I skulde rette eders sejlsads efter? Nu tør I det; nu er det ingen forment at —

TALEREN THEMISTEOS.

Nu har ingen Græker længere nodig at leve på land eller vand uden at rådspørge de uforanderlige himmellove; han behøver ikke at lade sig ontumle som en bold for tilfældigheder og hændelser; han —

TALEREN MAMERTINOS.

O, hvilken mand er ikke denne kejser, hvem vi skylder så store goder!

KEJSER JULIAN

(for alteret med oprakte arme).

Så har jeg da åbenlyst og i ydmyghed udgydt olje og vin for eder, I velgørende guddomme, der

så længe har måttet savne denne for eder så højt sammelige ihukommelse. Jeg har opsendt min tak til dig, o Apollon, hvem nogle af vismændene — og især de fra østerlandene — tillægger navnet solkongen, fordi du bringer og fornyer det lys, hvori livet har sin grund og sit ophav. — Jeg har bragt mit offer til dig, o Dionysos, du henrykkelsens gud, der løfter menneskenes sjæle ud af lavheden og bærer dem op til et for ånden værdigt samliv med højere ånder. — Og, skont jeg nævner dig sidst, har jeg dog ikke derfor mindst ihukommet dig, o Fortuna! Stod jeg vel her uden din bistand? Visselig véd jeg, at du ikke længere selv lader dig tilsyne, saledes, som tilfældet var i den gyldne tidsalder, hvorom hin uforlignelige blinde sanger har fortalt os. Men det véd jeg dog — og deri er alle andre visdomsvenner enige med mig — at det er dig, som har en væsentlig andel i valget af den ledsagende and, god eller fordærvelig, som skal følge ethvert menneske på hans livs-gang. Jeg har ingen årsag til at klage over dig, o Fortuna! Meget mere har jeg den højeste opfordring til at yde dig lov og pris. Denne for mit hjerte så dyrebare pligt har jeg idag underkastet mig. Jeg har ikke skyet end det ringeste arbejde. Her står jeg, ved høj lys dag; alle Grækeres øjne er rettede på mig; jeg forventer, at alle Grækeres roser vil forene sig med min i et tilråb til eder, I udødelige guder!

(Under offerttjenesten har de fleste kristne tilskuere efterhånden fjernet sig; kun en liden hób er bleven tilbage. Da KEJSER JULIAN holder inde, høres et svagt bifalds-råd, blandet med sagte latter og en forundret hvisken.)

KEJSER JULIAN

(ser sig om).

Ah, så! Hvad blev der af dem alle? Lister man sig bort?

TALEREN THEMISTEOS.

Ja, med skamrødme over en så mangeårig utaknemmeligheid.

TALEREN MAMERTINOS.

Nej, det var glædesrødme. De gik for at udbrede det store budskab i alle gader.

KEJSER JULIAN

(går fra alteret).

Den uvidende hob véd aldrig at finde sig tilrette i det uvante. Jeg får et besværligt arbejde at gøre; men ingen møje skal fortryde mig. Hvad er sammeligere for en visdomsven, end at udrydde vildfarelser? I det øjemed regner jeg på eder. I oplyste venner! Dog, vore tanker må forlade dette for en kort stund. Følg mig; jeg går nu til andre pligter.

(Han går hurtigt bort uden at gengælde borgernes hilsen; HOFMÆNDENE og hans øvrige LEDSAGERE følger ham.)

(En stor sal i kejserpalatset. Døre på begge sider og i baggrunden; på en forhøjning til venstre ved væggen i forgrunden står det kejserlige sæde.)

(KEJSER JULIAN omgivet af sit hof og høje embedsmænd, deriblandt SKATMESTEREN URSULOS samt TALEREN THEMISTEOS OG MAMERTINOS.)

KEJSER JULIAN.

Så langt har guderne hjulpet. Nu vil værket rulle fremad, som en stormflods bølger. Den stumme trods, som jeg sporer fra visse hold, hvor jeg mindst burde vente det, skal ikke bringe mit sind ud af ligevægt. Det er jo netop den ægte visdoms særkende at lægge tålmodighed for dagen. Vi véd alle,

at man ved passende midler kan helbrede legemets onder: — men kan man med ild og sværd tilintetgøre vildfarelserne om de guddommelige ting? Og hvad nytter det mig, at eders hånd ofrer, dersom eders sjæle fordømmer, hvad hånden gør?

Således vil vi leve i endrægtighed med hverandre. Mit hof skal være tilgængeligt for alle udmærkede mænd, hvad meninger de end måtte have. Lad os vise verden det usædvanlige og ophøjede skuespil af et hof uden hykleri — tilvisse det eneste hof i sit slags — et hof, hvor smiger blir regnet til de farligste fiender. Vi vil anklage og dadle hverandre, når sådant måtte være betimeligt, dog uden derfor at elske hverandre mindre.

(til KRIGSOVERSTEN NEVITA, som kommer fra baggrunden.)

Dit ansigt lyser, Nevita: — hvad gode tidender bringer du?

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

Sandelig de bedste og glædeligste. Et stort antal sendebud fra fyrster i det fjerne Indien er kommet for at bringe dig gaver og bede om dit venskab.

KEJSER JULIAN.

Ah, fortæl mig dog, — fra hvilke folkeslag?

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

Fra Armenierne og andre hinsides Tigris. Ja, der er endog nogle af de fremmede, som siger sig at komme fra øerne Diu og Serandib.

KEJSER JULIAN.

Altså fra verdens yderste grænse, I venner!

TALEREN THUMISTEOS.

Selv did hen har rygtet båret dit navn og din hæder!

TALEREN MAMERTINOS.

Selv i hine ukendte egne er dit sværd en skræk
for fyrster og folkeslag!

TALEREN THEMISTEOS.

Diu og Serandib! Langt ost i det indiske hav —

TALEREN MAMERTINOS.

Jeg tager ikke i betænkning at sige: udenfor
jordens kreds —

KEJSER JULIAN.

Hårskærereren skal komme!

(en hofmand går ud til højre.)

Jeg vil modtage sendebudene i sammelighed. —
dog uden pragt og smykker. Saledes vilde den op-
højede Mark Aurel have modtaget dem; og jeg væl-
ger heller ham til forbillede, end den kejser, der nys
bedrovede os ved sin bortgang. Ikke mere nogen
prunk med forgængelige jordiske ting! Selv barba-
rerne skal mærke sig, at visdommen — rigtignok i
sin ringeste tjeners skikkelse — igen har taget plads
på kejsersædet.

(Hofmanden kommer tilbage med HÅRSKÆREREN EUNAPIOS, der er iført
en prægtig klædning.)

KEJSER JULIAN

(ser forundret på ham, går ham imøde og hilser.)

Hvad søger du her, herre?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Nadigste kejser, du har befaleet mig at komme —

KEJSER JULIAN.

Du tager fejl, ven; jeg har ikke havt bud efter
nogen af mine radsherrer.

HARSKÆREREN EUNAPIOS.

Allernådigste kejser —

SKATMESTEREN URSULOS.

Tilgiv, herre; denne mand er den kejserlige hårskærer.

KEJSER JULIAN.

Hvad siger du! Virkelig? Denne mand — o, du spoger — denne mand, i silke, med guldstukne støvler, skulde være —? Ja, så! Så du er hårskæreren! (bukker for ham.) Aldrig skulde jeg formaste mig til at lade mig betjene af sa fine hænder.

HARSKÆREREN EUNAPIOS.

Allernådigste kejser, — jeg beder for Guds og min frelsers skyld —

KEJSER JULIAN.

Ho-ho! En Galilæer! Ja, tænkte jeg det ikke nok! Er dette den forsagelse, som I praler med? Men jeg kender eder vel! Hvilken guddoms tempel har du plyndret, eller hvor mange greb i kejserens kasse har du gjort, for at kunne stadse dig således til? — Du kan gå igen; jeg har ikke brug for dig.

(EUNAPIOS går ud til højre.)

Sig mig, Ursulos, hvad har dette menneske i løn?

SKATMESTEREN URSULOS.

Nådigste kejser, efter din ophøjede forgængers befaling er der tillagt ham tyve mænds dagligt underhold —

KEJSER JULIAN.

Se, se; ikke mere?

SKATMESTEREN URSULOS.

Jo, herre; i den senere tid har han havt frit

hestehold i de kejserlige stalde, samt en viss årlig sum i penge og et guldstykke for hver gang, han —

KEJSER JULIAN.

Og alt det for en hårskeer! Hvad må så ikke de andre —? Der skal gores en brat ende på dette. — Lad de fremmede sendebud komme ind!

(KRIGSOVERSTEN NEVITA går ud i baggrunden.)

Jeg vil modtage dem med uklippet hår. Det er sammeligst således; thi omendskont jeg vel véd, at det ikke er det uregte hår eller den pjaltede kappe, som gør den sande visdomsven, så mener jeg dog, at det forbillede, som både Antisthenes og Diogenes har givet, vel bør tages i agt af den mand, der — selv på kejsersædet — gerne vil følge i så store læreres fodspor.

(Han stiger op på forhøjningen, hvor tronestolen står. Høffet ordner sig nedenfor. SENDEBUDENE, indførte af KRIGSOVERSTEN NEVITA og HUSMESTEREN EUTHERIOS, kommer i pragtfuldt optog, ledsagede af SLAVER der bærer gaver af alle slags.)

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

Nädigste kejser og herre! Ikke mægtige det ædle tungemål, som så mange veltalende mænd, og ikke mindst du selv, har udbildet til fuldkommenhed fremfor alle andre tungemål, — samt derhos vel vøgtende sig for at lade barbariske lyde skurre i dine orer, — har disse udsendinge fra østerlandske fyrster kåret mig til talsmand.

KEJSER JULIAN

(siddende i tronestolen).

Jeg er rede til at høre dig.

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

Forst nedlægger da kongen af Armenien for dine fodder denne rustning, som han beder dig bære i

kampen mod rigets fiender, skønt han vel véd, at du, uovervindelige helt, står under gudernes skærmende øje, der ikke tillader nogen dødeligs våben at såre dig. — Her bringes dig kostelige tæpper, telte og sadeltøj fra fyrsterne hinsides Tigris-floden. De vil dermed give tilkende, at når guderne har forundt hine lande en overvæltets rigdom, så skede det i det øjemed, at den skulde komme gudernes yndling tilgode. — Kongen af Serandib, og ligervis kongen af Din, sender dig disse våben, sværd, spyd og skjold, samt bue og pile; thi, siger de, vi agter det rådeligst at stå værgelose lige over for den sejrherre, der, ligesom en guddom, har vist sig mægtig nok til at bryde enhver modstand. — Til gengæld beder de alle, som den højeste nåde, om dit venskab, og navnlig beder de, at du, hvis du, som et rygte har sagt dem, til varen agter at tilintetgøre den forvovne Perser-konge, — at du da vil skåne deres lande for fiendtligt indfald.

KEJSER JULIAN.

Ikke kunde en sådan sendelse komme mig ganske uventet. De medbragte gaver skal nedlægges i mit skatkammer, og gennem eders lader jeg eders herskere vide, at det er min agt at holde venskab med alle de folkeslag, som ikke — det være sig med våben eller med underfindighed — stiller sig mine hensigter i vejen. — Hvad det angår, at man i eders fjernt-liggende lande, forledet af mine lykkelige sejrvindinger, har ladet sig henrive til i mig at se en guddom, så vil jeg ikke videre indlade mig på den sag. Jeg agter guderne for højt til, at jeg skulde ville tilrane mig en upassende plads iblandt dem, skønt jeg vel véd, at der oftere, og især i ældre tider, har levet helte og herskere, som har været således fremdragne af gudernes yndest og nåde, at

det har været vanskeligt at sige, om de rettest var at regne til de dødelige eller til de udødelige. Om deslige ting er det imidlertid voveligt at dømme, selv for os Grækere. Hvor meget mere da for eder? Altså, nok om dette. — Du, Eutherios, fører de fremmede til hvile og sørger for, at intet fattes dem.

(SENDEBUDENE og deres følge forlader salen ledsagede af HUSMESTEREN EUTHERIOS. KEJSER JULIAN stiger ned fra forhojningen; HOFMÆNDENE og TALERNE omringer ham under beundrende lykønskninger.)

TALEREN THEMISTEOS.

Så ung, — og allerede så højt hædret fremfor alle andre kejsere!

TALEREN MAMERTINOS.

Jeg spørger: vil ikke Fama fattes lunger til at forkynde dit ry, ifald guderne, hvad jeg vist håber, forunder dig et langt liv?

TALEREN THEMISTEOS.

Det skrækkens råb, som de flygtende Alemaner udstødte ved Rhin-strømmens fjerneste bredder, det har væltet sig østover, indtil det slog an imod Tauros og Kaukasos —

TALEREN MAMERTINOS.

— nu runger det, som en buldrende genlyd, over hele Asien.

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

Hvad der har forfærdet Inderne er denne lighed imellem vor græske Julian og hin makedoniske Alexander —

TALEREN MAMERTINOS.

O, hvad lighed! Havde kong Alexander ionlige fiender i sin egen lejr! Havde han et misundeligt og bagtalerisk kejserhof at kæmpe imod?

KRIGSØVERSTEN NEVITA.

Sandt, sandt; og der var heller ingen uduelige hærforere, som hemmed Alexanders fremgang.

KEJSER JULIAN.

Ursulos, det er min vilje, at disse sendebuds komme skal gøres bekendt både i staden og i rigets samtlige landskaber. Alt skal fortælles nøjagtigt, — hvor de hører hjemme og hvilke gaver de har medbragt. Jeg vil ikke forholde borgerne noget af det, som kommer min styrelse ved. Du kan også lade indflyde nogle ord om den forunderlige mening blandt linderne, at Alexander skulde være kommen tilbage.

SKATMESTEREN URSULOS

(nølede).

Tilgiv mig, nådigste kejser, men --

KEJSER JULIAN.

Nu?

SKATMESTEREN URSULOS.

Du har selv sagt, at ved dette hof skal ingen smiger tales

KEJSER JULIAN.

Tilvisse, ven!

SKATMESTEREN URSULOS.

Så lad mig da ærligt sige dig, at disse sendebud kom hid for at søge din forgænger og ikke dig.

KEJSER JULIAN.

Hvad vover du at ville indbilde mig!

TALEREN THEMISTEOS.

Ej, hvilken urimelig tale!

TALEREN MAMERTINOS.

Hvilken opdigtelse!

SKATMESTEREN URSULOS.

Det er sandhed. Jeg har længe vidst, at disse mænd skulde komme, — længe før kejser Konstanzios lukked sine øjne. O, min nådigste herre, lad ikke en falsk forfængelighed få indgang i dit unge sind —

KEJSER JULIAN.

Nok, nok! Du vil altså dermed sige, at —?

SKATMESTEREN URSULOS.

Tænk selv efter. Hvorledes skulde dine sejre i Gallien, så berømmelige de end har været, i slig hast kunnet nå til hine fjerne folkeslags ører? Når sendebudene talte om kejserens heltegerninger, så tænkte de på krigen imod Perser-kongen —

KRIGSOVERSTEN NEVITA.

Jeg vidste ikke, at krigen imod kong Saporet var bleven ført på den vis, at den skulde sprede skræk til verdens grænse.

SKATMESTEREN URSULOS.

Sandt; lykken har været vore våben imod i hine egne. Men rygtet om de store rustninger, som kejser Konstanzios påtænkte til våren, var det, der ængstede Armenierne og de andre folkeslag. — O, regn dog tiden efter, herre; tæl dagene, om du vil, og sig så om andet er muligt. Dit tog hid fra Gallien skede med en vidunderlig hurtighed; men hine mænds rejse fra de indiske øer —; det vilde dog være tifold vidunderligere, ifald —; spørg dem, og du skal få høre —

KEJSER JULIAN

(bleg af vrede).

Hvorfor siger du mig alt dette?

SKATMESTEREN URSULOS.

Fordi det er sandhed og fordi jeg ikke kan tåle at se din unge skonne hæder formørket af en lånt kappe.

TALEREN THEMISTEOS.

Hvilken forvoven tale!

TALEREN MAMERTINOS.

Hvilken højst forvoven tale!

KEJSER JULIAN.

Det kan du ikke tale? Så! O, jeg kender dig bedre. Jeg kender alle eder gamle ved dette hof. Det er guderne, hvis hæder I vil forringe. Thi er det ikke gudernes hæder, at de mægter store ting gennem et menneske? Men I hader dem — disse guder — hvis templer I har nedbrudt, hvis billedstøtter I har slat sonder og hvis skatte I har tilranet jer. I har knapt talt dem engang, disse vore højst velgørende guder. I har knapt tilladt, at de fromme bar dem londomsfuldt i hjerterne. Nu vil I også nedbryde det taknemmelighedens tempel, som jeg har rejst for dem i mit hjerte; I vil tage fra mig den erkendtlige tanke, at jeg skylder de udødelige en ny og sare attråværdig velgerning; — thi er ikke hæder at agte for en sådan?

SKATMESTEREN URSULOS.

Den eneste himmelens Gud er mit vidne, at

KEJSER JULIAN.

Den eneste! Der har vi det igen! Saledes er I altid. Hvilken utalsomhed! Spejl eder dog i os.

Siger vi, at vore guder er de eneste? Agter vi ikke både Egypternes guder og hin jødiske Jehova, der visselig har udført store ting i sit folk? Men I derimod. — og det en mand, som du, Ursulos —! Er du en Romer, født af græske forfædre? Den eneste? Hvilken barbarisk uforskammethed!

SKATMESTEREN URSULOS.

Du har lovet, at du ikke vil hade nogen for hans meningers skyld.

KEJSER JULIAN.

Det har jeg lovet; men jeg tåler heller ikke, at I træder os for nær. Sendebudene skulde ikke være komne for at —? Det vil altså med andre ord sige, at den store guddommelige Dionysos, der besynderligen har sin magt i at åbenbare menneskene de skjulte ting, — at han ikke skulde være virksom nu, ligeså vel som i de henfarne tider. Bør jeg tåle dette? Er det ikke en overvættes frækhed? Tvinges jeg ikke til at drage dig til regnskab?

SKATMESTEREN URSULOS.

Da vil alle kristne sige, at det er deres tro, du forfølger.

KEJSER JULIAN.

Der skal ingen forfølges for troens skyld. Men har jeg ret til at slå en streg over, hvad I måtte gøre eder skyldige i, blot fordi I ere kristne! Skal eders vildfarelser skærme eders fejl? Hvad har ikke I forvovne mænd allerede længe øvet, både her ved hoffet og andetsteds? Hvorledes har I ikke smigret for alle laster og bøjet eder for alle luner? Ja, hvad har ikke du, Ursulos, selv set igennem fingre med? Jeg tænker på hin skamløst udpyntede hærskærer, hin salvestinkende nar, som nys fyldte mig med

ækkelhed her. Er du ikke skatmester? Hvorledes har du kunnet give efter for hans ubillige fordringer?

SKATMESTEREN URSULOS.

Er det en brøde, at jeg har været min herres tjener?

KEJSER JULIAN.

Jeg bruger ikke deslige overdadige tjenere. Alle hine frække halvmænd skal jages ud af palatset; og alle kokke og gøglere og dansere ligervis. En sommelig tarvelighed skal indføres igen.

(Til THEMISTEOS og MAMERTINOS.)

I, mine venner, skal gå mig tilhænde i dette. — Og du, Nevita, hvem jeg, for at du kan træde op med des større anseelse, giver en hærforers værdighed, — dig overdrager jeg at undersøge, hvorledes statens embeder er blevne forvaltede under min forgang, og især i de senere år. Du kan tilkalde bekvemme mænd, hvem du vil, til at domme med dig i disse sager.

(Til de ældre hofmænd og rådsherrer.)

Jeg har ingen brug for jer. Da min begrædte frænde på sit dødsleje indsatte mig til sin arving, så gav han mig også i arv den retfærdighed, som hans lange svaghedstilstand havde hindret ham selv fra at udøve. Gå hjem; og når I har gjort rede og rigtighed for eder, da kan I drage, hvorhen I lyster.

SKATMESTEREN URSULOS.

Gud, Herren, opholde og skærme dig, min kejser!

(Han bøjer sig og går ud i baggrunden sammen med de ældre. NEVITA, THEMISTEOS og MAMERTINOS samt alle de unge samler sig om kejseren.)

ILTRIÖEREN NEVITA.

Min ophøjede hersker, hvorledes skal jeg tilfylde takke dig for det tegn på din nåde, som du nys —

KEJSER JULIAN.

Ingen tak. Jeg har i disse få dage lært at skatte din troskab og din dømmekraft. Også kundgørelsen om de østerlandske sendebud overdrager jeg dig at affatte. Skriv den således, at de velgørende guder ikke deri skal finde grund til at fortørnes på nogen af os.

ILÆRFOREREN NEVITA.

Jeg skal handle efter min kejsers vilje både i det ene og i det andet.

(han går ud til højre.)

KEJSER JULIAN.

Og nu, I trofaste, nu priser vi de udødelige magter, som har vist os den rette vej.

TALEREN THEMISTEOS.

De udødelige og deres mere end dødelige yndling! Hvilken jubel vil vi ikke få høre gennem riget, når det rygtes, at du har fjernet hine voldsomme og egennyttige mænd!

TALEREN MAMERTINOS.

Med hvilken spænding og med hvilket utålmodigt håb vil man ikke vente på valget af deres efterfølgere!

TALEREN THEMISTEOS.

Alle Grækere vil råbe med én mund: Platon selv har taget statens ror!

TALEREN MAMERTINOS.

Nej, nej, værdige ven; alle Grækere vil råbe: Platons udsagn er bleven til virkelighed, — kun en gud kan herske over menneskene!

TALEREN THEMISTEOS.

Nu ønsker jeg blot, at de lykkebringendes velvilje må følge Nevita. Han har fåt et stort og vanskeligt hverv; jeg kender ham ikke så nøje; men vi bør jo alle håbe, at han ma vise sig at være den rette —

TALEREN MAMERTINOS.

Ganske visst; skont der vel turde findes andre mænd, som —

TALEREN THEMISTEOS.

Ikke vil jeg dermed have sagt, at det valg, som du, o uforlignelige kejser —

TALEREN MAMERTINOS.

Nej, nej, på ingen made!

TALEREN THEMISTEOS.

Men hvis det er en fejl at brænde af iver efter at tjene en elsket hersker —

TALEREN MAMERTINOS.

— da har du i sandhed mere end én fejlende ven —

TALEREN THEMISTEOS.

— selv om du ikke hædrer dem saledes, som du har hædret den højest lykkelige Nevita —

TALEREN MAMERTINOS.

— selv om de måtte undvare ethvert synligt tegn på din nåde —

KEJSER JULIAN.

Vi vil ikke lade nogen dygtig mand unyttet og heller ikke ulønnet. Hvad dig angår, Themisteos, da overdrager jeg dig stadsforstanderskabet her i

Konstantinopel; og du, Mamertinos, kan berede dig på i det kommende år at rejse til Rom og overtage et af de ledige konsulater.

TALEREN THEMISTEOS.

Min kejser! Jeg svimler over så megen ære —!

TALEREN MAMERTINOS.

Så høj en hæder! Konsul! Fandtes der nogen tid en så højt hædret konsul, som jeg? Mon Lucius, mon Brutus, mon Publius Valerius? Hvad var dissers hæder imod min? Hine udnævntes af folket, men jeg af Julian!

EN HOFMAND.

Priset være den kejser, som lader retfærdigheden råde!

EN ANDEN HOFMAND.

Priset han, hvis blotte navn slår barbarerne med forfærdelse!

TALEREN THEMISTEOS.

Priset være alle de ophøjede guder, som i samdrægtighed har kastet sine forelskede øjne på en eneste mand, saledes at denne eneste, når han første gang — det ske sent! — volder os sorg og går bort, må siges at have stillet Sokrates og Mark Aurel og Alexander i skyggen!

KEJSER JULIAN.

Der traf du tingens kerne, min Themisteos! Til guderne er det, vi skal oplofte vore hænder og vore hjerter. Jeg siger ikke dette for at belære eder, men for at påminde eder om, hvad der ved dette hof sa længe er bleven forsomt. Det være fjernt fra mig at ville tvinge nogen. Men er jeg vel at laste, fordi jeg gerne vil gøre andre delagtige i den søde

henrykkelse, som gennemstrømmer mig, idet jeg føler mig vugget i de udødeliges samfund? Priset, priset være du, vinløvkransede Dionysos! Thi det er nærmest dig, som virker så store og hemmelighedsfulde ting. Gå I nu hver til eders gerning. Jeg, for min del, har tilsagt et glædesoptog gennem stadens gader. Det skal ikke være noget gilde for mine hoffolk, ej heller et gæstebud inden fire vægge. Frit kan borgerne slutte sig til mig, eller holde sig borte; jeg vil udskille de rene fra de urene, de fromme fra de vildfarende. —

O, sol-konge, kast lys og skønhed over dagen!
O, Dionysos, sæk din svulnende herlighed over
sindene; fyld sjælene med dit hellige stormsus, fyld
dem indtil alle bånd brister og den frigjorte jubel
drager ande i dans og sang! — Liv, liv, liv i skønhed!

(Man går iløst ud til højre. Hoffolkene sander sig i hviskende klynger
og fjerner sig efterhaanden.)

(En trang gade i Konstantinopel.)

(Stor sammenstimlen af mennesker; alle ser i én retning henad gaden.
Larm, sang og musik af fløjter og trommer høres i nogen frastand.)

EN SKOMAGER

(i sin husdor, råber tværs over gaden.)

Hvad er på færde, kære nabo?

EN KRAMHANDLER

(i huset lige over for.)

Man siger, det skal være nogle syriske goglere,
som er kommen til staden.

EN FRUGTSÆLGER

(på gaden).

Visst ikke; det er en egyptisk bande, som driver om med abekatte og dromedarer.

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS

(tarveligt klædt, søger forgæves at slippe igennem trængselen).

Plads dog, I dårer! Hvor djævelen kan nogen fjase og snaddre på en slig ulykkesdag!

EN KVINDE

(i et lidet vindu).

Pst, pst; Eunapios! Smukke herre!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Tal ikke til mig på åben gade, din rufferske!

KVINDEN I VINDUET.

List dig ind bagvejen, søde ven!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Tvi med dig! Er jeg oplagt til at skæmte —

KVINDEN I VINDUET.

Du skal nok bli oplagt. Kom, smukke Eunapios: iforgars fik jeg en sending friske duer —

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

O, du syndige verden! (vil forbi.) Plads, plads dog, i Satans navn; lad mig komme frem!

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS

(trejseklædt og fulgt af et par behæssede slaver, kommer fra en sidegade.)

Er staden bleven en dærekiste? Alle skriger i munden på hverandre, og ingen kan sige mig besked. Ah, se, — Eunapios, min fromme broder!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Bud og hilsen, ærværdige herre! Du er altså kommen tilbage til staden?

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

I dette øjeblik; — jeg har helliget de hede høst-måneder til stille andagt på mit landgods på Kreta. Men sig mig for al ting, hvad går her for sig?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Ulykke og forvirring. Den nye kejser —

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Ja, ja, jeg har hørt forunderlige rygter —

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Tifold værre end rygterne. Alle tro tjenere er forjagne fra palatset.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Taler du sandhed?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Ve mig; jeg selv var den første —

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Forskrækkeligt! Så er kanske ogsaa jeg — ?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Tilvisse. Alle regnskaber skal undersøges, alle gaver skal tages tilbage, alle unøjagtige oppebørsler

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS

(dødt).

Gud forbarme sig!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Herren være lovet, jeg har en god samvittighed.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Jeg også, jeg også: men alligevel —: ah, så er det sagtens dog sandt, at kejseren har ofret til Apollon og Fortuna?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Ja visst: men hvem bryr sig om slige småting?

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Småting? Skonner du da ikke, forblindede ven, at det er vort sindelag, som gode kristne, han forfølger?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Hvad siger du? Herrens kors, skulde det være muligt?

KVINDER

(i trængselen).

Der kommer de!

EN MAND

(på et hustag).

Jeg kan se ham!

ANDRE STEMME.

Hvem kommer? Hvem, hvem?

MANDEN PÅ TAGET.

Kejser Julian. Han har vinlov i håret.

FOLK PÅ GADEN.

Kejseren!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Kejseren!

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Kom, kom, fromme broder!

HÅRSKEREREN EUNAPIOS.

Slip mig, herre; jeg er slet ikke from.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Ikke from — ?

HÅRSKEREREN EUNAPIOS.

Hvem tør sige mig på — ? Vil man ødelægge mig? From? Når var jeg from? Jeg hørte engang til Donatisternes samfund; det er mangfoldige år siden. Gid djævelen tage Donatisterne! (banker på vinduet.) Hej, Barbara, Barbara: luk op, gamle tæve!

(man slipper ham ind gennem husdøren.)

MÆNGDEN.

Der er han! Der kommer han!

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Alle unojagtige oppebørsler — ! Undersøgelse!
O, forfærdelsens lynslag!

(han lister sig bort med begge slaverne.)

(DIONYSOS-TOGET kommer ned ad gaden. FLOTESPILLERE går foran; DRUKNE MÆND, fildels udklædte som fauner og satyrer, danser efter lakten. Midt i toget ser man KEASIE JULIAN, ridende på et æsel, der er overtrukket med panterkind; han er klædt som guden Dionysos, med en panterhud over skuldrene, vinløvkranz om panden, og i hånden en med grønt omvunden stav, på hvis øverste ende der er fæstet en pinje-kongle. Halvnøgne sminkede KVINDER og YNGLINGE, DANSERE og GUGLERE omringer ham; nogle bærer vinkander og drikkeskaler, andre slår lamburiner og bevæger sig fremad under vilde spring og fagter.)

DANSERNE

(synger)

Ildnende drag af fyldte skaler!

Ildnende drag!

Læberne nippende,

øjene klippende,

bukkeben trippende

hylder dig, vingud, i svimlende lag!

KVINDERNE

(synger.)

Kærlighedsleg, som ej natten selv tåler,
 prøv, I bakkanter!
 Øv den i dagglansens tindrende stråler!
 Se, på sin panter
 sidder den herlige!
 Favn os, bakkanter;
 kend, vi er hede: føl, vi er kærlige;
 springende, syngende.
 ravende, gyngende.
 favn os, bakkanter!

KEJSER JULIAN.

Plads! Ryddeligt, I borgere! Vig ærbødigt til
 side: ikke for os, men for ham, som vi hædrer!

EN RØST I MÆNGDEN.

Kejseren i skøgers og gogleres selskab!

KEJSER JULIAN.

Skam få I, at jeg må tage tiltakke med slige.
 Blues I ikke over at finde større fromhed og mere
 iver hos disse, end hos eder selv?

EN GAMMEL MAND.

Kristus oplyse dig, herre!

KEJSER JULIAN.

Aha, du er en Galilæer! Og du vil tale med?
 Sad ikke din store mester tilbords med syndere?
 Gik han ikke ud og ind i huse, som holdtes for
 lidet sømmelige? Svar mig på det.

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS

(omringet af piger i kvinden Barbaras husdør).

Ja, svar, svar, om du kan, du dåre!

KEJSER JULIAN.

Ej, se, — er du ikke hin hårskeerer, som — ?

HÅRSKEEREREN EUNAPIOS.

En frigjort mand, nådigste kejser! — Plads, I bakkanter; plads for en broder!

(han og pigerne danser ind i Dionysos-togets rækker.)

KEJSER JULIAN.

Det må jeg vel lide. Spejl eder i denne Græker, hvis I har en gnist af de gamles ånd tilbage. Og det er vel fornødent, dette, I borgere; thi ingen gud er bleven så miskendt — ja, latterliggjort — som denne henrykkelse bringende Dionysos, hvem Romerne også kalder Bakkus. Mener I, han er en gud for drukkenbolte? O, I højst uvidende, jeg ynker eder, hvis I tænker så. Hvem anden end ham er det, seerne og digterne skylder sine vidunderlige gaver? Vel véd jeg, at nogle tillægger Apollon denne virksomhed, og det visselig ikke uden al foje; men da er sammenhængen hel anderledes at forstå, — hvilket jeg kan bevise af forskellige skrifter. Dog, herom vil jeg ikke tvistes med eder på aben gade. Heller ikke tillader tiden det. Ja, spot kun! Slå kun korsets tegn! Jeg ser det godt. I peb gerne i fingrene; I kastede gerne stene efter mig, om I voved det. — O, må jeg ikke skamme mig over denne stad, der er sunken ned under barbarerne og som ikke véd noget bedre end at holde fast ved en vankundig Jodes vildfarende pafund! Fremad! Til side: — stands os ikke!

DANSERNE.

Se, på sin panter
sidder den herlige!

KVINDERNE.

Kend, vi er hede; føl, vi er kærlige: —
favn os, bakkanter!

(Optøget drejer under sangen ind i en sidegade: mængden ser til i stum forundring.)

(Kejserens bogsal i palatset. Indgangsdør på venstre side; en mindre doråbning med forhæng for til højre.)

(HUSMESTEREN EUTHERIOS kommer fra venstre, fulgt af TO TJENERE, der bærer tepper.)

HUSMESTEREN EUTHERIOS

(råber indod rummet til højre).

Agilo, Agilo, varmt rosenvand! Kejseren vil i bad.

(han går ud til højre med begge tjenerne.)

(KEJSER JULIAN kommer ilfærdigt fra venstre. Han bærer endnu panterhuden og vinlovkransen; i hånden har han den omvundne stav. Han går et par gange op og ned ad gulvet, derpå slænger han staven hen i en krog.)

KEJSER JULIAN.

Var der skønhed i dette? — —

Hvor var oldingerne med det hvide skæg? Hvor var de rene jomfruer med bånd om panden, med sømmelige lader, tugtige midt i dansens glæde?

Tvi eder, I skøger! — —

(han river panterhuden af og kaster den tilside.)

Hvor er skønheden bleven af? Kan ikke kejseren byde den sta op igen, og så star den op?

Tvi over denne stinkende utugt! — —

Hvilke ansigter! Alle laster skreg ud af disse forstyrrede drag. Kroppens og sjælens bylder —

Fy, fy! Et bad, Agilo! Stanken kvæler mig.

BADETJENEREN AGILO

(i dørbuingen til højret.

Badet er rede, nådigste herre!

KEJSER JULIAN.

Badet? Lad blive med det. Hvad er legemets smuds at regne imod alt det andet? Gå!

(AGILO går ud igen. Kejseren står en stund i tanker.)

Seeren fra Nazareth sad til højrbord mellem toldere og syndere. —

Hvori ligger svælget mellem hint og dette? — —

(SKRIFTLEREREN HEKEBOLIOS kommer ind fra venstre og standser ængstelig ved døren.)

KEJSER JULIAN.

Hvad vil du, mand?

SKRIFTLEREREN HEKEBOLIOS

(på knæ).

Herre!

KEJSER JULIAN.

Ah, hvad ser jeg? Hekebolios: — er det virkelig dig?

SKRIFTLEREREN HEKEBOLIOS.

Den samme, og dog en anden.

KEJSER JULIAN.

Min gamle lærer. Hvad vil du? Sta op!

SKRIFTLEREREN HEKEBOLIOS.

Nej, nej, lad mig ligge. Og vredes ikke over, at jeg gør brug af min fordoms ret til at gå ud og ind hos dig.

KEJSER JULIAN

(koldt).

Jeg spurgte, hvad du vilde mig.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Min gamle lærer, sagde du. O, om jeg kunde kaste glemselens slør over hine tider!

KEJSER JULIAN

(som før).

Jeg forstår. Du mener at —

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

O, at jeg kunde synke i jorden og dolge min skamfuldhed! Se, se. — her ligger jeg for dig, en mand, hvis hår er i færd med at gråne, — en mand, som har gransket og grundet alle sine dage og som nu må bekende, at han foer vild og at han forte sin elskede lærling vild!

KEJSER JULIAN.

Hvad ønsker du at sige med det?

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Du kaldte mig din gamle lærer. Se, her ligger jeg for dine fødder, ser med undren op til dig og kalder dig min nye lærer.

KEJSER JULIAN.

Rejs dig, Hekebolios!

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS

(rejses sig).

Du skal høre alt, herre, og dom mig så efter din retfærdighed. — Da du var borte, blev det mig næsten utæleligt at leve ved din høje forgængers hof. Jeg véd ikke, om du har erfaret, at jeg forfremmedes til kejserindens forelæser og til uddeler af milde gaver? Ak, kunde ærespøster erstatte mig savnet af min Julian? Jeg holdt næsten ikke længere ud at se på, hvorledes mænd, der bar en pralende dyd

at skide sig med forælinger og sukpenge af alle slags. Det blev mig forbeholdt dette samkvem med mange lykkeløstere, hvis fortæn var udfald for enhver, som kunde opveje klingende ord med klingende guld. O, min kære, du ved ikke, hvad her har gaaet stang —!

KRISTEN JULIAN

Jeg ved det, jeg ved det!

»KUNDTLEFFEREN HENRIKSEN«

En farvelst til den lille lilleskole. Se, det er alle de, der jeg er i Kreta. En lille beskedne lilleskole — en lille lilleskole —, det er ikke al lyd stans at være lilleskole for mig. Det har jeg leveret, det er den lille, der er den lille menneske, der har den lille menneske lilleskole.

KRISTEN JULIAN

Jeg ved det, jeg ved det!

»KUNDTLEFFEREN HENRIKSEN«

En farvelst til den lille lilleskole. Se, det er alle de, der jeg er i Kreta. En lille beskedne lilleskole — en lille lilleskole —, det er ikke al lyd stans at være lilleskole for mig. Det har jeg leveret, det er den lille, der er den lille menneske, der har den lille menneske lilleskole.

KRISTEN JULIAN

»KUNDTLEFFEREN HENRIKSEN«

En farvelst til den lille lilleskole. Se, det er alle de, der jeg er i Kreta. En lille beskedne lilleskole — en lille lilleskole —, det er ikke al lyd stans at være lilleskole for mig. Det har jeg leveret, det er den lille, der er den lille menneske, der har den lille menneske lilleskole.

KRISTEN JULIAN

(continued)

Jeg gav mig til at tænke på gamle søster
igennem så en Lys for Lyne på en dag -
at møde mig igen!

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

[illegible]

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

$\mathcal{C}_1 = \{C_1, C_2, C_3, C_4, C_5, C_6, C_7, C_8, C_9, C_{10}, C_{11}, C_{12}, C_{13}, C_{14}, C_{15}, C_{16}, C_{17}, C_{18}, C_{19}, C_{20}, C_{21}, C_{22}, C_{23}, C_{24}, C_{25}, C_{26}, C_{27}, C_{28}, C_{29}, C_{30}, C_{31}, C_{32}, C_{33}, C_{34}, C_{35}, C_{36}, C_{37}, C_{38}, C_{39}, C_{40}, C_{41}, C_{42}, C_{43}, C_{44}, C_{45}, C_{46}, C_{47}, C_{48}, C_{49}, C_{50}, C_{51}, C_{52}, C_{53}, C_{54}, C_{55}, C_{56}, C_{57}, C_{58}, C_{59}, C_{60}, C_{61}, C_{62}, C_{63}, C_{64}, C_{65}, C_{66}, C_{67}, C_{68}, C_{69}, C_{70}, C_{71}, C_{72}, C_{73}, C_{74}, C_{75}, C_{76}, C_{77}, C_{78}, C_{79}, C_{80}, C_{81}, C_{82}, C_{83}, C_{84}, C_{85}, C_{86}, C_{87}, C_{88}, C_{89}, C_{90}, C_{91}, C_{92}, C_{93}, C_{94}, C_{95}, C_{96}, C_{97}, C_{98}, C_{99}, C_{100}\}$

[illegible][illegible]

Figure 1 is a schematic representation of the experimental design. It shows a flowchart with five main stages: 1. Selection of 100 subjects, 2. Random assignment to two groups (50 in each), 3. Training phase (10 sessions), 4. Testing phase (10 sessions), and 5. Post-testing phase (10 sessions). The groups are labeled 'Group 1' and 'Group 2'.

Figure 1 Schematic representation of the experimental design. The figure is divided into two main sections: 'Pre-treatment' and 'Treatment'. The 'Pre-treatment' section shows a timeline from -10 to 0 minutes, with a 'Pre-treatment' label and a 'Pre-treatment' box. The 'Treatment' section shows a timeline from 0 to 10 minutes, with a 'Treatment' label and a 'Treatment' box. The 'Pre-treatment' box contains a diagram of a neuron with a nucleus and a dendrite. The 'Treatment' box contains a diagram of a neuron with a nucleus and a dendrite, and a 'Treatment' label. The 'Pre-treatment' section also includes a 'Pre-treatment' label and a 'Pre-treatment' box. The 'Treatment' section also includes a 'Treatment' label and a 'Treatment' box. The figure is labeled 'Figure 1' and 'Schematic representation of the experimental design'.

[illegible]

Figure 1 is a schematic representation of the experimental design. It shows a sequence of events: 'Pretest', 'Training', and 'Transfer'. Each stage includes a 'Pretest' and a 'Posttest' measurement. The 'Transfer' stage is further divided into 'Transfer' and 'Posttest' measurements. The diagram illustrates the progression from Pretest to Training to Transfer, with corresponding measurements at each stage.

Figure 1 is a schematic representation of the experimental design. It shows a sequence of steps: 1. Baseline (BL) with a 'No' response. 2. Training (TR) with a 'Yes' response. 3. Testing (TE) with a 'Yes' response. 4. A final 'No' response. The diagram also indicates the presence of a 'Pain' stimulus and a 'No' response.

Figure 1 is a flowchart illustrating the experimental design. It starts with a box labeled 'Pre-test (N=10)'. An arrow points from this box to a box labeled 'Training (N=10)'. From 'Training (N=10)', an arrow points to a box labeled 'Transfer (N=10)'. From 'Transfer (N=10)', an arrow points to a box labeled 'Post-test (N=10)'. From 'Post-test (N=10)', an arrow points to a box labeled 'Control (N=10)'. A horizontal line separates the 'Post-test (N=10)' box from the 'Control (N=10)' box. Below this line, the words 'Performance' and 'Retention' are written, indicating the metrics being compared between the two groups.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Jeg gik fra skibet for en time siden.

KEJSER JULIAN.

Og iled lige hid?

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

På angstens og angerens vinger, herre!

KEJSER JULIAN.

Uden at tale med nogen?

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Ja, ja, uden at tale med nogen; men — ?

KEJSER JULIAN.

O, så kan du jo ikke vide —

(han omfavner ham igen.)

Min Hekebolios, erfar det da nu! Jeg, så vel som du, har afkastet vildfarelsens ág. Den udødelige sol-konge, hvem vi mennesker skylder så meget, har jeg indsat i sin fordums ret; Fortuna har modtaget sit offer af mine ydmyge hænder, og hvis du i dette øjeblik finder mig træt og en smule afkræftet, så er det fordi jeg nylig har fejret en højtid til ære for den guddommelige Dionysos.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Jeg horer, og jeg forbauses!

KEJSER JULIAN.

Se her, — endnu sidder kransen i mit bar. Under mængdens glade tilråb —, ja, der var temmelig mange —

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Og jeg, som ikke har anet så store ting!

KEJSER JULIAN.

Nu vil vi samle alle sandhedsvenner og visdomselskere om os, alle sammelige og ærbare dyrkere af guderne; — der er allerede nogle, — dog ikke ret mange —

(LIVLÆGEN CÆSARIOS, ledsaget af FLERE EMBEDSMÆND OG HERRER VED DET FORRIGE HOF, kommer ind fra venstre.)

KEJSER JULIAN.

Ah, der har vi jo den gode Cæsarios. — i talrigt følge, og med et ansigt, som tyder på noget vigtigt.

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Nådigste kejser, vil du tillade din tjener et spørgsmål i sit eget og i alle disse bekymrede mænds navn?

KEJSER JULIAN.

Sporg, min kæreste Cæsarios! Er du ikke min elskede Gregors broder? Sporg, sporg!

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Sig mig da, o herre —

(han bemærker HEKEBOLIOS.)

Hvad ser jeg! Hekebolios her?

KEJSER JULIAN.

Nys hjemkommen —

LIVLEGEN CÆSARIOS

(vil trække sig tilbage.)

Da beder jeg om at måtte vente —

KEJSER JULIAN.

Visst ikke, min Cæsarios; denne ven tør høre alt.

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Ven, siger du? O, min kejser, disse fængslinger sker altså ikke med din vilje?

KEJSER JULIAN.

Hvad taler du om?

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Du véd det altså ikke? Krigsoversten Nevita — hærføreren, som han nu kalder sig — lader, under påskud af at det sker på dine vegne, anstille forfølgelser imod alle din forgængers betroede mænd.

KEJSER JULIAN.

Undersøgelser, højst nødvendige undersøgelser, min Cæsarios!

LIVLEGEN CÆSARIOS.

O, men, herre, forbyd ham at fare så voldsomt frem. Bogføreren Pentadios eftersøges af soldater, og ligeså en viss prætorian-hovding, hvis navn du har forbudt at nævne: du véd, hvem jeg mener, herre, — denne ulykkelige mand, der allerede med hele sit hus holder sig skjult i angst for dig.

KEJSER JULIAN.

Du kender ikke denne mand. I Gallien omgikkes han med højst forvovne tanker.

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Lad så være: men nu er han jo uskadelig. Dog ikke han alene trues med undergang: også skatmesteren Ursulos er fængslet —

KEJSER JULIAN.

Ah, Ursulos? Det var altså dog fornødent.

LIVLÆGEN CÆSARIOS.

Fornødent! Var det fornødent, herre? Tænk dig dog, Ursulos, denne olding, på hvem ingen plet hviler, — denne mand, for hvis ord høj og lav bøjer sig i ærefrygt —

KEJSER JULIAN.

Denne mand uden al dommekraft, siger jeg! Ursulos er en ødeland, som uden indvendinger har mættet hofthjenernes grådighed. Og han er derhos en ubrugelig mand i statssager. Jeg har selv erfaret det. Jeg vilde aldrig turde betro ham at modtage fremmede fyrsters sendebud.

LIVLÆGEN CÆSARIOS.

Og dog beder vi dig, herre, så mange vi her står for dig: vær højmodig — både imod Ursulos og imod de øvrige.

KEJSER JULIAN.

Hvem er de øvrige?

LIVLÆGEN CÆSARIOS.

Altfor mange, frygter jeg. Jeg vil kun nævne underskatmesteren Evagrius, den forrige husmester, Saturninos, overdommeren Kyrenos og — —

KEJSER JULIAN.

Hvorfor standser du?

LIVLÆGEN CÆSARIOS.

(indeende.)

Herre, — blandt de anklag-de er også hof-forelæseren Hekebolios.

KEJSER JULIAN.

Hvad?

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Jeg? Umuligt!

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Anklaget for at have taget stikpenge af uværdige embedssogere —

KEJSER JULIAN.

Og det skulde Hekebolios —? En mand, som Hekebolios —?

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Hvilken skændig bagvaskelse! O, Kristus — hvad jeg vilde sige — o, I himmelske guddomme!

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Ah!

KEJSER JULIAN.

Hvad mener du?

LIVLEGEN CÆSARIOS
(koldt).

Intet, min nådigste kejser!

KEJSER JULIAN.

Cæsarios!

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Ja, min høje herre!

KEJSER JULIAN.

Ikke herre; kald mig din ven.

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Tor en kristen kalde dig sa?

KEJSER JULIAN.

Jeg beder dig: nær ikke deslige tanker, Cæsarios! Du må ikke tro dette. Hvad kan jeg for, at alle hine anklagede mænd er kristne? Viser ikke det kun, at de kristne har forstået at tilrane sig alle indbringende embeder? Men tor kejseren tillade, at rigets vigtigste embeder forvaltes slet?

(til de øvrige.)

I mener dog vel ikke, at det er eders tro, som har optændt mig til harm imod de uredelige? Jeg kalder alle guder til vidne på, at jeg ikke vil, man skal fare frem imod eder kristne uden efter lov og dom, og beller ikke, at man overhovedet skal tilføje eder noget ondt. I, eller i alt fald mange af eder, er jo dog fromme, eftersom jo også I tilbeder den herre, der er almægtig og som hersker over hele den synlige verden. — O, min Cæsarios, er det ikke ham, hvem også jeg tilbeder, kun under andre navne?

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Forund mig, nådigste herre —

KEJSER JULIAN.

For øvrigt er det min agt at vise mildhed, hvor sadant sammeligen kan ske. Hvad Hekebolios angår, så må ikke hans lønlige fiender indbilde sig, at de skal få lov til at skade ham med angivelser eller med andet slags lumpne rænker.

SKRIFTLÆREREN HEKEBOLIOS.

Min kejser! Mit skjold og mit værn!

KEJSER JULIAN.

Heller ikke vil jeg, at man ubarmhjertigt skal tage brodet fra alle ringere høftjenere. Jeg tænker

således på hin hårskeer, som jeg jog bort. Det fortryder mig. Manden kan blive. Han så mig ud til at være et menneske, som forstår sit håndværk tilgavns. Ære være deslige mænd! Så vidt kan jeg ga, min Cæsarios, men heller ikke videre. Ursulos får selv bære følgerne. Jeg må handle således, at retfærdighedens blinde og dog så nøjesende gudinde ikke får nogen grund til at rynke sine øjenbryn over en dødelig, i hvis hænder hun har nedlagt et så stort ansvar.

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Efter dette har jeg ikke et ord mere at sige for de ulykkelige. Jeg beder kun om at måtte forlade hoffet og staden.

KEJSER JULIAN.

Det vil du?

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Ja, nådigste kejser!

KEJSER JULIAN.

Du er stivnakket, ligesom din broder.

LIVLEGEN CÆSARIOS.

De nye ting giver mig meget at tænke på.

KEJSER JULIAN.

Jeg havde store hensigter med dig, Cæsarios! Det vilde være mig såre kært, om du kunde give slip på dine vildfarelser. Kan du det ikke?

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Gud véd, hvad jeg for en maned siden havde kunnet: — nu kan jeg det ikke.

KEJSER JULIAN.

Et giftermål i en af de mægtigste slægter skulde stå dig åbent. Betænker du dig ikke?

LIVLÆGEN CÆSARIOS.

Nej, nådigste herre!

KEJSER JULIAN.

En mand, som du, kunde i hast stige fra stilling til stilling. Cæsarios, skulde det ikke være muligt, at du turde være med mig på at fremme de nye ting?

LIVLÆGEN CÆSARIOS.

Nej, nådigste herre!

KEJSER JULIAN.

Jeg mener ikke her; men andetsteds. Det er min agt at drage bort. Konstantinopel er mig højlig imod; I Galilæere har fordæryet det for mig i alle måder. Jeg går til Antiokia; der finder jeg en bedre jordbund. Du skulde ledsage mig. Vil du det, Cæsarios?

LIVLÆGEN CÆSARIOS.

Nådigste herre, jeg vil også til de østlige land-skaber; men jeg vil rejse alene.

KEJSER JULIAN.

Og hvad vil du der?

LIVLÆGEN CÆSARIOS.

Opsøge min gamle fader; hjælpe Gregor at styrke ham til den kamp, som forestår.

KEJSER JULIAN.

Gå!

LIVLEGEN CÆSARIOS.

Lev vel, min kejser!

KEJSER JULIAN.

Lykkelige fader, der har så ulykkelige sønner!

(han vinker med hånden; CÆSARIOS og HANS LEDSAGERE bøjer sig dybt og går ud til venstre.)

SKRIFTLEREREN HEKEBOLIOS.

Hvilken forvoven og højst usømmelig trods!

KEJSER JULIAN.

Mit hjerte er såret tilblods af dette og af meget andet. Du, min Hekebolios, skal følge mig. Jorden brænder under mig i denne forgiftede galilæiske stad! Jeg vil skrive til mine visdomsvenner Kytron og Priskos, som har vundet så stort ry i de senere år. Maximos kan jeg hver dag vente hid; han skal gå med os. — Jeg siger dig, der forestår os lykkelige sejrsdage, Hekebolios! I Antiokia, ven, — der kommer vi til at mødes med den uforlignelige Libanios, — og der er vi Helios nærmere i hans opstandelse. — O, denne dragende længsel imod sol-kongen —!

SKRIFTLEREREN HEKEBOLIOS.

Ja, ja, ja —!

KEJSER JULIAN

(omfavner ham).

Min Hekebolios! — Visdom: lys: skønhed!

ANDEN AKT.

(En stor forhal i kejserens palats i Antiokia. Åben indgang i baggrunden: på den venstre væg er en dør, som fører ind til de indre værelser.)

(På et ophøjet sæde i forgrunden til højre sidder KEJSER JULIAN omgivet af sit hof. DOMMERE, TALERE, DIGTERE OG LÆRERE, iblandt disse LÆREREN HEKEBOLIOS, sidder på lavere sæder nedenfor ham. Lænet op imod væggen, nær ved udgangen, står EN MAND, klædt som kristen prest: han skjuler ansigtet i sine hænder og synes hensunken i bøn. En stor forsamling af STADENS BØRGERE fylder hallen. Ved udgangsdøren står VAGT; ligeså ved døren til venstre.)

KEJSER JULIAN

(Taler til de forsamlede.)

Så stor fremgang har guderne forundt mig. Knap en eneste stad har jeg nærmet mig på min rejse, uden at jo Galilæere i hele hobe har strømmet mig imøde på landevejen, jamrende over sine vildfarelser og givende sig ind under de guddommelige magters varetægt. Hvad er spotternes dårlige adfærd at regne imod dette? Er ikke spotterne nærmest at ligne med hunde, der i sin uvidenhed hyler op imod måneskiven? Dog vil jeg ikke nægte, at det har fortørnet mig at erfare, at enkelte af denne stads indbyggere har ladet falde hånlige ord om den levevis, som jeg har indskærpet Kybeles, den gode gudindes, prester at fore. Burde ikke ærefrygten

for sa ophøjet en guddom fritage hendes tjenere for at gores til genstande for spot? Jeg tilråber hine dumdristige mennesker: er I barbarer, eftersom I ikke véd, hvem Kybele er? Skal jeg være nødt til alvorligen at minde eder om, at dengang det romerske herredømme truedes så hårdt af hin puniske felt-herre, hvis grav jeg for ikke lang tid siden har set i Libyssa, — da gav den kumæiske Sibylle det råd at tage Kybeles billedstøtte nd af templet i Pessinos og fore det til Rom? Hvad nu presternes levemåde vedkommer, da har nogle opholdt sig over, at det er bleven dem forbudt at spise rødde og alt, hvad der gror langs henad jorden, medens det tillades dem at nyde urter og frugter, som har sin vækst i højden. O, I højst vankundige, — jeg ynker eder, at I ikke fatter dette! Kan da menneskets ånd nære sig af det, der kryber langs jorden? Lever ikke sjælen af alt det, som higer opad imod himlen og imod solen? Disse ting vil jeg ikke vidtloftigere omtale idag. Hvad mere derom er at sige, det vil I erfare af et skrift, som jeg arbejder på i mine vågende nætter, og som jeg håber om føje tid skal blive forelæst bade i laresalene og på torvene.

(han rejser sig.)

Og hermed, mine venner, hvis ingen har noget yderligere at foredrage —

EN BØRGER

(trænger sig frem).

O, nådigste kejser, lad mig ikke gå nhørt!

KEISER JULIAN

(sætter sig atter).

Visst ikke, min ven! Hvem er du?

BØRGEREN.

Jeg er kornhandleren Medon. O, herre, hvis

ikke min kærlighed til dig, du ophøjede og guddommelige —

KEJSER JULIAN.

Frem med din sag, mand!

MEDON.

Jeg har en nabo, Alites, som nu i mange år har skadet mig på alle tænkelige måder; han handler nemlig også med korn og går mig på den skammeligste vis i næringen —

KEJSER JULIAN.

Aha, min gode Medon, du ser dog velnæret nok ud.

MEDON.

Det er heller ikke dette, allernådigste kejser! O, ved de ærværdige guder, hvem jeg lærer at elske og prise højere dag for dag. — de fornærmelser, han tilføjer mig, skulde jeg overse; men hvad jeg umuligt kan tåle —

KEJSER JULIAN.

Han håner dog ikke guderne?

MEDON.

Han gør det, som værre er. — ja, i al fald det, som er ligeså forvovent; han — o, jeg véd knapt, om harmen tillader mig at udsige det — han håner dig selv, allernådigste herre!

KEJSER JULIAN.

Så? hvilke ord har han brugt?

MEDON.

Han har slet ingen ord brugt; han har brugt det, som værre er.

KEJSER JULIAN.

Og hvad er værre?

MEDON.

En purpurfarvet kåbe —

KEJSER JULIAN.

Den bærer han? Ej, ej, det er dristigt.

MEDON.

Ja, du store vingefodede Merkur, nar jeg tænker pa, hvorledes den kabe vilde bekommet ham i din forgængers tid! Og dette hovmodets klædebon har jeg hver dag for øjne —

KEJSER JULIAN.

Dette klædebon, købt for penge, som kunde været dine —

MEDON.

O, nådigste kejser, — straf denne formastelige mand: lad ham udjages af staden; min kærlighed til vor store ophøjede hersker tillader mig ikke at være vidne til en slig uforskammet ammasselse.

KEJSER JULIAN.

Sig mig, gode Medon, hvad slags klædningsstykker bærer Alites foruden purpurkåben?

MEDON.

Det husker jeg sandelig ikke, herre: jeg tænker, de vanlige; jeg har kun lagt mærke til purpurkåben.

KEJSER JULIAN.

Altsa purpurkabe og ugarvede saler

MEDON.

Ja, herre: det ser ligesa latterligt som uforskammet ud.

KEJSER JULIAN.

Den ting må vi bøde på, Medon!

MEDON

(lykkelig).

Ah, nådigste herre —!

KEJSER JULIAN.

Imorgen tidlig kommer du hid i palatset —

MEDON

(endnu lykkeligere).

Jeg skal komme ganske tidligt, nådigste kejser!

KEJSER JULIAN.

Du melder dig hos min husmester —

MEDON.

Ja, ja, min allernådigste kejser!

KEJSER JULIAN.

Af ham modtager du et par purpurstovler, stukne med guld

MEDON.

Ak, ak, min gavmilde herre og kejser!

KEJSER JULIAN.

Disse stovler bærer du hen til Alites, ifører ham dem og siger ham, at han for al ting må tage dem på hver gang han herefter får i sinde at vise sig i purpurkabe på gaden ved lys dag —

MEDON.

O!

KEJSER JULIAN.

— og når du det har gjort, kan du fortælle ham fra mig, at han er en nar, hvis han tror sig

hædret ved purpurkåben uden at eje purpurets magt.
Gå; og kom igen efter støvlerne imorgen!

(Kornhandleren MEDON går slukoret bort under borgernes latter; hofmændene, talerne, digterne samt de øvrige klapper i hænderne og tilråber kejseren bifald.)

EN ANDEN BORGER

(træder frem af hoben).

Priset være kejserens retfærdighed! O, hvor denne nidske kornpuger har fortjent at straffes således! O, hør mig og lad din nade —

KEJSER JULIAN.

Aha; jeg synes, jeg kender dit ansigt. Var ikke du en af dem, som råbte foran min vogn, da jeg drog ind i staden?

BORGEREN.

Jeg var en af de ivrigste råbere, uforlignelige kejser! Jeg er skatteopkræveren Malkos. Ak, tag dig af mig! Jeg fører en retstrætte med et ondt og gærrigt menneske

KEJSER JULIAN.

Og derom kommer du til mig? Gives her ikke dommere ?

SKATTEOPKRÆVEREN MALKOS.

Sagen er noget indviklet, høje kejser! Den drejer sig om en mark, som jeg har givet hin onde mand i forpagtning og som jeg for syv år siden lagde mig til, da en del af Apostel-kirkens jordegods blev solgt.

KEJSER JULIAN.

Se, se: kirkegods altså?

MALKOS.

Redeligt erhvervet; men nu nægter dette menneske at svare mig afgift, og heller ikke vil han give ejendommen tilbage, alt under påskud af, at denne mark engang skal have tilhørt Apollons tempel og, som han siger, uretteligen skal være bleven templet fratagen for mange år siden.

KEJSER JULIAN.

Hør, sig mig, Malkos, — du er visst en af Galilæerens tilhængere?

MALKOS.

Nådigste kejser, det er en gammel vane i vor slægt at bekende Kristus.

KEJSER JULIAN.

Og det siger du sådan lige til, uden sky?

MALKOS.

Min modstander er dristigere end jeg, herre! Han går ud og ind af sit hus, som før: han flygtede ikke fra staden, da det rygtedes, at du vilde komme.

KEJSER JULIAN.

Flygtede ikke? Og hvorfor skulde han det, han, en mand, som står på gudernes bedste?

MALKOS.

Allernådigste kejser, du har uden tvil hørt tale om bogforeren Thalassios?

KEJSER JULIAN.

Hvad! Hin Thalassios, som, for at indynde sig hos min forgænger, mens jeg stod bagtalt og faretruet i Gallien, her, i Antiokia, midt på torvet foreslog borgerne, at de skulde bede kejseren sende dem Cæsar Julians hoved!

MALKOS.

Herre, det er denne din dødsfiende, som for-
uretter mig.

KEJSER JULIAN.

Sandelig, Malkos, imod denne mand har jeg
ligeså stor grund til klage, som du.

MALKOS.

Tifold større, min nådige kejser!

KEJSER JULIAN.

Og hvad mener du? Skal vi to sla vore sager
sammen og forklage ham på en gang?

MALKOS.

O, hvilken overvættes nåde! Jeg tifold lykkelige
mand!

KEJSER JULIAN.

Du tifold dårlige! Thalassios gar ud og ind
af sit hus som før, siger du? Han er ikke flygtet
fra staden ved mit komme. Thalassios har kendt
mig bedre end du. Væk med dig, menneske! Når
jeg forklager Thalassios for mit hoved, kan du for-
klage ham for din mark.

MALKOS

(thændervridende).

Jeg tifold ulykkelige!

(Han gar ud i baggrunden; de forsamlede tilklapper atter kejseren bifald.)

KEJSER JULIAN.

Ret sa, mine venner; glæd eder over, at det er
lykkedes mig, ikke ganske uværdigt, at begynde
denne dag, der særligt er viet til en højtid for den
stralende Apollon. Thi er det ikke en visdomsven

værdigt at overse de fornærmelser, der rettes imod ham selv, medens han strængt straffer den uret, som tilføjes de udødelige guder? Jeg mindes ikke, om hin lærdommens kronede dyrker, Mark Aurel, nogen-sinde har været i et lignende tilfælde: men har han været det, da bør vi håbe, at han har handlet ikke aldeles uligt mig, der sætter en ære i ydmygt at følge hans fodspor.

Lad dette tjene eder til rettesnor for, hvad I har at iagttage for fremtiden. I palatset, på torvet, ja, i theatret — hvis jeg ikke væmmedes ved at betræde et sådant dårskabens sted — kan det være sømmeligt, at I hilser mig med tilrån og en glad klappen i hænderne. En slig hyldest, véd jeg, er bleven vel optagen både af den makedoniske Alexander og af Julius Cæsar, hvilke mænd det af lykkens gudinde også blev forundt at skinne fremfor andre dødelige.

Men ser I mig træde ind i et tempel, da er det en anden sag. Da vil jeg, at I skal tie eller rette eders tilrån imod guderne og ikke imod mig, hvem I ser skride frem med nedslagne øjne og en sænket pande. Og allermest håber jeg, at I vil iagttage dette idag, da jeg har at ofre til en så højest over-ordentlig og mægtig guddom, som han, hvem vi kender under navn af sol-kongen, og som bliver end større i vore øjne når vi betænker, at han er den samme, hvem visse osterlandske folkeslag kalder Mithra.

Og hermed, — hvis ellers ingen har noget at sige —

PRESTEN VED DOREN

(retter sig ivejret).

I Gud Herrens navn!

KEJSER JULIAN.

Hvo taler der?

PRESTEN.

En Guds og kejserens tjener.

KEJSER JULIAN.

Kom nærmere. Hvad vil du?

PRESTEN.

Tale til dit hjerte og til din samvittighed.

KEJSER JULIAN

(springer op).

Hvilken rost! Hvad ser jeg! Trods skæg og klædning —! Gregor!

PRESTEN.

Ja, min høje herre!

KEJSER JULIAN.

Gregor! Gregor fra Nazianz!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ja, nådige kejser!

KEJSER JULIAN

(er stegen ned, har grebet hans hænder og ser længe på ham).

Lidt ældet; brunere; forere. Nej; det var kun i første øjeblik; nu er du den samme, som da.

GREGOR FRA NAZIANZ.

O, var det dog så med dig, herre!

KEJSER JULIAN.

Athen. Hin nat i buegangen. Ingen mand har ligget mit hjerte så nær som du.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Dit hjerte? Ak, kejser, af dit hjerte har du udrevet en bedre ven end mig.

KEJSER JULIAN.

Du mener Basilios?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg mener en større end Basilios.

KEJSER JULIAN

(formorket).

Ah, så! Det er dette du kommer for at sige mig? Og i denne klædning

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg har ikke valgt denne klædning, herre!

KEJSER JULIAN.

Du ikke? Hvem da?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Han, der er større end kejseren.

KEJSER JULIAN.

Jeg kender disse galilæiske talemåder. For vort venskabs skyld, spring dette over.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Lad mig da begynde med at sige dig, hvorledes det er gåt til, at du ser mig her, viet til prest i den kirke, som du forfølger.

KEJSER JULIAN

(med et hvast blik).

Forfølger!

(han stiger atter op på forhojningen og sætter sig.)

Nu kan du tale videre.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Du véd, hvad jeg mente om de guddommelige ting under vort glade samliv i Athen. Men fjernt la det dengang fra min tanke at forsage jordens glæder. Årelyst eller tørst efter rigdom, det tør jeg nok sige, har aldrig fristet mig; dog blev jeg neppe sandheden tro, hvis jeg vilde nægte, at mit øje og mit sind hang undrende ved al den herlighed, som oplod sig for mig i Grækernes gamle videnskab og kunst. Kævlerierne, alle hine smålige stridigheder i vor kirke, bedrovede mig dybt; men jeg tog ingen del i dem: jeg tjente mine landsmænd i verdslige ting; videre ikke. —

Da kom tidender fra Konstantinopel. Det sagdes, at Konstanzius var død af skræk over dine foretagender og havde indsat dig til sin arving. Modtagelsen som en overmenneskelig, og med sejrstrygtet flyvende foran dig, var du, Galliens og Germaniens helt, uden sværdslag stegen op på Konstantins sæde. Verden lå for dine fødder.

Da kom atter tidender. Verdens herre rusted sig til krig imod himlens herre —

KEJSER JULIAN.

Gregor, hvad fordrister du dig !

GREGOR FRA NAZIANZ.

Legemernes herre rusted sig til krig imod sjælens herre. Jeg står her for dig i kødets frygt og bæven; men jeg tør ikke lyve. Vil du høre sandheden, eller skal jeg tie?

KEJSER JULIAN.

Du skal tale, Gregor!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Hvad har ikke mine troesfæller mattet lide

allerede i disse få måneder? Hvor mange dødsdomme er ikke bleven afsagte og fuldbyrdede på den grusomste måde? Statsskriveren Gaudenzios, — Artemios, hin forhenværende statholder i Egypten. — begge tribunerne Romanos og Vinzenzios —

KEJSER JULIAN.

Du kender ikke disse ting. Jeg siger dig, at retfærdighedens gudinde vilde have udgydt tårer, hvis hine forrædere havde sluppet med livet.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Lad så være, min kejser: men jeg siger dig, at der er fældet én dødsdom, som retfærdighedens gud aldrig kan tilgive dig. Ursulos! Denne mand, som var dig en ven i trængselsfulde dage! Ursulos, som med fare for sit eget liv forstrakte dig med penge i Gallien: Ursulos, hvis hele brode var hans kristentro og hans oprigtighed —

KEJSER JULIAN.

Ah, dette har du fra din broder Cæsarios!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Straf mig, herre: men skån min broder.

KEJSER JULIAN.

Du véd godt, at du intet vover, Gregor! For øvrigt vil jeg give dig ret i, at Nevita har faret for strængt frem.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Ja, denne barbar, hvem det under Grækersminken ikke lykkes at fornægte sin herkomst —!

KEJSER JULIAN.

Nevita er nidkær for sit hverv, og jeg kan ikke selv være overalt. Over Ursulos har jeg oprigtigt

sorget, og jeg beklager dybt, at hverken tid eller omstændigheder tillod mig selv at undersøge hans sag. Jeg havde visselig skånet ham, Gregor! Jeg har også tænkt på at give hans arvinger tilbage, hvad han måtte have efterladt sig.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Hoje kejser, du skylder mig intet regnskab for dine handlinger. Jeg har kun villet sige dig, at alle disse tidender slog ned som et lyn både i Cæsaræa og i Nazianz og i de øvrige kappadokiske stæder. Hvorledes skal jeg skildre dig virkningen? Vore indbyrdes tvistemål forstummede under den fælles fare. Mange af kirkens usunde lemmer faldt fra; men i mange ligegyldige hjerter tændtes Herrens lys i en aldrig før anet klarhed. Under alt dette brød trængslerne ind over Guds folk. Hedningerne — ja, min kejser, de, som jeg kalder hedninger — begyndte at true, at forurette, at forfølge os —

KEJSER JULIAN.

Gengæld, — gengæld, Gregor!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Det være langt fra mig at ville forsvare alt, hvad mine troesbrødre kan have forøvet i udskejende iver for kirkens sag. Men du, som er højt oplyst, og som er alles hersker, du tør ikke tale, at de levende straffes for de dodes fejl. Dette er dog sket i Kappadokia. De kristnes fiender, få i antal, men tørstende efter vinding og brændende af iver efter at være de nye embedsmænd til behag, har vakt uro og bekymring hos befolkningen både i stæderne og på landet.

Jeg tænker ikke her nærmest på de forhannelser, vi har måttet lide, ej heller på de krænkelse af

vor vel erhvervede ejendomsret, som vi i den senere tid idelig har været udsatte for. Hvad der mest bekymrer mig og alle mine alvorlige brødre, det er den fare, som dette medfører for sjælene. Mange er ubefæstede i troen og mægter ikke ganske at se bort fra de jordiske goder. Den hårde medfart, som nu må døjes af enhver den, der bærer kristennavnet, har allerede havt mere end ét frafald til følge. Herre, dette er et sjæleran fra Guds rige.

KEJSER JULIAN.

O, min kloge Gregor, — hvor kan du tale så? Jeg forbauses! Skulde du ikke tvert om, som en god Galilæer, glæde dig over, at eders samfund vorder disse mennesker kvit?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Nådige kejser, jeg er ikke af den mening. Jeg har selv været en ligegyldig i troen, og jeg holder enhver sådan for en syg, der har helbredens mulighed i sig så længe han blir i kirkens skod. Således tænkte også vor lille menighed i Nazianz. Bekymringsfulde brødre og søstre kom sammen for at rådslå om hjælp imod tidens nød. Med dem forenede sig udsendinger fra Cæsaræa og fra de andre stæder. Min fader er affældig, og — som han med sorg bekender — han har ikke det faste uryggelige sind, som i disse trængselens dage kræves af den, der sidder på bispesædet. Da vedtog forsamlingen, at der til hans medhjælper skulde udkåres en yngre mand, som kunde holde Herrens hjord sammen.

Valget faldt på mig.

KEJSER JULIAN.

Ah!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg var den tid fraværende på en rejse. Men i mit fravar, og uden at rådspørge mig, indviede min fader mig til prest og sendte mig den preste-lige klædning.

Dette budskab traf mig i Tiberina, på min land-gard, hvor jeg tilbragte nogle dage sammen med min broder og med min ungdomsven Cæsaræeren Basilios.

Herre, — var min dødsdom bleven mig forkyndt, det kunde ikke have forfærdet mig mere end dette.

Jeg prest! Jeg vilde det, og jeg vilde det ikke. Jeg måtte det, — og jeg turde det ikke. Jeg brodes med Gud Herren, saledes som patriarken brodes med ham i den gamle pagts dage. Hvad der foregik med mig i den nat, som fulgte på, det véd jeg ikke. Men det véd jeg, at før hanen gøl, talte jeg ansigt til ansigt med den korsfæstede. — Da blev jeg hans.

KEJSER JULIAN.

Dårskab; dårskab! Jeg kender disse drømme.

GREGOR FRA NAZIANZ.

På hjemrejsen kom jeg gennem Cæsaræa. O, hvilken sorgelig tilstand fandt jeg ikke der! Jeg fandt staden fuld af flygtende landboere, som havde forladt hus og hjem, fordi torken i denne sommer havde sviet sæden af og lagt alle vinberge, alle olje-haver øde. For at undgå hungersdøden havde de tyet til de hungrende. Der la de — mænd, kvinder og børn — i klynger langs husvæggene: feber rysted dem, sulten grov i deres indvolde. Hvad havde Cæsaræa at byde dem, — denne udarmede ulykke-lige stad, som endnu kun halvt har rejst sig efter det store jordskælv for to år siden? Og midt under dette, under brændende hede, under hyppige jordskølv,

måtte vi se ugudelige offerfester foregå ved dag og nat. De omstyrtede altere genopbyggedes i al hast: offerblodet randt i strømme; gøglere og skoger drev under sang og dans gennem stadens gader.

Herre, — kan det undre dig, om mine hårdt prøvede brødre, i den hjemsogelse, som overgik dem, troede at øjne en himlens straf, fordi de så længe havde tålt vantroen og vantroens forargelige tegn iblandt sig?

KEJSER JULIAN.

Hvilke tegn sigter du til?

GREGOR FRA NAZIANZ.

De opskræmtes, de febersyges råb blev stedse højere; de krævede, at stadens forstandere skulde aflægge for Kristus et håndgribeligt vidnesbyrd ved at lade nedrive, hvad der endnu står som et minde om hedenskabets fordums magt i Cæsaræa.

KEJSER JULIAN.

Du vil da vel ikke dermed sige, at —?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Stadens styresmænd lod tillyse et mode, hvor også jeg var tilstede. Du véd, nådigste kejser, at alle templer er borgerskabets ejendom. Borgerne kan altså forfoje over dem efter egen fri vilje.

KEJSER JULIAN.

Nu, nu? Og om så var?

GREGOR FRA NAZIANZ.

I hint forfærdelige jordskælv, som overgik Cæsaræa for to år siden, odelagdes alle templer på et nær.

KEJSER JULIAN.

Ja, ja: Fortunas tempel.

GREGOR FRA NAZIANZ.

På det møde, jeg taler om, vedtog menigheden at fuldbyrde Guds straffende værk, som et vidnesbyrd om at de vilde holde sig helt og alene til ham og ikke længere tåle forargelsen i sin midte.

KEJSER JULIAN

(hæst).

Gregor — fordums ven, — har du dit liv kært?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Menigheden fattede da en beslutning, som jeg ikke kunde billige, men som fik næsten alle stemmer for sig. Men da vi frygtede for, at sagen skulde komme i en forvansket skikkelse for dine ører, og måske optænde dig til vrede imod staden, så blev det vedtaget, at en mand skulde begive sig hid for at lade dig vide, hvad vi har besluttet og hvad der nu vil ske.

Ophøjede hersker, — der fandtes ingen anden, som var villig til at patage sig dette hverv. Jeg måtte da patage mig det. Det er derfor, herre, at jeg her i ydmyghed står for dig og lader dig vide, at vi kristne i Cæsareæa har vedtaget, at det tempel, hvori hedningerne i sin tid dyrkede en falsk guddom under navnet Fortuna, skal nedrives og jævnes med jorden.

KEJSER JULIAN

(springer op).

Og dette må jeg fornemme med mine egne ører! Sa uhorte ting vover en enkelt mand at sige mig!

HOFMÆND, TALERE OG DIGTERE.

O, fromme kejser, tål ikke dette! Straf denne forvovne!

LÆREREN HEKEBOLIOS.

Han er afsindig, herre! Lad ham gå. Se, se, — vanvidet gnistrer ud af hans øjne.

KEJSER JULIAN.

Ja, vel må dette kaldes vanvid. Men det er mere end vanvid. At ville nedrive dette udmærkede tempel, oprejst for en ligeså udmærket gudinde! Og er det ikke netop denne gudinde, hvis gunst jeg skylder de gerninger, hvorom selv de fjerneste folkeslag taler? Hvad håb om sejr og held skulde jeg efter denne dag kunne gøre mig, hvis jeg lod sligt ske? — Gregor, jeg befaler dig at rejse tilbage til Cæsaræa og lade borgerne vide, at jeg forbyder dette formastelige værk.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Det er ikke gorligt, herre! Sagen er nu kommen dertil, at den er bleven os et valg imellem memmeskefrygt og lydighed under Gud. Vi kan ikke vige.

KEJSER JULIAN.

Da skal I vel få føle, hvor langt kejserens arm rækker!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Kejserens arm er vældig i de jordiske ting; og jeg, som andre, bæver under den.

KEJSER JULIAN.

Så vis det i gerning! Ah, I Galilæere, I stoler på mit langmod. Lid ikke på det; thi sandelig —
(Larm ved indgangen. HÅRSKÆREREN EUNAPIOS, fulgt af FLERE BORGERE, styrter ind.)

KEJSER JULIAN.

Hvad er dette? Eunapios, hvad er hændt dig?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

O, at mine øjne måtte være vidne til sligt syn!

KEJSER JULIAN.

Hvad syn har du havt?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Se, allernådigste kejser, jeg kommer blodig, forslået, og dog lykkelig over at være den første, som pakalder din straf —

KEJSER JULIAN.

Tal, mand; — hvem har slået dig?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Tillad mig, herre, at bære min klage frem.

Jeg gik i denne morgenstund udenfor byen for at opsøge det lille Venus-tempel, som du nys har ladet sætte i stand. Da jeg kom derud, lod sang og fløjtespil mig indde. Kvinder opførte skonne danse i forhallen, og indenfor fandt jeg det hele rum fyldt af en jublende skare, mens presterne foran alteret foretog de ofringer, du har påbudt.

KEJSER JULIAN.

Ja, ja; og så?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Knap havde jeg fat tid til i andagt at vende mine tanker imod denne henrykkende gudinde, hvem jeg særligt ærer og dyrker, — da trængte en stor sværm af unge mænd ind i templet —

KEJSER JULIAN.

Dog ikke Galilæere?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Jo, herre. — Galilæere.

KEJSER JULIAN.

Ah!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Hvilket optrin fulgte så ikke på! Grædende under voldsmændenes skældsord og stokkeslag flygtede hine dansende piger fra forhallen ind til os. Galilæerne faldt over os alle, mishandlede os og forhånede os på den skændigste måde.

KEJSER JULIAN

(stiger ned af forhøjningen).

Vent, vent!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Ak, havde denne overlast blot rammet os alene! Men de utæmmelige gik videre. Ja, nådigste kejser, — med ét ord: alteret er nedrevet, gudindens billedstotte knust i stykker, offerdyrenes indvolde kastet udenfor til fode for hundene —

KEJSER JULIAN

(går op og ned).

Vent, vent, vent!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Herre, denne ene mands ord er ikke nok —

KEJSER JULIAN.

Ti!

LI EUNAPIOS.

Kendte du nogen af disse tempelskændere?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Jeg ikke, herre; men disse borgere kendte flere af dem.

KEJSER JULIAN.

Tag vagt med eder. Grib sa mange af de skyldige, som I kan få fat på. Kast dem i fængsel. De fangne skal navngive de øvrige; og når jeg har dem alle i min magt —

GREGOR FRA NAZIANZ.

Hvad da, herre?

KEJSER JULIAN.

Det vil boddelen kunne sige dig. Både du og borgerne i Cæsaria skal erfare, hvad I har at vente, dersom I med galilæisk stivsind holder fast ved eders forehavende.

(Kejseren går i heftig vrede ud til venstre; EUNAPIOS og hans vidner fjerner sig med vagten; den øvrige forsamling skilles ad.)

(Et torv i Antiokia. I forgrunden til højre munder en gade ud på torvet; til venstre i baggrunden ser man ind i et trangt og bugtet stræde.)

(EN STOR MENNESKEMÆNGDE opfylder torvet. Sælgere råber med kramvarer. På flere steder er borgerne stundet sammen i ivrigt talende klynger.)

EN BORGER.

Men, du gode himmelens Gud, hvad tid skede denne ulykke.

EN ANDEN BORGER.

Imorges, siger jeg; ganske tidligt imorges.

FARVEREN TOKION

(som er kommen gaende fra gaden til højre.)

Kære mand, finder du det passende at kalde dette en ulykke? Jeg kalder det en forbrydelse, og det, til og med, en højst fræk forbrydelse.

DEN ANDEN BORGER.

Ja, ja; det er ganske sandt; det var højest frækt gjort.

FARVEREN FOKION.

Tænke sig til — ja, er det ikke overfaldet i Venus-templet I taler om? Jo. Tænke sig til, siger jeg, på en tid, da kejseren selv er i staden —! Og så at vælge en dag som denne, — en dag —

EN TREDJE BORGER

(nærmer sig de talende).

Hor, sig mig, gode fremmede, hvad er det egentlig —?

FARVEREN FOKION.

Jeg siger, en dag som denne, da vor ophøjede hersker selv vil forrette ved Apollon-festen.

DEN TREDJE BORGER.

Ja, visst, det véd jeg; men hvorfor fængsler man disse kristne?

FARVEREN FOKION.

Hvad? Fængsler man dem? Er man virkelig kommen dem på spor?

(høje skrig høres.)

Hyss; hvad er det? Ja, ved guderne, tror jeg ikke, man har dem!

(EN GAMMEL KVINDE, forstyrtet og med udslat hår, baner sig vej gennem menneskemassen; hun er omringet af ANDRE KVINDER, som forgæves søger at holde hende tilbage.)

DEN GAMLE KVINDE.

Hold ikke på mig! Han er min eneste; han er min alderdoms barn! Slip mig; slip mig! Kan da ingen sige mig, hvor jeg skal finde kejseren?

FARVEREN FOKION.

Hvad vil du kejseren, gamle moder?

DEN GAMLE KVINDE.

Jeg vil have min søn igen. Hjælp mig! Min søn! Hilarion! O, tænk, de tog ham fra mig! De brød ind i huset til os, — og så tog de ham!

EN AF BORGERNE

(til FOKION).

Hvem er denne kvinde?

FARVEREN FOKION.

Hvad? Kender du ikke enken Publia. — salmesyngersken?

BORGEREN.

Ah, ja, ja, ja!

KVINDEN PUBLIA.

Hilarion! Mit barn! Hvad vil de gøre med ham? Ah, se, Fokion, — er du der? En Guds lykke, at jeg traf en kristen broder

FARVEREN FOKION.

Hyss, stille, stille; skrig ikke så; kejseren kommer.

KVINDEN PUBLIA.

O, den ugudelige kejser! Vredens herre hjem-søger os for hans synders skyld; hungersnod hærjer landene; jorden skælver under os!

(EN DELING SOLDATER kommer fra gaden til højre.)

DELINGS-FOREREN.

Til side; gør plads her!

KVINDEN PUBLIA.

O, kom, gode Fokion; — hjælp mig for vort venskabs og vort broderskabs skyld —

FARVEREN FOKION.

Er du gal, kvinde? Jeg kender dig ikke.

KVINDEN PUBLIA.

Hvad? Kender du mig ikke? Er du ikke farveren Fokion? Er du ikke søn af — ?

FARVEREN FOKION.

Jeg er ikke søn af nogen. Gå fra mig, kvinde! Du er jo gal. Jeg kender dig ikke; jeg har aldrig set dig.

(han skynder sig ind i trængselen.)

EN UNDERFØRER

(med soldater fra højre).

Gør ryddigt her!

(Soldaterne trænger menneskemængden ind imod husvæggene. Den gamle PUBLIA falder om i kvindernes arme til venstre. Alle stirrer forventningsfuldt henad gaden.)

FARVEREN FOKION

(i klyngen bag vagtposterne til højre).

Ja, ved solens gud, kommer han ikke der, den velsignede herre!

EN SOLDAT.

Træng ikke så på der bag!

FARVEREN FOKION.

Kan I se ham? Den mand med det hvide bind om panden, det er kejseren.

EN BORGER.

Den mand, som er ganske hvidklædt?

FARVEREN FOKION.

Ja, ja, netop han.

BORGEREN.

Men hvorfor er han hvidklædt?

FARVEREN FOKION.

Rimeligvis for hedens skyld; — eller nej, bi lidt, jeg tænker, det er som offerprest, at han —

EN ANDEN BORGER.

Vil da kejseren ofre selv?

FARVEREN FOKION.

Ja, kejser Julian gør alting selv.

EN TREDJE BORGER.

Han ser ikke så vældig ud som kejser Konstanzius.

FARVEREN FOKION.

Det synes jeg dog. Han er ikke så høj som den forrige kejser; men så er hans arme længere end hans. Og så har han et blik, — o, I venner! Ja, nu kan I ikke se det; han slår øjet ærbart ned under gangen. Ja, ærbar er han, det må I tro. Kvinder ser han ikke til. Jeg tør sværge på, at siden hans hustrus død har han ikke ret mange gange —; jeg skal sige eder, han skriver hele natten. Derfor er også hans fingre ofte så sorte som en farvers: ja, ligesom mine. Jeg er også farver. I må tro, jeg kender kejseren bedre end de fleste. Jeg er barnefødt her i staden; men jeg har levet femten år i Konstantinopel indtil nu for ganske nylig —

EN BOBGLER.

Skulde der være noget i det rygte, at kejseren tænker at bo her stadigt?

FARVEREN FOKION.

Jeg kender kejserens hårskærer, og han siger det. Gid nu bare ikke disse skammelige optøjer måtte ægge ham altfor meget.

EN BØRGER.

Ak, ak, det skulde være harmeligt!

EN ANDEN BØRGER.

Blev kejseren her, så faldt der lidt af til os alle.

FARVEREN FOKION.

Det havde også jeg stolet på: derfor flytted jeg over. Men nu får vi gøre vort bedste, venner; når kejseren kommer forbi, vil vi oplofte glade tilråb både til ham og til Apollon.

EN BØRGER

(til en anden).

Hvad er det egentlig for en Apollon, som folk er begyndt at tale så meget om?

DEN ANDEN BØRGER.

Ej, det er jo presten i Korinth, — han, som vandede, hvad den hellige Paulus havde plantet.

DEN FØRSTE BØRGER.

Ja så: ja, nu synes jeg, jeg mindes det.

FARVEREN FOKION.

Ej, ej, ej, det er ikke den Apollon; det er en ganske anden; det er sol-kongen, — den store lyre-spillende Apollon.

DEN ANDEN BØRGER.

Ah så: den Apollon! Er han bedre?

FARVEREN FOKION.

Ja, det skulde jeg mene. — Se, se, der kommer han. O, den højst velsignede herre!

(KEJSER JULIAN, klædt som yppersteprest, kommer omgivet af OFFERPRESTER og TEMPELTJENERE. HOFMÆND og LÆRDE, hvoriblandt LÆREREN HEKEBOLIOS, har sluttet sig til toget; ligeså BORGERFOLK. Foran kejseren går FLOJTESPILLERE og HARPESLAGERE. SOLDATER og STADSTJENERE med lange stokke gør ryddigt foran og på siderne.)

MÆNGDEN PÅ TORVET

(klapper i hænderne).

Priset være kejseren! Lovet være Julian, helten og den lykkebringende!

FARVEREN FOKION.

Hilset være Julian og sol-kongen! Leve Apollon!

BORGERNE

(i forgrunden til højre).

Kejser, kejser, bliv længe iblandt os!

(KEJSER JULIAN giver et tegn med hånden; toget standser.)

KEJSER JULIAN.

Borgere af Antiokia! Ikke véd jeg i hast at nævne den ting, der skulde kunne fryde mit hjerte mere, end disse eders opmuntrende tilråb. Og vel kan mit hjerte tiltrænge denne vederkvægelse.

Det var med andens nedslagenhed, at jeg tiltrådte denne vandring, der skulde være en glædens og en opløftelsens gang. Ja, jeg vil ikke lægge skjul på det, jeg var imorges ikke langt fra at bringes ud af den sindets ligevægt, som det for en visdomselsker er sammeligst at bevare under alle tilskikkelser.

Men skulde nogen næmne at gå i rette med mig herfor? Jeg giver enhver at betænke, hvilke formåsteligheder man andetsteds ponser på og her allerede har sat i værk.

KVINDEN PUBLIA.

Herre, herre!

FARVEREN FOKION.

O, fromme og retsindige kejser, straf disse forvovne!

KVINDEN PUBLIA.

Herre, giv mig Hilarion igen!

FARVEREN FOKION.

Alle gode borgere anråber om din yndest for staden.

KEJSER JULIAN.

Søg at vinde gudernes yndest, da har I visse-
lig min. Og er det ikke billigt, at Antiokia heri går
foran? Er det ikke, som om sol-gudens øje med
særligt velbehag hvilte på denne stad? Forhør eder
hos vidt berejste mænd, og I skal erfare, i hvilket
sorgeligt overmål det andetsteds er lykkedes vild-
farelsen at lægge vore hellige steder øde. Hvad står
tilbage? En levning hist og her: og intet af det
bedste.

Men hos eder, I borgere af Antiokia! O, mine
øjne fyldtes med glædestårer, da jeg første gang så
denne uforlignelige helligdom, Apollons eget hus,
som man neppe skulde kunne tænke sig opført af
menneskehænder. Står ikke den herliges billede der-
inde som for i ukrænket skønhed? Ikke en kant er
afhakket eller smuldret på hans alter; ikke en revne
er at se i de ranke bærende stotter.

O, når jeg betænker dette, — når jeg føler
bindet om min pande, — når jeg ser nedad denne
klædning, der er mig dyrebarere end purpurkåben,
da fornemmer jeg gudens nærhed i en hellig isen.

Se, se, lyset sitrer om os i herlighed!

Føl, føl, luften er svanger med friske kranses duft!

Skønne jord, lysets og livets hjem, glædens hjem, og lykkens og skønhedens hjem. — hvad du var, skal du vende! — I sol-kongens favn! Mithra, Mithra!

Fremad på vor sejrsgang!

(Toget sætter sig atter, under mængdens bifaldsrab, i bevægelse, men de forreste standser ved indgangen til det trange stræde, hvorigennem et andet tog kommer ned imod torvet.)

KEJSER JULIAN.

Hvad hindrer os?

LÆREREN HEKEBOLIOS.

Nådigste herre, der er noget på færde oppe i gaden.

SANG

(langt borte).

Saligt at lide, saligt at dødes;
saligt bag trængslernes dal at opstå.

FARVEREN FOKION.

Galilæerne, herre! Man har dem!

KVINDEN PUBLIA.

Hilarion!

FARVEREN FOKION.

Man har dem! Jeg hører kænkerne —

KEJSER JULIAN.

Forbi dem — !

HARSKTÆREREN LUNAPIOS

(ilskont gennem mængden).

Det er lykkedes over al måde, herre!

KEJSER JULIAN.

Hvem er de, disse skamløse?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Nogle af dem er borgere her af staden; men de fleste skal være flygtende landmænd fra Kappadokia.

KEJSER JULIAN.

Jeg vil ikke se dem. Fremad, har jeg befalet!

FANGERNES SANG

(nærmere).

Saligt, med henfarne blodvidner mødes,
saligt, martyriets krans at få.

KEJSER JULIAN.

De afsindige. Ikke så nær til mig! Vagt, vagt

(Begge tog er imidlertid stødt sammen i trængselen. Apollontoget nodes til at gøre holdt, medens toget med fangerne, mænd i lænker, omgivet af soldater og ledsagede af en stor menneskemængde, skrider forbi.)

KVINDE PUBLIA.

Mit barn! Hilarion!

HILARION

(blandt fangerne).

Glad dig, min moder!

KEJSER JULIAN.

arme forvildede! Når jeg hører vanvidet sledes tale ud af eder, da tviler jeg næsten på, at jeg har ret til at straffe eder.

EN ANDEN STEMME

(blandt fangerne).

Til side: tag ikke tornekrone fra os.

KEJSER JULIAN.

Nat og rædsel, — hvilken røst er det!

VAGTFØREREN.

Herre, det var denne, som talte.

(han støder frem en af langerne, en ung mand, der holder en halvvoksen
yngling ved hånden.)

KEJSER JULIAN

(med et skrig).

Agathon!

FANGEN

(ser på ham og tier).

KEJSER JULIAN.

Agathon, Agathon! Svar mig: er du ikke
Agathon?

FANGEN.

Jo.

KEJSER JULIAN.

Du imellem disse! Tal til mig!

AGATHON.

Jeg kender dig ikke.

KEJSER JULIAN.

Du kender mig ikke? Du véd ikke, hvem
jeg er?

AGATHON.

Jeg véd, at du er jordens herre: derfor kendes
jeg ikke ved dig.

KEJSER JULIAN.

Og barnet --? Er det din unge brøder?

(til vagtføreren.)

Denne mand må være uskyldig.

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Herre, denne mand er just lederen af det hele. Han har selv tilstået det; ja, han har endog rost sig af sin gerning.

KEJSER JULIAN.

Så sælsomt kan da hunger og sygdom og ulykke forvilde et menneskes sind.

(til fangerne.)

Sig blot med et ord, at I angrer, og der skal intet ondt tilføjes eder.

KVINDEN PUBLIA

(skriger).

Sig det ikke, Hilarion!

AGATHON.

Vær stærk, kære broder!

KVINDEN PUBLIA.

Gå, gå til det, som venter dig, min eneste!

KEJSER JULIAN.

Hør og betænk jer, I andre —

AGATHON

(til fangerne).

Vælg mellem Kristus og kejseren!

FANGERNE.

Lovet være Herren i det høje!

KEJSER JULIAN.

Forfærdelig er Galilæerens vildledende magt. Dette må knækkes. Forbi dem, de vederstyggelige! De skygger for glæden; de mørkner dagen med sin

rugende dødslængsel. — Fløjtespillere. — mænd,
kvinder, — stem i! Sang, — sang til pris for liv
og lys og lykke!

APOLLON-TOGET

(synger).

Dejligt at køles af rosernes krans;
dejligt at vugges i soldagens glans!

FANGETOGET.

Saligt at sænkes i blodfyldte grave;
saligt at af dø mod himmelens have!

APOLLON-TOGET.

Dejligt at ånde i virakens flod.

FANGETOGET.

Saligt at kvæles i osende blod.

APOLLON-TOGET.

Nydelsens fyldte flommende skaler
rigt du, Apollon, din dyrker tilmaler.

FANGETOGET.

Fræsende brandsar og flæde ben
heles at Æn!

APOLLON-TOGET.

Dejligt at juble i solhåbsgloden!

FANGETOGET.

Saligt at vandes i bloddabsdoden!

(Begge tog har under sangen passeret hinanden. Mængde på torvet
ser til i dump stilhed.)

(Den hellige lund omkring Apollons tempel. Forhallen, baren af søjler, og hvortil en bred trappe fører op, ses mellem træerne i baggrunden til venstre.)

(EN MÆNGDE MENNESKER løber forskrækkede og under høje klageråb omkring i lunden. Langt borte høres musikken fra festtoget.)

KVINDER.

Forbarmelse! Nu skalv jorden igen!

EN FLYGTENDE MAND.

Hvilken rædsel! Tordenslag under fødderne —

EN ANDEN MAND.

Var det virkelig så? Var det jorden, som skalv?

EN KVINDE.

Følte du det ikke? Træet der svajede, så det suste i lovkronen.

MANGE STEMMER.

Hør, hör, hör!

NOGLE.

Det er vogne inde på brostenene.

ANDRE.

Det er trommer. Hør musikken —; kejseren kommer!

(APOLLON-TOGET ses kommende fra højre side gennem lunden og opstiller sig under spil af fløjter og harper i en halvkreds foran templet.)

KEJSER JULIAN

(vendt imod templet, med oprakte hænder).

Jeg modtager varslet! —

Så nær har jeg aldrig følt mig i forbund med de udødelige guder.

Buesvingeren er iblandt os. Jorden drønner under hans hæl, således, som den drønnede fordum, da han i vrede trampede den trojanske strandbred.

Men det er ikke imod os, at han retter det rynkede bryn. Det er imod hine ulykkelige, som hader ham og hans solskinnende rige.

Ja, — så visst, som lykkens eller ulykkens fylde giver den rette målestok for gudernes yndest imod de dødelige, — så visst åbenbarer sig her forskellen imellem os og hine.

Hvor er Galilæerne nu? Nogle under bøddelens hænder, andre flygtende i de trange stræder, askegrå af rædsel, med udspilte øjne, — et skrig mellem de halvåbne tænder —, og med håret rejssende sig i skræk eller afrevet i fortvivelse.

Og hvor er vi? Her, i Dafnes friske lund, hvor dryaders duftende ånde koler vore tindinger, — her, foran den herliges herlige tempel, ombølget af lyrsers og af flojters klang, — her, i lys, i lykke, i tryghed, og med guden selv åbenbaret iblandt os.

Hvor er Galilæernes gud? Hvor er Joden, hin korsfæstede tommermandsson? Lad ham åbenbare sig. Han vogter sig nok!

Og derfor sommer det sig vel at fylde helligdommen. Der vil jeg med egne hænder forrette den tjeneste, som så langt fra tykkes mig ringe og upassende, at jeg tvert om sætter den over enhver anden

(Han går i spidsen for toget gennem folkemængden hen imod templet.)

EN STEMME.

(raaber i trængselen).

Stand, ugudelige!

KEISER JULIAN.

En Galilæer iblandt os?

DEN SAMME STEMME.

Ikke videre, gudsforægter!

KEISER JULIAN.

Hvo er den mand, som taler?

ANDRE STEMME I HOBEN.

En Galilæer-prest. En blind olding. Her står han.

ATTER ANDRE.

Væk, væk med den skamløse!

(En gammel blind mand, i prestelig klædning, og støttet af to, ligeledes presteligt klædte, yngre mænd, stodes frem så han kommer til at stå nedenfor tempeltrappen og foran kejseren.)

KEJSER JULIAN.

Ah, hvad må jeg se! Sig mig, gamle mand, er ikke du biskop Maris af Kalkedon?

DEN GAMLE MAND.

Jo, jeg er denne vor kirkes uværdigste tjener.

KEJSER JULIAN.

Den uværdigste kalder du dig; og jeg tror ikke, at du har så ganske uret. Hvis jeg ikke fejler, har du været en af dem, som ivrigst har sat splid imellem Galilæerne indbyrdes.

BISKOP MARIS.

Jeg har gjort det, som tynger mig dybere ned i anger. Da du tog herredømmet, og dit sindelag rygtedes, da omspændtes mit hjerte af en usigelig angst. Alderdomssvækket, og blind, som jeg var, gav jeg ikke den tanke rum, at sætte mig op imod jordens mægtige herre. Ja, — Gud være mig nådig — jeg forlod den hjord, jeg var sat til at skærme, drog mig forsagt ud af alt det, som truende samlede sig om Herrens menighed, og søgte ly her i Syrien på min landgard —

KEJSER JULIAN.

Se, se: yderst sælsomt! Og du, denne forsagte mand, som før har skattet kejserens yndest så højt, du træder nu frem for mig, som du nys har gjort, og kaster mig et forhånelsens tilrøb lige i ansigtet!

BISKOP MARIN.

Nu frygter jeg dig ikke længere: thi nu har Kristus helt og holdent mit hjerte. I kirkens trængsels-tid gik dens lys og herlighed op for mig. Alt det blod, du udgyder, — al den vold og uret, som du over, skriger imod himlen, slår med væld tilbage, runger for mit døve øre og viser mig i min blindheds nat, hvad vej jeg har at gå

KEJSER JULIAN.

Drag hjem, gamle mand!

BISKOP MARIN.

Ikke for du har lovet at afstå fra denne din djævelske fremfærd. Hvad tænker du på? Vil støvet rejse sig imod anden? Vil jordens herre styrte himlens herre? Ser du da ikke, at vredens dag er over os for dine synders skyld? Kilderne indtorres, ligesom øjne, der har grædt sig læns. Skyerne, der skulde lade frugtbarhedens manna falde over os, drager vore hoveder forbi og udgyder sig ikke. Den jord, som har været forbandet siden dagenes morgen, den skælver og bæver under kejserens blodskyld!

KEJSER JULIAN.

Hvad gunst venter du af din gud for denne overvættens mildkærlighed, tabelige ødding? Haber du på, at din galilæiske mester, lig fordom, skal gøre et underværk og skænke dig dit syn igen?

BISKOP MARIS.

Jeg har det syn, jeg ønsker; og jeg takker Herren, at han slukte mit legemlige øje, så jeg forskânes for at se den mand, der går i en grufuldere nat end jeg.

KEJSER JULIAN.

Plads for mig!

BISKOP MARIS.

Hvorhen?

KEJSER JULIAN.

I sol-kongens hus.

BISKOP MARIS.

Du går ikke. Jeg forbyder dig det i den enestes navn!

KEJSER JULIAN.

Vanvittige gubbe! — Væk med ham!

BISKOP MARIS.

Ja, læg hånd på mig! Men hvo der vover det, hans hånd skal visne. Vredens Gud skal åbenbare sig i sin væld —

KEJSER JULIAN.

Din gud er ingen vældig gud. Jeg skal vise dig, at kejseren er stærkere end han —

BISKOP MARIS.

Fortabt! — Sa lyser jeg da forbandelsen over dig, du kirkens frafaldne son!

LÆREREN HEREBOLIOS

(dleg.)

Herre og kejser, lad ikke dette ske!

BISKOP MARIS

(med høj rosti.

Forbandet være du, Julianos Apostata! Forbandet være du, kejser Julian! Gud Herren har udspyttet dig af sin mund! Forbandet være dine øjne og dine hænder! Forbandet være dit hoved og al din gerning!

Ve, ve, ve over apostaten! Ve, ve, ve — —

(Et hult rullende drøn fornemmes. Templets tag og søjler vakler og synes at styrte sammen under et tordnende brag, medens hele bygningen indhylles i en støvsky. Mængden udstøder et forfærdelsens skrig; mange flygter, andre falder til jorden. En stund er der åndelos stilhed. Lidt efter lidt synker støvskyen, og man ser Apollons tempel i ruiner.)

BISKOP MARIS

(hvis begge ledsagere er flygtede, står alene og siger dæmpet):

Gud talte.

KEJSER JULIAN

(Idg. og med dæmpet rosti.

Apollon talte. Hans tempel var besmittet; derfor knuste han det.

BISKOP MARIS.

Og jeg siger dig, det var den Herre, som lagde Jerusalems tempel i grus.

KEJSER JULIAN.

Hvis så er, da skal Galilæerens kirker stænges, og hans præster skal under svøbeslag piskes til at rejse dette tempel igen.

BISKOP MARIS.

Prov, afnægtige! Hvo magted at rejse Jerusalems tempel, da Golgatas fyrste havde lyst for styrrelsen over det?

KEJSER JULIAN.

Jeg skal mægte det! Kejseren skal mægte det! Eders gud skal gores til logner. Sten på sten skal jeg opbygge hint Jerusalems tempel, i pragt og herlighed, som det var i Salomos dage.

BISKOP MARIS.

Ikke sten skal det lykkes dig at foje til sten: thi det er forbandet af Herren.

KEJSER JULIAN.

Vent, vent: du skal få se — ifald du kunde se — du, som står der forladt og hjælpeløs, famlende ud i natten uden at vide, hvorhen du skal flytte din fod.

BISKOP MARIS.

For mig lyser det lyn, som engang skal slå dig og dine.

(Han famler sig nd. KEJSER JULIAN står tilbage, omringet af en Hæd bleg og skrækslagen skare.)

TREDJE AKT.

(I Antiokia. En åben søjlegang med billedstøtter og et vandspring foran. På venstre side, inde i søjlegangen, fører en trappe op til det kejserlige palads.)

(EN SKARE HOFMÆND, LÆRERE, DIGTERE OG TALERE, blandt dem LIVLÆGEN ORIBASES OG DIGTEREN HERAKLEOS, er forsamlet, dels inde i søjlegangen, dels foran omkring vandspringet; de fleste af dem er klædt i forrevne kapper med filtret har og skæg.)

DIGTEREN HERAKLEOS.

Dette levnet holder jeg ikke længe ud. Stå op med solen, gå i koldt bad, løbe og fægte sig træt bagefter —

LIVLÆGEN ORIBASES.

Det er dog alt tilbøve ret sundt.

DIGTEREN HERAKLEOS.

Er det også sundt at æde havtang og ra fisk?

EN HOFMAND.

Er det sundt at skulle sluges kodet i store stykker, ganske blodigt, som det kommer fra slagteren?

DIGTEREN HERAKLEOS.

Kod har jeg ikke set meget af i den sidste uge. Det meste går til ofringerne. Jeg tror, at inden føje

tid vil man kunne sige om de højst ærværdige guder, at de er de eneste kødædere i Antiokia.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Du er endnu den gamle spottefugl, o Herakleos!

DIGTEREN HERAKLEOS.

Ej, hvad tænker du, ven? Det være langt fra mig at spotte kejserens vise forordninger. Velsignet være kejser Julian! Træder han ikke i de udødeliges fodspor? Thi, sig mig, synes der ikke at være indført en viss sparsomhed også i det guddommelige hushold?

EN HOFMAND.

Ha-ha-ha; du har ikke så ganske uret.

DIGTEREN HERAKLEOS.

Se blot til Kybele, denne fordom så overflodige gudinde, hvis billede kejseren nylig har genfundet i en askegrube —

EN ANDEN HOFMAND.

Det var i en mogdyng —

DIGTEREN HERAKLEOS.

Vel troligt; Kybele har jo med det frugtbar-gørende at skaffe. Men se blot til denne gudinde, siger jeg; — til trods for de hundrede bryster, flyder hun hverken af mælk eller honning.

(En kreds af leende tilhørere har samlet sig om ham. Mens han taler er KEJSER JULIAN kommen frem oppe på trappen i søjlegangen uden at bemærkes af dem, der står nedenfor. Han bærer en pjaltet kappe, sammenbunden med et reb; hår og skæg er uredt, fingrene tilsmudsede af blæk; i begge hænder, under armene og indstukne i bæltet holder han bunker af pergamentruller og papirer. Han standser og lytter til HERAKLEOS med alle tegn på forbitrelse.)

DIGTEREN HERAKLEOS

(vedblivende).

Ja, det lader virkelig til, at denne verdens amme er bleven gold. Man skulde næsten tro, hun var kommen ud over den alder, da kvinderne —

EN HOFMAND

(som har fået øje på kejseren).

Fy, fy, Herakleos, — skam dig dog!

KEJSER JULIAN

(giver hofmanden et vink, at han skal tie).

DIGTEREN HERAKLEOS

(fortsætter).

Sa lad hende fare. Men gør det ikke ligeså med Ceres? Lægger hun ikke for dagen en højst sorgelig — jeg kunde næsten kalde det kejserlig — gærrighed? Ja, tro mig, havde vi lidt mere samkvem med det høje Olymp nuomstunder, vilde vi fa mange lignende ting at høre. Jeg tør sværge på, at nektar og ambrosia tilmales så knapt, som vel muligt. O Zeus, hvor må du ikke være bleven slunken! O, du skalkagtige Dionysos, hvor meget er der vel nu tilovers af dine lænders fylde? O, du lystne, let-rodrende Venus, — o, du alle ægte-mænd nærgående Mars —!

KEJSER JULIAN

(i fuld vrede).

O, du højst uforskammede Herakleos! O, du lumpue, galdespyende giftmund —

DIGTEREN HERAKLEOS.

Ah, min nadige kejser!

KEJSER JULIAN.

O, du frække forhaner af alle ophøjede ting!

Så det skulde altså times mig. — det, at måtte høre din kvækkende tunge i den samme stund jeg træder fra min bogsal ud i den friske morgenluft!

(han kommer nærmere.)

Véd du, hvad jeg her holder under min venstre arm? Nej, det véd du ikke. Det er et stridsskrift imod dig, du bespottelige og gækkelige Herakleos!

DIGTEREN HERAKLEOS.

Hvad, min kejser, — imod mig?

KEJSER JULIAN.

Ja, et stridsskrift imod dig. Et stridsskrift, som jeg i denne nat har forfattet i vrede. Eller måtte jeg kanske ikke optændes til vrede over din højst usommelige opforsel igår? Hvad var det, du tillod dig i læresalen i mit og mange andre alvorlige mænds påhør? Måtte vi ikke flere timer i rad døde hine skammelige fabler om guderne, som du gav til bedste? Hvor turde du komme frem med slige opdigtelser? Var det ikke logn alt tilhobe fra først til sidst?

DIGTEREN HERAKLEOS.

Ak, min kejser, hvis du kalder det at lyve, så har både Ovid og Lukian lojet.

KEJSER JULIAN.

Hvad andet? O, jeg kan ikke udsige, hvilken harme der betog mig, da jeg fornam, hvor din ublu tale bar hen. „Menneske, lad intet overraske dig“. således fristedes jeg til med komedieskriveren at udbryde, da jeg horte dig, lig en ragget bondekoter, fremgo — ikke taknemmelighedsråb, men nogle urimelige amnestue-fortællinger, der til og med var tabeligt affattede. Thi disse vers var slette, Herakleos: — jeg har vist det her i skriftet.

Ja, hvilken lyst folte jeg ikke til at rejse mig fra mit sæde og gå bort, da jeg så dig fremføre både Dionysos og hin store udodelige, efter hvem du er opkaldt, ligesom på et theater. Men når jeg betvang mig og blev siddende, så kan jeg forsikкре dig, at det skede mindre af hensyn til digteren end til skuespillerne — om jeg tør kalde dem så. Dog skede det mest af hensyn til mig selv. Thi måtte jeg ikke nære frygt for, at det skulde se ud, som om jeg flygtede lig en opskræmt due? Se, derfor lod jeg mig ikke mærke med noget, men foreholdt mig i stilhed hint vers af Homer:

„Bær det, mit hjerte, en stakket tid; tungere ting
har du udholdt.
Tal, som før, at en galen hund håner de evige guder“.

Ja, vi far vel doje dette og mere. Tiden er ikke bedre end som sa. Vis mig den lykkelige, hvem det blev fornuft at bevare sine øjne og ører ubesmittede i denne jernalder!

LIVLEGEN ORIBASES.

Jeg beder dig, min høje herre, at du ikke forivrer dig? Lad det være dig en trost, at vi alle horte med uvilje paa denne mands tåbeligheder.

KEJSER JULIAN.

Det er ingeniunde sandt! Jeg mærkede paa de flestes ansigter noget ganske andet end uvilje, hver gang denne skamløse gogler fremplaprede sine utærligheder og derhos sa sig om i kredsen med et fedt smil, ret som om han havde gjort noget, der var at rose sig af.

DIGTEREN HERAKLEOS.

Ak, min kejser, jeg er højst ulykkelig —

KEJSER JULIAN.

Ja, det må du vel være; thi det er i sandhed ikke småting, dette. Eller har kanske ikke fortællingerne om guderne en stor hensigt og et vigtigt mål? Er ikke disse fortællinger blevne til i det øjemed at føre menneskeånden ad en både behagelig og let vej opad til de londsfulde boliger, hvor den højeste gud hersker, — og derved gøre sjælene dygtige til at forenes med ham? Hvad ellers? Er det ikke af denne grund, at de gamle digtere opfandt deslige fortællinger, og er det ikke derfor, at både Platon og andre gentog dem, eller vel endog forøged deres tal? Jeg siger eder, at udenfor dette øjemærke er hine fortællinger kun til nytte for børn og barbarer, — ja, knapt nok det. Men var det da børn og barbarer, du havde for dig igår? Hvorfra henter du den dristighed at tale til mig, som om jeg var et barn? Mener du, at du er bleven en vismand og har fåt ret til vismandens frisprog, fordi du har iført dig en forreven kappe og taget tiggerstaven i hånd?

EN HOFMAND.

O, hvor sandt sagt, min kejser! Nej, nej, der hører visselig mere til.

KEJSER JULIAN.

Så? Gør der virkelig? Og hvad da? Kanske det, at lade håret gro og aldrig at rense sine negler? O, du hykleriske Kleon! Men jeg kender eder alle tilhobe. Her i skriftet har jeg givet eder et navn, som —: nu skal I få høre —

(Han blader i papirbunkerne. I det samme kommer TALEREN LIBANIOS, rigt klædt og med en hovmodig mine, ind fra højre.)

LIVLÆGEN ORIBASES

(dæmpet).

Ah, hvilket held at du kom, højt hædrede Libanios!

KEJSER JULIAN

(fremdeles bladende).

Hvor står det dog — ?

TALEREN LIBANIOS

(til ORIBASES).

Hvad held mener du, ven?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Kejseren er i stor vrede: dit komme vil for-
milde ham.

KEJSER JULIAN.

Ah, se her har jeg det —

(fortrædelig).

Hvad vil det menneske?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Herre, det er —

KEJSER JULIAN.

Godt, godt, godt! Nu skal I få høre, om jeg kender eder eller ikke. Der gives iblandt de ulykkelige Galilæere et antal rasende, som kalder sig bodfærdige. Disse kaster vrage på alt jordisk gods, men kræver dog store gaver af alle de tåbelige, der hylder dem lig hellige og næsten tilbedelsesværdige. Se, disse folk ligner I, på det nar, at jeg intet skænker eder. Thi jeg er ikke så tåbelig som hine. Ja, ja, hvis jeg ikke var fast i det stykke, så vilde I snart overlobe hoffet med eders uforsømmethed. Eller gør I det ikke allerede? Er der ikke mange iblandt

eder, som vilde komme igen, selv om jeg jog dem bort? O, mine kære venner, hvad skal dette føre til? Er I visdomselskere? Er I efterfølgere af Diogenes, hvis klædning og lader I har taget på? I sandhed, man ser eder ikke nær så ofte i læresalene som hos min skatmester. O, hvor er dog ikke visdommen bleven en jammerlig og foragtelig ting for eders skyld! O, I hyklere og højst uvidende talere! O, I — men hvad vil dog den fede mand hist henne?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Herre, det er stadsforstanderen —

KEJSER JULIAN.

Stadsforstanderen får vente. De sager, her handles om, går foran alle ringere ting. Eller hvad? Denne mand har en så utålmodig mine. Er det da så vigtigt —?

TALEREN LIBANIOS.

Ingenlunde, herre: jeg kan komme igen en anden dag.

(han vil gå.)

LIVLÆGEN ORIBASES.

Herre, kender du ikke denne udmærkede mand igen? Det er veltalenhedslæreren Libanios.

KEJSER JULIAN.

Hvad? Libanios? Umuligt. Libanios — den uforlignelige Libanios — skulde være her? Hvor er det tænkeligt?

TALEREN LIBANIOS.

Jeg trode kejseren vidste, at borgerne i Antiokia havde valgt mig til formand for stadsforstanderne.

KEJSER JULIAN.

Sikkerlig vidste jeg det. Men da jeg holdt mit indtog i staden og forstanderne kom mig imøde for at hilse mig med en tale, da så jeg mig forgæves om efter Libanios. Libanios var ikke iblandt dem.

TALEREN LIBANIOS.

Kejseren havde ikke ytret noget ønske om at høre Libanios tale ved den lejlighed.

KEJSER JULIAN.

Taleren Libanios burde vide, hvad kejseren ønsker i så måde.

TALEREN LIBANIOS.

Libanios vidste ikke, hvad tid og adskillelse kunde have virket. Libanios fandt det derfor somme- ligst at stille sig blandt mængden. Der stod han på et visse- lig ikke ubemærkeligt sted; men det be- hagede ikke kejseren at lade sine øjne falde på ham.

KEJSER JULIAN.

Jeg trode dog, at du dagen efter modtog mit brev — ?

TALEREN LIBANIOS.

Priskos, din nye ven, bragte mig det.

KEJSER JULIAN.

Og ikke des mindre — eller maske derfor — holdt du dig borte — ?

TALEREN LIBANIOS.

Hovedpine og vigtige sysler —

KEJSER JULIAN.

Ak, Libanios, fordam gjorde du dig ikke så kostbar.

TALEREN LIBANIOS.

Jeg kommer, når man indbyder mig. Skulde jeg være påtrængende? Skulde jeg gå den af kejseren højt hædrede Maximos i vejen?

KEJSER JULIAN.

Maximos viser sig aldrig ved hoffet.

TALEREN LIBANIOS.

Rimeligt nok. Maximos holder selv hof. Kejseren har jo indrømmet ham et helt palats.

KEJSER JULIAN.

O, min Libanios, har jeg ikke indrømmet dig mit hjerte? Hvor kan du da misunde Maximos hans palats?

TALEREN LIBANIOS.

Jeg misunder ingen. Jeg misunder ikke engang mine medbrodre Themisteos og Mamertinos, skont du har vist dem så store prøver på din yndest. Ej heller misunder jeg Hekebolios, hvis ejendomme du har forøget med så anselige gaver. Ja, jeg er endog glad ved, at jeg er den eneste, hvem du intet har skænket. Thi jeg fatter vel grunden til denne undtagelse. Du har villet, at dit kejserriges stæder skal have overflod på alt, og fornemmelig på veltalenhed, vel vidende, at dette er den udmærkelse, som skiller os fra barbarerne. Nu har du frygtet for, at jeg — ligesom visse andre — skulde blive lunken i min kunst, hvis du skænkte mig rigdom. Kejseren har derfor foretrukket at lade sin ungdomslærer forblive fattig, på det at han kunde knyttes desto fastere til sin håndtering. Det er på denne vis jeg udtyder en adfærd, som har forundret nogle, hvis navn jeg helst fortier. Det er for statens hæders og vels

skyld, at du ikke har givet mig noget. Du vil, at jeg skal mangle rigdom, for at jeg kan have overflod på veltalenhed.

KEJSER JULIAN.

Og jeg, min Libanios, har ogsaa fattet grunden til, at min ungdomslærer har ladet mig blive her i Antiokia i flere måneder uden at fremstille sig. Libanios har rimeligvis ment, at de tjenester, som hans fornufts lærling kan have ydet guderne og staten eller videnskaben, ikke var store nok til med rette at fortjene lovprisning af den mand, der kaldes veltalenhedslærernes konge. Libanios har sagtens ment, at ringere talere egnede sig bedst for så midelmådige ting. End videre har vel Libanios undladt alt dette af omsorg for mit sinds ligevægt. Ja, du har visselig frygtet for at se kejseren beruset af overmod, ravende, lig den, der i tørstighed har drukket med altfor stort begær af en lovkranset vinskål, dersom du ødslede på ham noget af den kunst, som alle Grækere beundrer hos dig, og derved i visse måder hævede ham til gudernes højde ved at udgyde for ham et så kostbart offer.

TALEREN LIBANIOS.

Ak, min kejser, ifald jeg kunde tro, at min tale rummede en sådan magt —

KEJSER JULIAN.

Og det skulde du ikke kunne tro, du uforlignelige ven? O, ga fra mig, jeg er vred på dig, Libanios! Men det er elskerens vrede imod den han elsker.

TALEREN LIBANIOS.

Er det virkelig så? O, min kronede broder, lad mig da sige dig, at siden din hidkomst er ingen

dag gåt til ende, uden at jeg har forbandet den standhaftighed, som ikke tillod mig at gøre det første skridt. Mine venner lod — ikke uden et visst skin af ret — give tilkende, at du skulde have foretaget denne lange rejse nærmest for at se mig og høre mig tale. Men Julian selv lod ikke høre fra sig. Hvad skulde jeg så gøre? Skulde jeg smigre den kejser, hvem jeg elskede som menneske?

KEJSER JULIAN

(omfavner og kysser ham).

Min Libanios?

TALEREN LIBANIOS

(kysser KEJSER JULIAN igen).

Min ven og broder!

LIVLÆGEN ORIBASES.

Hvor hædrende for begge!

HOFMEND OG LERERE

(klapper i hænderne).

Hvor skönt! Hvor ophøjet!

KEJSER JULIAN.

O. Libanios, du slemme ven, — hvor kunde du bære over dit hjerte at forholde mig dette glædelige øjeblik i så lang en tid? I de uger og måneder jeg ventede på dig, var mit asyn indhyllet i et skytisk mørke.

TALEREN LIBANIOS.

Ak, du var dog bedre stillet end jeg; thi du havde dog nogen, med hvem du kunde tale om din fraværende ven.

KEJSER JULIAN.

Sig ikke sa. Jeg havde kun de stakkels for-

elskedes trost: den nemlig, bedrovet at gentage dit navn og udråbe: Libanios, Libanios!

TALEREN LIBANIOS.

Ah, mens du talte så til den tomme luft, talte jeg til mit kammer's fire vægge. De fleste af dognets timer tilbragte jeg i sengen og udmaalede mig, hvem der nu var hos dig. — snart denne, snart hin. Fordum var det anderledes, sagde jeg til mig selv, — da var det mig, som havde Julians øre.

KEJSER JULIAN.

Og imidlertid lod du mig sygne hen af længsel. Se på mig. Er jeg ikke bleven et århundrede ældre?

TALEREN LIBANIOS.

O, er da ikke jeg undergået en lige så stor forandring? Du kendte mig jo ikke igen.

KEJSER JULIAN.

Dette munde nu for os begge været et bad, og er for mig vistnok helbredende.

(De to gænger sig om at sætte sig.)

Og nu, min inderligst kære, nu siger du mig, at du der idag har drevet dig hid: thi jeg kan ikke lade være, at du kommer i et særligt ærend.

TALEREN LIBANIOS.

Min ven, det irregnet — er det så. Gid en anden var udsendt i mit sted! Men den hærske og statsklovrte kongernes råd har kaldt mig, og mig er det pålagt at gøre det ene som det andet.

KEJSER JULIAN.

Tal, tal, Libanios, og sig, om du dog kan

TALEREN LIBANIOS.

Lad mig da begynde med at sige dig, at denne stads indvånere er nedsunkne i sorg, fordi du har taget din nåde fra dem.

KEJSER JULIAN.

Hm — !

TALEREN LIBANIOS.

Og denne sorg har været parret med angst og uro siden Alexandros, den nye statholder, tiltrådte sit embede.

KEJSER JULIAN.

Aha: så!

TALEREN LIBANIOS.

Denne ophøjelse af en sådan mand kan os visselig uventet. Alexandros har hidtil kun forvaltet ringe embeder, og det på en måde, som ikke kunde forhverve ham borgernes agt eller kærlighed.

KEJSER JULIAN.

Jeg ved det godt, Libanios!

TALEREN LIBANIOS.

Alexandros er voldsom i al sin færd, og omhyggeligheden gælder ikke stort i hans øjne —

KEJSER JULIAN.

Jeg ved det; jeg ved det ganske. Alexandros er en ra mand uden sæder og uden ventalenhed. Alexandros har ingemunde fortjent en så stor ophøjelse. Men du kan sige Antiokias borgere, at de har fortjent Alexandros. Ja, de havde, om man har fortjent en endnu værre hersker, de zerrige og uælskellige mennesker.

TALEREN LIBANIOS.

Det er altsa, hvad vi frygtede; det er en straf—

KEJSER JULIAN.

Hør mig, Libanios! Hvorledes kom jeg hid? Med fortrosthed til denne stads indbyggere. Antiokia, som sol-kongen særligt har kåret til sit sæde, skulde hjælpe mig at gøre god igen al den uret og utaknemmelighed, som sa længe har været øvet imod de udlødelige. Men hvorledes har I mødt mig? Nogle med trods, andre med lunkenhed. Hvad må jeg ikke opleve her? Driver ikke hin Kappadokier, Gregor fra Nazianz, endnu omkring i staden og ophidser de uvidende Galilæere med sine forvovne taler? Er der ikke opstået en digter iblandt dem — en viss Apollinaris — som oger deres vildfarelser lige til afsind med sine vilde sange?

Og hvad må jeg ikke erfare andetsteds fra? Har man ikke i Cæsaræa gjort alvor af sin trusel! Brudt Fortunas tempel ned! O, skam og skændsel! Hvor var gudindens dyrkere imens? Mon de forhindrede det? Nej, de lod det roligt ske, Libanios, skont de burde have ofret livet for at forsvare heligdommen.

Men vent, vent! Galilæerne i Cæsaræa skal bøde med sit blod og hele staden skal ga op i ildsluer, sa snart jeg får tiden nogenlunde til min radighed.

TALEREN LIBANIOS.

Herre og ven, — hvis du vilde tillade mig —

KEJSER JULIAN.

Tillad mig først. Ja, sig selv, om jeg bør tale dette? Sig om min nidkærhed kan bære over med deslige forhandelser imod de guddommelige, der stiller

sig skærmende bag mig og over mig? Men hvad skal jeg gribe til? Har jeg ikke i lange nætter skrevet imod disse usalige vildfarelser. — skrevet, Libanios, således at mine øjne er bleven røde og mine fingre sorte af blæk? Og hvad mener du, det har frugtet? Spot har jeg fåt til tak, ikke alene af de vildfarende selv, men endog af dem, der siger, at de deler mine meninger. Ja, og som topmål på alle disse harmeligheder må jeg idag opleve at se dig her som talsmand for nogle borgere, der fører klage over Alexandros, om hvem det dog må siges, at han gør sit bedste for at holde Galilæerne tomme.

TALEREN LIBANIOS.

O, min ophøjede ven. — at han det gør, er netop vor grund til klage.

KEJSER JULIAN.

Hvad ma jeg høre af dig!

TALEREN LIBANIOS.

Det er ikke med min gode vilje, at jeg gør stadens ærende. I forsamlingen lagde jeg borgerne på hjerte, at til dette hverv måtte de vælge byens mest udmærkede mand, derved givende tilkendte, at jeg ikke ønskede at kåres. Til trods for dette fingerpeg faldt valget dog på mig, som visselig ikke —

KEJSER JULIAN.

Godt, godt, godt! Men at jeg af din mund, o Libanios, ma høre —!

TALEREN LIBANIOS.

Jeg beder min kronede broder betænke, at jeg taler i stadens navn. Hvad mig selv angår, da skatter jeg de udodelige guder sa højt som nogen.

Hvad vilde veltalenhedens kunst være uden de fortællinger, som digterne i de fremfarne tider efterlod os? Er ikke disse fortællinger at ligne ved et kosteligt bergværk, hvoraf en dannet taler kan smede sig både våben og prydelser, når han forstår at nytte metallet med skønsomhed? Ja, hvor vilde ikke visdommens regler falde flade og usmagelige, når de skulde udtrykkes uden billeder og lignelser, hentede fra det overjordiske?

Men sig, o ven, — kan du have at finde denne synsmåde hos hoben, besynderligen i en tidsalder som vor? Jeg forsikrer dig, i Antiokia star det i al fald ikke så vel til. Borgerne her — bade Galilæerne og de bedre oplyste — har i de senere år levet med hinanden uden at agte synderligt på deslige ting. Der gives knapt nogen husstand i staden, hvor der ikke hersker forskellige meninger om det guddommelige. Men dette har, indtil for kort tid siden, ikke forstyrret det gode forhold.

Nu er det blevet anderledes. Man er begyndt at drøtte lære imod lære. Der er kommen splid imellem de nærmeste slægtninge. Ja, nylig har en borger, hvis navn jeg nødig vil nævne, gjort sin søn arveløs, fordi det unge menneske sagde sig los fra Galilæernes samfund. Handel og vandel lider under alt dette, dobbelt føleligt nu, da dyrtid hersker og hungersnød star for døren.

KÆDSEER JULIAN.

Nok, nok, — mere end nok, Libanios! I klager over dyrtid. Men sig mig, om overladigheden nogen- sinde har blomstret mere end nu? Star skuepladsen nogen dag tom, når det rygtes, at en ny love er kommen fra Afrika? Da der i forrige uge var tale om for dyrtidens skyld at udvise af staden alle dag-

drivere og lediggængere, krævede så ikke borgerne med høje råb, at der skulde gøres en undtagelse med fægterne og danserinderne; thi dem mente man ikke at kunne være foruden!

Ak, vel må guderne slå hånden af eder i vrede over eders dårlighed! Der er visdomslærere nok i denne stad; men hvor er visdommen? Hvorfor træder så få i mit fodspor? Hvorfor blir man stående ved Sokrates? Hvorfor går man ikke et lidet stykke videre og følger Diogenes eller — om jeg så tør sige — mig, da vi dog fører eder til lykken? Thi er ikke lykken formålet for al visdomslære? Og hvad er lykken andet end det, at være i overensstemmelse med sig selv? Kræver ornen guldfjære? Onsker loven sig klor af solv? Eller eftertragter granattræet at bære frugter af funklende stene? Jeg siger eder, at intet menneske har ret til at nyde, forinden han har vist sig hærdet nok til at bære nydelsens savn. Ja, han tør end ikke berøre nydelsen med sin fingerspids, for han er i stand til at træde den under fodder.

Ah, sandelig, der er langt frem. Men jeg vil lægge al min kraft på dette. For disse tings skyld vil jeg opgive andre, som også er vigtige. Perserkongen har — ængstet ved min nærmelse — gjort mig fredstilbud. Dem tænker jeg at gå ind på for at få frie hænder til at oplyse og forbedre eder, I ukærvillige! Hvad det øvrige angår, da blir det som det er. Alexandros skal I beholde. Se til at komme ud af det med ham.

Dog, min Libanios, vil jeg ikke det skal hede, at jeg har ladet dig gå fra mig i unåde —

TALEREN LIBANIOS.

Ah, min kejser —

KEJSER JULIAN.

Du talte med en viss bitterhed om, at jeg havde skænket Themisteos og Mamertinos meget. Men fratog jeg dem ikke også noget? Fratog jeg dem ikke min daglige omgang? Dig agter jeg at skænke noget mere end hine.

TALEREN LIBANIOS.

Ak, hvad siger du, min ophøjede broder!

KEJSER JULIAN.

Jeg agter ikke at skænke dig guld eller sølv. Sa tabelig var jeg kun i den første tid, indtil jeg sa, hvorledes man stimled sammen om mig, lig tørstige hostfolk om en kilde, alle puffende og stødende hverandre, alle fremrækkende den hule hand for at fa den fyldt først og fa den fyldt højest til randen. Jeg er bleven klogere siden. Navnlig tror jeg det må siges, at visdommens gudinde ikke har undraget mig sin bistand ved de handlinger, jeg har foretaget til denne stads bedste.

TALEREN LIBANIOS.

Visselig, visselig!

KEJSER JULIAN.

Derfor overdrager jeg dig, o min Libanios, at forfatte en lovtale over mig.

TALEREN LIBANIOS.

Ah, hvilken hæder !

KEJSER JULIAN.

Du skal affatte den med særligt øjemerke på de velgerninger, hvorfor Antiokias borgere skylder mig taknemmelighed. Jeg haaber du vil affatte den

således, at den blir både taleren og genstanden værdig. Dette hverv, min Libanios, være min gave til dig. Jeg véd ikke noget bedre at skænke en mand som dig.

TALEREN LIBANIOS.

O, min kronede ven, hvilken overvættes nåde.

KEJSER JULIAN.

Og nu vil vi gå til fægtesalen. Derpå, mine venner, vandrer vi gennem gaderne for at give disse opblæste indfødte et gavnligt forbillede på tarvelighed i klædedragt og nøjsomhed i sæder.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Gennem gaderne, herre? Ak, i denne middags-hede —

EN HOFMAND.

O, herre, hav mig undskyldt, men jeg føler mig højest upasselig —

DIGTEREN HERAKLEOS.

Jeg også, nådigste herre! Hele denne morgenstund har jeg kæmpet med en kvalme i maven —

KEJSER JULIAN.

Sa tag et brækmiddel ind, og se til at kaste eders uvidenhed op med det samme.

O, Diogenes, — hvilke efterfølgere har du ikke! De skammer sig ved at bære din kappe på åben gade.

(han går i vrede bort gennem søjlegangen.)

(En ringe gade — udkanten af staden. I husrækken til venstre ligger en liden kirke.)

EN STOR MÆNGDE VEKLAGENDE KRISTNE er forsamlede. SALMEDIGTEREN APOLLINARIS og LÆREREN KYRILLOS er iblandt dem. KVINDER med børn på armene udstøder høje jammeråb. GREGOR FRA NAZIANZ går igennem gaden.)

KVINDER

(løber til og holder ham fast ved hans kledning).

Ak, Gregor, Gregor, tal til os! Trost os i denne vande.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Kun én kan trøste her. Hold fast ved ham. Hold eder tæt ind til Herren og hyrden.

EN KVINDE.

O, véd du det, du Guds mand, — kejseren har befaleet, at alle vore hellige skrifter skal opbrændes!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg har hørt det; men jeg kan ikke tro på slig darskab.

SALMEDIGTEREN APOLLINARIS.

Det er sandhed, Alexandros, den nye statholder, har udsendt soldater, som gennemsøger vore brodres huse. Selv kvinder og børn piskes til blods, hvis de står i mistanke for at holde bøger skjult.

LÆREREN KYRILLOS.

Kejserens bud gælder ikke Antiokia alene, — ikke Syrien alene; det gælder riget og den hele jord. Hver skreven tordel, som handler om Kristus, skal udslættes af tilværelsen og af de troendes minde.

SALMEDIGTEREN APOLLINARIS.

O, I modre, græd over eder selv og over eders børn!

Den tid vil komme, da I skal kives med dem, I nu bærer på eders arme, om hvad der rettelig stod i det tabte Guds-ord. Den tid vil komme, da eders børnebørn skal spotte over eder og ikke vide, hvo og hvad Kristus var.

Den tid vil komme, da det skal være udslettet af hjerterne, at verdens frelser engang led og døde.

Den sidste troende skal gå blind i sin grav, og fra den stund skal Golgata være bortvejret af jorden, ligervis som det sted, hvor Edens have lå.

Ve, ve over den nye Pilatus! Han nøjes ikke, som hin, med at døde frelserens legeme. Han myrder ordet og læren!

KVINDERNE

(afriver sit hår og sonderflænger sine klæder).

Ve, ve, ve!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Og jeg siger eder, vær trøstige! Gud dør ikke. Det er ikke fra Julian, at faren kommer. Faren har været der, længe for ham, i vore hjerters svaghed og splidagtighed.

LEREREN KYRILLOS.

O, Gregor, hvor tør du kræve, at vi skal blive standhaftige midt under disse rædsler? — Brødre og søstre, véd I, hvad der er hændt i Arethusa? De vantroende har mishandlet Markos, den gamle biskop, slæbt ham efter håret gennem gaderne, kastet ham i kloakerne, trukket ham besudlet og blodende op igen, oversmurt ham med honning og hejset ham op i et træ, udsat for stik af hvepser og giftfluer.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Og har da ikke Guds kraft just herligt åbenbaret sig i Markos? Hvad var Markos tilforn? En

mand af tvilsom tro. Ja, da urolighederne brød ud i Arethusa, flygted han endog af staden. Men se, — neppe havde han i sit skjul erfaret, at de rasende mennesker hævnede biskoppens flugt på skyldløse brødre, førend han frivillig vendte tilbage. Og hvorledes bar han ikke de pinsler, som forfærdede hans bodler selv saledes, at de, for at kunne trække sig med et slags ære tilbage, tilbød at slippe ham imod at betale en yderst ringe sum? Var ikke hans svar: nej, — og nej, og atter nej? Gud Herren var hos ham. Han hverken døde eller gav efter. Hans ansigt viste hverken forfærdelse eller utalmodighed. I træet, hvor han hang, priste han sig lykkelig, fordi han var løftet nogle trin nærmere imod himlen, mens de andre, som han sagde, kravlede om på den flade jord.

LIBEREN KYRILLOS.

Der må være sket et under med denne standhaftige olding. Havde du, ligesom jeg, hørt skrigene fra fængslet den dag i sommer, da Hilarion og de andre pintes — ! De ligned ingen andre skrig, — ufrivilligt, brodene, blandende sig med hvislende lyd, hver gang jernet, hvidglødende, grov sig ind i det flæde kød.

SALMEDIGTEREN APOLLINARIS.

O, Kyrillos, glemmer du sangen, som løste skrigene af? Sang ikke Hilarion i døden? Sang ikke hin helttemodige kappadokiske dreng, indtil han udgav sin and under pinernes hænder? Sang ikke Agathon, dette barns broder, indtil en afmagt betog ham og han vagned op i vanvid?

Sandelig siger jeg eder, så længe sangen ringer over vor nød, så længe skal ikke Satan sejre!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Vær trostige. Elsk hverandre og lid for hverandre, således som Scrapion i Doristora nylig led for sine brødre, der han for deres skyld lod sig hudflette og kaste levende i smelteovnen.

Se, se, — har ikke Herrens hævnende hånd allerede knyttet sig imod de ugudelige. Eller har I ikke fornummet budskabet fra Heliopolis under Libanon?

SALMEDIGTEREN APOLLINARIS.

Jeg véd det. Midt under Afrodite-festens utérligheder brød hedningerne ind i vore hellige sostres hus, krænkede kvinderne, myrdede dem under pinsler, som ikke kan udsiges —

KVINDERNE.

Ve, ve!

SALMEDIGTEREN APOLLINARIS.

— ja, der var nogle af de elendige, som åbnede et af blodvidnernes legemer, rev indvoldene ud og åd leveren rå!

KVINDERNE.

Ve, ve, ve!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Vredens Gud krydrede maltidet. Hvorledes er det bekommet dem? Rejs til Heliopolis, og I kan fa se hine mænd med forrådnelsens gift i alle årer, med øjnene og tænderne udfaldne, rovede mælets og forstandens brug. Rædsel har slået staden. Mange hedninger har omvendt sig siden hin nat.

Derfor frygter jeg heller ikke dette uheldsvangre dyr, som har rejst sig imod kirken: jeg frygter ikke denne Helvedes kronede lejesvend, som ponser på at

fuldbyrde arvefiendens værk. Lad ham falde over os med ild, med sværd, med vilde dyr på skuepladsen! Ja, skulde hans vanvid end drive ham videre, end sket er til denne dag, — hvad gør sa det til sagen? Imod alt dette er der en lægedom og en vej til sejr!

KVINDERNE.

Kristus, Kristus!

ANDRE STEMME.

Der er han! Der kommer han!

NOGLE.

Hvem?

ANDRE.

Kejseren! Morderen! Gudstienden!

GREGOR FRA NAZIANZ.

Stille! Lad ham drage forbi i taushed!

EN AFDELING AF DE KEJSERLIGE HUSTROPPER kommer gennem gaden. Der følger KEJSER JULIAN, ledsaget af HOFMÆND og VISDOMSVENNER, alle omgivende af VAGT. EN ANDEN AFDELING PALATSSOLDATER, anførte af HOVEDSMANDEN FROMENTINOS, slutter toget.)

EN KVINDE

(sagte til de andre).

Se, se, han har hyllet sig i pjalter, som en betler.

EN ANDEN KVINDE.

Han må være fra sig selv.

EN TREDJE KVINDE.

Gud har allerede slået ham.

EN FJERDE KVINDE.

Gem eders horn ved brystet. Lad ikke deres øjne se rædselen.

KEJSER JULIAN.

Ej, ej, er ikke dette alt tilhobe Galilæere? Hvad gør I her i solskinnet, på åben gåde, I mørkets yngel?

GREGOR FRA NAZIANZ.

Du har stængt vore kirker; derfor står vi udenfor og priser Herren vor Gud.

KEJSER JULIAN.

Se, det er dig, Gregor? Ja, du driver jo endnu om her. Men vogt dig; længe tåler jeg det ikke.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Jeg søger ikke bloddøden; ja, jeg ønsker den ikke engang; men tilskikkes den mig, så sætter jeg min ære i at dø for Kristus.

KEJSER JULIAN.

Eders talemåder trætter mig. Jeg vil ikke se eder her. Hvorfor holder I jer ikke i eders stinkende huler? Gå hjem, siger jeg!

EN KVINDE.

O, kejser, hvor er vore hjem?

EN ANDEN KVINDE.

Hvor er vore huse? Hedningerne har plyndret dem og jaget os ud.

STEMMER I HOVEN.

Dine soldater har taget vor ejendom fra os!

ANDRE STEMME.

O, kejser, kejser, hvorfor har du taget vor ejendom?

KEJSER JULIAN.

Det spørger I om? Jeg skal sige jer det. I uvidende mennesker! Har man taget eders ejendom fra eder, så er det sket af omsorg for eders sjæles vel. Har ikke Galilæeren sagt, at I ikke skal øje sølv eller guld? Har ikke eders mester lovet eder, at I engang skal opfare til himmels? Burde I da ikke takke mig, fordi jeg gør eder farten så let som muligt?

VISDOMSVENNERNE.

O, uforligneligt sagt!

SALMEDIGTEREN APOLLINARIS.

Herre, du har frataget os det, som er mere end sølv og guld. Du har frataget os Guds eget ord. Du har frataget os vore hellige skrifter.

KEJSER JULIAN.

Jeg kender dig nok, du hulojede salmesanger! Du er jo Apollinaris? Og jeg mener, at om jeg tager eders urimelige bøger fra eder, så vil du snart være mand for at digte noget ligeså urimeligt ihob. Men jeg siger dig, at du er en ussel bogskriver og versemager! Ved Apollon, ingen ret Græker vilde tage dine vers i sin mund. Det skrift, du nylig har sendt mig, og som du har været fræk nok til at kalde „Sandheden“, det kan jeg lade dig vide, at jeg har læst, forståt og fordømt.

SALMEDIGTEREN APOLLINARIS.

Det er muligt, at du har læst det; men du har ikke forståt det; thi havde du forståt, så havde du ikke fordømt.

KEJSER JULIAN.

Ha-ha; det modskrift, jeg har i arbejde, skal

vise, at jeg har forstået. — Men hvad angår hine bøger, hvis tab I nu hyler og jamrer over, så kan jeg sige jer, at I om føje tid skal komme til at agte dem ringere, såsom det vil vise sig, at hin Jesus af Nazareth har været en logner og bedrager.

KVINDERNE.

Ve os; ve os!

LÆREREN KYRILLOS

(træder frem af hoben).

Kejser, — hvad sagde du der?

KEJSER JULIAN.

Har ikke den korsfæstede Jode forkyndt, at Jerusalems tempel skal ligge i grus til dagenes ende?

LÆREREN KYRILLOS.

Så vil ske!

KEJSER JULIAN.

O, I dårer! I denne stund står krigsoversten Jovian med to tusend arbejdere i Jerusalem og rejser templet i al dets herlighed. Vent, vent. I stivnakkede tvilere, — I skal erfare, hvem der er mægtigst, kejseren eller Galilæeren.

LÆREREN KYRILLOS.

Herre, det skal du til din rædsel selv erfare. Jeg taug, indtil du bespottede den hellige og kaldte ham en logner; men nu vil jeg sige dig, at ikke et fnug mægter du imod den korsfæstede!

KEJSER JULIAN

(tvinger sig)

Hvo er du, og hvad heder du?

LÆREREN KYRILLOS

(nærmere).

Det skal du høre! Først og fremst heder jeg en kristen, og det er et såre hæderfuldt navn; thi det skal ingensinde udslettes af jorden.

Dernæst bærer jeg også navnet Kyrillos, og under det navn er jeg kendt mellem brødre og søstre.

Men bevarer jeg det første navn uplettet, da høster jeg et evigt liv til løn.

KEJSER JULIAN.

Du tager fejl. Kyrillos! Du véd, jeg kender noget til de londomsfulde ting i eders lære. Tro mig, — han, du sætter din lid til, er ikke en sådan, som du forestiller dig. Han er selv død, og virkelig død, på den tid da Romeren Pontius Pilatus var statholder i Jodeland.

LÆREREN KYRILLOS.

Jeg tager ikke fejl. Det er dig selv, kejser, der fejler i dette. Det er dig, som har givet afkald på Kristus i det øjeblik, han skænkede dig herredømmet over jorden.

Derfor forkynder jeg dig i hans navn, at han snart vil fratage dig bade herredømmet og livet, og da skal du for sent erkende, hvor stærk han er, han, som du i din blindhed foragter.

Ja, ligesom du har forglemte hans velgerninger, således skal han ikke give sin kærlighed raderum, idet han rejser sig for at straffe dig.

Du har omstyrtet hans altene, — han skal nedstyrtte dig af dit kejsersæde. Du har fundet din glæde i at træde hans lov under fødder, den samme lov, som du selv engang forkyndte for de troende. På samme vis skal Herren træde dig under sin hæl. Dit legeme skal vejres bort i de vilde vinde, og din

sjæl skal fare did ned, hvor der er større pinsler, end dem, du kan udtænke for mig og mine!

(Kvinderne flokker sig under gråd og veklage om KYRILLOS.)

KEJSER JULIAN.

Jeg vilde gerne skånet dig, Kyrillos! Guderne er mine vidner, at jeg ikke hader dig for din tros skyld. Men du har forhånet min kejserlige magt og myndighed, og det må jeg straffe.

(til hovedsmanden for vagten.)

Fromentinos, før denne mand i fængsel, og lad bøddelen Tyfon give ham så mange svøbeslag, som nødvendigt, for at få ham til at udsige, at kejseren og ikke Galilæeren har al væld på jorden.

GREGOR FRA NAZIANZ.

Vær stærk, min broder Kyrillos!

LÆREREN KYRILLOS

(med oprakte hænder).

Jeg salige, som får lide til Herrens ære!

(Soldaterne griber ham og slæber ham ud.)

KVINDERNE

(i gråd og klage).

Ve os! Ve, ve over fornægteren!

KEJSER JULIAN.

Driv dem fra hinanden, disse rasende! Lad dem udjages af staden som oprørere. Jeg tåler ikke længere denne trods og vederstyggelighed!

(Vagten driver den jamrende mængde ind i sidegaderne. Kun kejseren og hans følge bliver tilbage. Da bemærker man, liggende foran kirke-døren, og hidtil skjult, en mand i sonderrevne klæder og med aske strød på sit hoved.)

EN SOLDAT

(stoder til ham med lanceskaftet).*

Op, op; pak dig!

MANDEN

(ser op).

Træd under fodder dette sløve salt, som er
vraget af Herrens hånd!

KEJSER JULIAN.

O, evige guder, — Hekebolios —!

HOFMÆNDENE.

Ah, i sandhed, — Hekebolios!

LÆREREN HEKEBOLIOS.

Jeg heder ikke så mere! Jeg er navnløs. Jeg
har svigtet den dag, som gav mig navn!

KEJSER JULIAN.

Rejs dig, ven! Dit sind er sygt —

LÆREREN HEKEBOLIOS.

Judas's broder er pestbefængt. Vig fra mig —

KEJSER JULIAN.

O, du vankelmødige mand —

LÆREREN HEKEBOLIOS.

Vig fra mig, frister! Tag dine tretti solypenge
igen! Står der ikke skrevet: du skal forlade hustru
og børn for Herrens skyld? Og jeg - ? For hustrus
og børns skyld har jeg forradt Herren, min Gud!
Ve, ve, ve!

(han kaster sig igen ned på sit ansigt.)

KEJSER JULIAN.

Slig vanvids ild tænder disse skrifter over jorden.

Og jeg skulde ikke brænde dem?

Vent! Inden et år er omme, skal Jodetemplet stå rejst igen på Zions berg, — lyse med sit guldtags pragt over landene og vidne: løgner, logner, løgner!

(han går ilsomt derfra, fulgt af visdomsvennerne.)

(Landevej udenfor staden. Til venstre ved vejkannten står Kybeles billedstøtte mellem afhugne træstubber. Et stykke derfra, imod venstre, er en kilde med en stenkumme. Det er henimod solnedgang.)

(På et trin ved fodstykket af gudindens billede sidder EN GAMMEL PREST med en fildækket kurv på skødet, Omkring stenkummen EN FLOK MÆND og KVINDER, der henter vand. Kommende og gående ses fra og til på vejen. Fra venstre kommer FARVEREN FOKION, slet klædt, med en stor bylt på hovedet. Han møder HÅRSKÆREREN EUNAPIOS, der kommer fra staden.)

FARVEREN FOKION.

Ej, se, — min ven Eunapios i fuld hofklædning!

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Tvi dig, at du spotter en fattig mand.

FARVEREN FOKION.

Kalder du det spot? Jeg mente, det var den højeste ære.

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Du må så sige. Det er bleven en ære nu at gå i pjalter, besynderligen hvis de har ligget bra længe i en rendesten.

FARVEREN FOKION.

Hvorledes tror du alt dette vil ende?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Det bryr jeg mig ikke om at tænke på. Jeg véd, hvorledes det er endt med mig, og det er nok.

FARVEREN FOKION.

Er du ikke længere i kejserens tjeneste?

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Hvad skulde kejser Julian med en hårskærer? Lar han sit hår klippe? Eller lar han skæget studse, tror du? Han kæmmer det ikke engang. Men hvorledes går det med dig? Du ser heller ikke videre lykkelig ud.

FARVEREN FOKION.

Ak, Eumapios, purpurfarvernes tid er forbi.

HÅRSKÆREREN EUNAPIOS.

Ja, rigtig; nu farves kun kristen-rygge. Men hvad er det du slæber på?

FARVEREN FOKION.

Et knippe pilebark. Jeg skal farve narrekapper til visdomsvennerne.

(EN DELING SOLDATER kommer fra højre og stiller sig op ved Kybeles støtte.)

FARVEREN FOKION

(til en af mændene ved vandkummet).

Hvad betyder dette?

MANDEN.

Stenbilledet skal fores igen.

FARVEREN FOKION.

Vil kejseren ofre her i aften?

EN ANDEN MAND.

Ofrer han ikke både morgen og aften. — snart hist, snart her?

EN KVINDE.

Det er en ulykke for fattigfolk, at den nye kejser holder så meget af guderne.

EN ANDEN KVINDE.

Ej, Dione, sig dog ikke så. Skal vi ikke allesammen holde af guderne?

DEN FØRSTE KVINDE.

Jo, det kan være; men det er nu en ulykke alligevel —

EN AF MÆNDENE

(peger ud til højre).

Vil I se, — der kommer han.

(KEJSER JULIAN kommer i presteklædning og med offerkniv. FLERE VISDOMSLÆRERE, TEMPELPRESTER, TJENERE og VAGT omgiver ham. Efter dem følger EN SKARE MENNESKER dels spottende, dels forbittrede.)

EN AF DE KOMMENDE.

Der borte står gudinden. Nu skal I få se lojer.

EN ÆLDRE MAND.

Kalder du det lojer? Hvor mange sultne munde kunde ikke mættes med det, som her går tilspilde?

KEJSER JULIAN

(går hen imod stoffen).

O, dette syn! Det fylder mit hjerte med henrykkelse og mine øjne med vemodstårer.

Ja, tilvisse må jeg græde, når jeg tænker på, at denne ærefrygtlydende gudindes billede — omstyrtet af ufromme og forvovne hænder — i så lang

en tid har henligget ligesom i en forglemmelsens søvn, — og det, til og med, på et sted, som jeg væmmes ved at beskrive.

(Undertrykt latter blandt de nysgærrige.)

KEJSER JULIAN

(vender sig barskt).

Men jeg foler ikke mindre henrykkelse, når jeg betænker, at det var mig, hvem det blev forundt at udfri den guddommelige moder af en så uværdig tilstand.

Og skulde jeg ikke henrykkes ved denne tanke? — Man siger om mig, at jeg har vundet nogle slag imod barbarerne og priser mig herfor. Hvad mig angår, så sætter jeg større pris på, hvad jeg udretter til gudernes bedste; thi dem skylder vi alle vore evner og al vor omtanke.

(til dem ved vandkummen)

For resten er det mig kært, at der dog gives nogle i denne halsstarrige stad, som ikke viser sig dove for mine opfordringer, men indfinder sig, således som sommelig fromhed tilsiger, — og jeg tviler ikke på, at I har bragt anstændige offergaver med.

(går hen til den gamle prest.)

Hvad ser jeg der? En eneste olding! Hvor er dine tempelbrodre?

DEN GAMLE PREST.

Herre, der er ingen af dem ilive uden jeg.

KEJSER JULIAN.

Uddød. Landevejen lagt i upassende nærhed forbi helligdommen. Den ærværdige lund nedhugget. — Gamle mand, hvor er offergaverne?

DEN GAMLE PREST

(peger på kurven).

Her, herre!

KEJSER JULIAN.

Godt, godt. Men det ovrigt?

DEN GAMLE PREST.

Det er alt.

(han åbner kurven.)

KEJSER JULIAN.

En gås! Så denne gås er alt?

DEN GAMLE PREST.

Ja, herre!

KEJSER JULIAN.

Og hvem var den fromme mand, der betænkte os med en så rundhåndet gave.

DEN GAMLE PREST.

Jeg selv har bragt den med. O, herre, vredes ikke: jeg havde ikke flere end den ene.

(Latter og mumlen blandt de forsamlede.)

D E M P E D E S T E M M E R.

Det er nok. En gås er mere end nok.

KEJSER JULIAN.

O, Antiokia, — du sætter min tålmodighed på en hård prøve!

E N M A N D I F L Ø K K E N.

Forst brod, siden offergaver!

F A R V E R E N F O K I O N

(puffer ham i siden.)

Godt sagt; godt sagt!

E N A N D E N M A N D.

Giv borgerne at spise: guderne får hjælpe sig som de kan.

EN TREDJE MAND.

Vi havde det bedre her under Chi og Kappa!

KEJSER JULIAN.

Ej, I frække skrålere! I med eders Chi og Kappa! I tror måske ikke jeg véd, hvem I mener med Chi og Kappa? Ho-ho, jeg véd det godt. Det er jo blevet et gængs ord iblandt jer. I mener Kristus og Konstanzius. Men hines herredømme er forbi, og jeg skal vel litte på midler til at bøje den trods og den utaknemmelighed, som I viser både imod guderne og imod mig. I opholder eder over, at jeg yder guderne de skyldige ofre. I spotter med, at jeg ifører mig en tarvelig klædning, og lader mit skæg gro uklippet. Ja, dette skæg er eder ret en torn i øjet! I kalder det, uden al ærbødighed, et bukkeskæg. Men jeg siger eder, I dårer, at det er et vismands-skæg. Ja, jeg skammer mig ikke ved at lade eder vide, at dette skæg huser utoj, ligervis som vidjekrattet huser vildt, — og dog bærer jeg dette mit forhanede skæg med større ære, end I eders glatragede hager!

HARSKEREREN EUNAPIOS

(halvlydt).

Darligt talt; højest urimeligt!

KEJSER JULIAN.

Men tror I, jeg lader disse spotterier gå hen uden at svare? Nej, nej, I skal fa andet at vide. Vent kun; I skal høre fra mig snarere end I tænker. Jeg udarbejder i denne tid et skrift, som heder „Skæg-haderen“. Og véd I, hvem dette skrift er rettet imod? Det er rettet imod eder, I Antiokias borgere, — ja, imod eder, hvem jeg i skriftet kalder „de uvidende hunde“. Der skal I fa mine grunde

både for det ene og for det andet, som nu tykkes eder sælsomt i min adfærd.

HØVEDSMANDEN FROMENTINOS

(kommer fra højre).

Høje kejser, jeg har et glædeligt budskab at bringe. Kyrillos er allerede falden til føje —

KEJSER JULIAN.

Ah, det tænkte jeg nok.

HØVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Tyfon gjorde også sine sager fortræffeligt. Fan-gen blev bunden nogen ved håndledene så højt under taget, at hans tåspidser netop rorte jorden; derpå piskede Tyfon ham med en svøbe af okse-sener bagfra, således at slagene traf rundt om brystet.

KEJSER JULIAN.

O, de lastefulde, som tvinger os til at bruge slige midler!

HØVEDSMANDEN FROMENTINOS.

For ikke at rove ham livet måtte vi til slut løslade den hårdnakkede mand. Da var han en stund ganske stille og syntes at betænke sig; men pludselig begærte han dog at fremstilles for kejseren.

KEJSER JULIAN.

Dette er mig såre kært. Og du bringer ham hid?

HØVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Ja, herre. — der kommer de med ham.

(EN DELING SOLDATER FØRER LÆREREN KYRILLOS mellem sig.)

KEJSER JULIAN.

Ah, min gode Kyrillos. — du er ikke fuldt så kæphøj som sidst, ser jeg.

LÆREREN KYRILLOS.

Har du kauske i et dyrs eller en fugls indvolde udfundet, hvad jeg har at sige dig?

KEJSER JULIAN.

Nu, jeg tænker at jeg, uden varslér, tør tro, du er kommen til fornuft, at du afstår fra dine vildfarelser om Galilæerens magt, og at du nu erkender både kejseren og vore guder for at være større end han.

LÆREREN KYRILLOS.

Bild dig ikke sligt ind. Dine guder er magtesløse; og holder du fast ved disse stenbilleder, som hverken kan se eller høre, så vil du snart være ligeså magtesløs som de.

KEJSER JULIAN.

Kyrillos, — er dette, hvad du har at sige?

LÆREREN KYRILLOS.

Nej; jeg kommer for at takke dig. For skalv jeg for dig og dine pinsler. Men i kvalens stund vandt jeg andens sejr over det forkrænkelige. Ja, kejser, da dine lejesvende tænkte, jeg hang i vande under fængselstagnet, — da la jeg, salig som et barn, i min frelsers arme; og da dine bødler tyktes, at de flængte strimler af mit legeme, da strog Herren med sin lindrende hånd over sårene, tog tornekrone bort og pasatte mig livsens krone.

Derfor takker jeg dig; thi intet menneske har vist mig en så stor velgerning som du.

Og på det du ikke skal tro, jeg frygter dig herefter, så se —

(han slår sin kappe tilside, sonderriver sine sar og kaster stykker for kejserens fødder.)

— se, se; — mæt dig med mit blod, som du

tørster efter! Men om mig skal du vide, at jeg
mætter mig af Jesus Kristus.

(Skrig af forfærdelse høres blandt mængden.)

FLERE STEMME.

Dette forer ulykke over os alle!

KEJSER JULIAN

(som er vegen tilbage).

Hold denne vanvittige, at han ikke forgriber sig
på os!

(Soldater omringer KYRILLOS og slæber ham hen til vandkummen; sam-
tidigt høres sang af kvinder udenfor til højre.)

KEJSER JULIAN.

Se hist, Fromentinos, — hvad er det for et sæl-
somt optog —?

HOVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Nådigste kejser, det er salmesyngerskerne —

KEJSER JULIAN.

Ah, hint forbund af rasende kvinder —

HOVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Statholderen Alexandros har frataget dem nogle
skrifter, som de holder for hellige. Nu udvandr-
er de af staden for at græde på kristengravene.

KEJSER JULIAN

(med knyttede hænder).

Trods: trods — både fra kvinder og mænd!

(DEN GAMLE PUBLIA OG EN STOR SKARE KVINDER kommer fremover lande-
vejen.)

DEN GAMLE PUBLIA

(synger).

Deres guder er marmor og solv og guld.

De skal smuldre i muld.

KVINDERNES KOR.

I muld; i muld!

PUBLIA.

De myrded vore brødre; de myrded vore sønner.
Stig, sangens duer, med hævnens bønner!

KVINDERNES KOR.

Hævnens bønner!

PUBLIA

(får øje på kejseren).

Der står han! Ve over den ngudelige, som har
brændt Herrens ord! Tror du, at du kan opbrænde
Herrens ord? Jeg skal sige dig, hvor ordet brænder.
(hun griber en kniv fra en af offerpresterne, sønderskærer sit bryst og
flænger i såret.)

Her brænder ordet. Brænd du vore bøger.
Ordet skal brænde i menneskers hjerter indtil den
yderste dag!

(hun kaster kniven fra sig.)

KVINDERNE

(synger under stigende vildhed).

Lad legemer myrdes; lad skrifter forga.
Ordet skal stå; —
ordet skal stå!

(De tager PUBLIA imellem sig og går videre udover landet.)

FOLK VED BRØNDEN.

Ve os; Galilæernes gud er den stærkeste!

ANDRE STEMME.

Hvad mægter alle vore guder imod denne ene?

ATTER ANDRE.

Ingen ofring! Ingen dyrkelse! Det vil opirre
den forfærdelige imod os.

KEJSER JULIAN.

O, I dårer! I frygter for at opirre en, som længst er dod, — en falsk forkynder; — ja, I skal selv få se. Han er en løgner, siger jeg! Giv blot tål en liden tid endnu. Hver dag, hver time kan jeg vente budskab fra Jerusalem —

KRIGSOVERSTEN JOVIAN

(i stovede klæder, kommer med nogle ledsagere ilsomt fra højre).

Nådigste kejser, tilgiv at din tjener søger dig her.

KEJSER JULIAN

(med et glædesskrig).

Jovian! O, glade budskab —!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Jeg kommer lige fra Jodeland. I palatset horte jeg, du var her ude —

KEJSER JULIAN.

O, I prisværdige guder, — så skal dog ikke den synkende sol gå ned over løgneren! Hvor vidt er vi? Tal, min Jovian!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN

(med et blik på mængden).

Herre, — skal jeg fortælle alt?

KEJSER JULIAN.

Alt, alt, — fra først til sidst!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Jeg kom til Jerusalem med bygmesterne og soldaterne og de to tusend arbejdere. Vi gik straks i værk med at rydde grunden. Vældige rester af mure stod endnu igen. De faldt for vore hakker og brækstenger, let, som om en usynlig magt hjalp os at udslætte dem —

KEJSER JULIAN.

Ser I; ser I vel!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Medens dette stod på, blev umådelige kalkdynger slæbt sammen til den nye bygning. Da opstod ganske uventet en hvirvlende storm, som spredte kalken lig en sky ud over den ganske egn.

KEJSER JULIAN.

Videre; videre!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Samme nat rysted jorden gentagne gange.

STEMMER I MENGDEN.

Horer I? Jorden rysted.

KEJSER JULIAN.

Videre, siger jeg!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Vi lod dog ikke vort mod nedslå af dette sælsomme tilfælde. Men da vi var trængt dybere ned i grunden og havde fået åbnet de underjordiske hvælvinger, og stenbryderne gik ind i dem for at arbejde ved fakkelskin —

KEJSER JULIAN.

Jovian, — hvad sa?

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Herre, da brød en forfærdelig, en uhyre ildstrøm ud af hulene. Et tordnende drøn rysted hele staden. Hvalvingerne søndersprængtes, hundreder af arbejdere dræbtes dernede, og de få, som reddet sig, flygtede med sonderrevne lemmer.

HVISKENDE STEMME.

Galilæernes gud!

KEJSER JULIAN.

Kan jeg tro alt dette? Så du det?

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Jeg var selv tilstede. Vi begyndte påny. Herre, i overvær af mange tusender — forfærdede, knælende, jublende, bedende — gentog det samme vidunder sig to gange.

KEJSER JULIAN

(bleg og rystende).

Og så —? Med et ord, — hvad har kejseren udrettet i Jerusalem?

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Kejseren har fuldbyrdet Galilæerens spådom.

KEJSER JULIAN.

Fuldbyrdet —

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Ved dig blev det ord til fuld sandhed: ikke sten på sten skal lades tilbage.

MÆND OG KVINDER.

Galilæeren har sejret over kejseren! Galilæeren er større end Julian!

KEJSER JULIAN

(til KYBELES prest).

Du kan gå hjem, gamle mand! Og tag din gås med dig. Vi vil ikke foretage nogen ofring i aften.

(vender sig til mængden.)

Jeg horte nogle her sige, at Galilæeren har

sejret. Det kunde synes så; men jeg siger eder, det er en vildfarelse. I nvidende; I foragtelige dosmere. — I kan tro mig: det skal ikke vare længe, før bladet har vendt sig! Jeg skal —; jeg skal —! Ja, bi kun! Jeg forbereder mig allerede på et skrift imod Galilæeren. Det skal være i syv kapitler; og når hans tilhængere får det at læse, — og når derhos „Skæg-haderen“ —

Tag mig under armen, Fromentinos! Denne modstand har trættet mig.

(til vagten, idet han går forbi vaukummen.)

Giv Kyrillos fri!

(Han går med sit følge tilbage til staden.)

MÆNGDEN VED BRØNDEN

(råber efter ham under hånlatter.)

Der går offer-slagteren! — Der går den raggede bjørn! — Der går abekatten med de lange arme!

(Maneskinsnat. På Apollon-templets ruiner.)

KEJSER JULIAN OG MYSTIKEREN MAXIMOS, begge i lange klæder, kommer frem mellem de omstyrtede søjler i baggrunden.)

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvor hen, min brøder?

KEJSER JULIAN.

Hvor der er ensomst.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Men her — i vederstyggeligheden? Midt imellem grusdynger — ?

KEJSER JULIAN.

Er ikke den hele verden en grusdyng?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du har dog vist, at det sunkne kan genoprejses.

KEJSER JULIAN.

Spottefugl! I Athen så jeg en skoflikker, som havde indrettet sig et lidet værksted i Theseus-templet. I Rom, horer jeg, er et hjørne af den juliske basilika gjort brugelig til hofstald. Kald også det at genoprejse!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvorfor ikke? Sker ikke alle ting stykkevis? Hvad er helheden andet, end den fulde sum af samtlige stykker?

KEJSER JULIAN.

Dårlig visdom!

(peger på det omstyrtede Apollon-billede.)

Se dette næseløse hoved. Se denne sonderknuste albue, — disse splintrede lænder. Er alle disse hæsligheders sum den hele fulde guddommelige fordums skønhed?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvorfør véd du, at hin fordums skønhed var skøn i og for sig — undtagen i beskuerens forestilling?

KEJSER JULIAN.

Ak, Maximos, der er netop kernen. Hvad er i og for sig? Jeg véd intet at nævne efter denne dag.

(han sparker til Apollon-hovedet.)

Har du nogen tid været mægtigere i dig selv?

Sælsomt, Maximos, at der kan ligge styrke i vildfarelsen. Se til Galilæerne. Og se til mig for-dum, da jeg holdt det for muligt at genoprejse den faldne skønheds-verden.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ven, — hvis vildfarelsen er dig en fornødenhed, så gå tilbage til Galilæerne. De vil tage imod dig med åbne arme.

KEJSER JULIAN.

Du véd godt, at dette er ugørligt. Kejser og Galilæer! Hvorledes forene det modsigende?

Ja, denne Jesus Kristus er den største oprører, som nogen tid har levet. Hvad var Brutus, — hvad var Kassius imod ham? De myrdede kun den ene Julius Cæsar; men han myrder Cæsar og Augustus overhovedet. Eller er der at tænke på forligelighed mellem Galilæeren og kejseren? Er der rum for de to tilhøje på jorden? Og han lever på jorden, Maximos. — Galilæeren lever, siger jeg, så grundigt end både Jøder og Romere bildte sig ind, at de havde dødnet ham; — han lever i menneskenes opsætsige sind; han lever i deres trods og han imod al synlig magt.

„Giv kejseren, hvad kejserens er, — og Gud, hvad Guds er!“ — Aldrig har menneskemund udtalt et underfundigere ord end dette. Hvad ligger der bagved? Hvad og hvor meget tilkommer kejseren? Dette ord er som en stridsklubbe, der slår kronen af kejserens hoved.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Da vidste dog den store Konstantin at komme til rette med Galilæeren, — og din forgænger ligesa.

KEJSER JULIAN.

Ja, den, der kunde være nøjsom, lig hine. Men kalder du det at styre jordens rige? Konstantin udvidet sit herredømmes grænser. Men drog han ikke grænserne snevert sammen om sin ånd og om sin vilje? I stiller den mand for højt, når I kalder ham den store. Min forgænger vil jeg ikke engang tale om, han var mere slave end kejser, og jeg kan ikke blive stående ved navnet.

Nej, nej, der er ikke at tænke på forlig i disse ting. Og dog — at skulle give efter! O, Maximos, ovenpå disse nederlag kan jeg ikke vedblive at være kejser, — og jeg kan heller ikke give afkald på at være det.

Maximos, du som kan tyde varsler, hvis gådefulde mening er dulgt for alle andre, — du, som kan læse i de evige stjerners bog, — kan du sige mig udgangen på denne strid?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ja, min broder, jeg kan sige dig udgangen.

KEJSER JULIAN.

Det kan du? Så sig den da! Hvo skal sejre, kejseren eller Galilæeren?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Både kejseren og Galilæeren skal gå under.

KEJSER JULIAN.

Gå under —? Begge —?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Begge. Om i vore tider, eller om hundreder af år, det véd jeg ikke; men ske skal det, når den rette kommer.

KEJSER JULIAN.

Og hvem er den rette?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Han, som skal opsluge både kejseren og Galilæeren.

KEJSER JULIAN.

Du løser gåden med en end mørkere gåde.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hør mig, sandhedsven og broder! Jeg siger, de skal begge gå under — men ikke forgå.

Går ikke barnet under i ynglingen, og ynglingen igen i manden? Men hverken barnet eller ynglingen forgår.

O, du min elskede lærling, — har du glemt vore samtaler i Efesos om de tre riger?

KEJSER JULIAN.

Ah, Maximos, der ligger år imellem. Tal!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du véd, jeg har aldrig billiget, hvad du, som kejser, har foretaget dig. Du har villet skabe ynglingen om til barn igen. Kødets rige er opslugt af åndens rige. Men åndens rige er ikke det afsluttende, ligeså lidt som ynglingen er det. Du har villet hindre ynglingens vækst, — hindre ham fra at vorde mand. O, du dare, som har draget sværdet imod det vordende, — imod det tredje rige, hvor den tvesidige skal herske!

KEJSER JULIAN.

Og denne --?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Jedefolket har et navn for ham. De kalder ham Messias, og de venter på ham.

KEJSER JULIAN
(langt og tankefuldt).

Messias? — Hverken kejser eller forløser?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Begge i en og en i begge.

KEJSER JULIAN.

Kejser-gud; — gude-kejser. Kejser i åndens rige — og gud i kødets.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det er det tredje rige, Julian!

KEJSER JULIAN.

Ja, Maximos, det er det tredje rige.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

I det rige er den foreløbiges oprørs-ord vorden sandhed.

KEJSER JULIAN.

„Giv kejseren, hvad kejserens er, — og Gud, hvad Guds er.“ Ja, ja. — da er kejseren i Gud, og Gud i kejseren. — Ah, drømme, drømme; — hvo bryder Galilæerens magt!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvori ligger Galilæerens magt?

KEJSER JULIAN.

Jeg har forgæves grublet derover.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Der står skrevet etsteds: „du skal ikke have fremmede guder for mig“.

KEJSER JULIAN.

Ja — ja — ja!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Seeren fra Nazareth forkyndte ikke denne eller hin gud; han sagde: Gud er jeg; — jeg er Gud.

KEJSER JULIAN.

Ja, dette udenfor — ! Derfor er kejseren magtesløs.
Det tredje rige? Messias? Ikke jøde-folkets, men
ands-rigets og verdens-rigets Messias — ?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Gude-kejseren.

KEJSER JULIAN.

Kejser-guden.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Logos i Pan — Pan i Logos.

KEJSER JULIAN.

Maximos, hvorledes vorder han?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Han vorder i den sig selv villende.

KEJSER JULIAN.

Min elskede lærer, — jeg ma forlade dig.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvor gar du hen?

KEJSER JULIAN.

Til staden. Perser-kongen har gjort mig fredstilbud, som jeg i overilelse gik ind på. Mine sendebud er alt undervejs. De skal indhentes og kaldes tilbage.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du vil åbne krigen imod kong Saporess på ny?

KEJSER JULIAN.

Jeg vil, hvad Kyros drømte om og hvad Alexander prøved —

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Julian!

KEJSER JULIAN.

Jeg vil eje verden. — God nat, min Maximos!
(han vinker med hånden til afsked og går hurtigt bort. MAXIMOS ser tankefuld efter ham.)

SALMESYNGERSKERNES KOR

(langt borte på martyrgraven).

Menneske-guder af solv og guld,
I skal smuldre i muld!

FJERDE AKT.

(Ved kejser-rigets østlige grænse. Vildt berglandskab. En dyb dalkloft skiller den høje forgrund fra de bagenfor liggende fjelde.)

(KEJSER JULIAN, i krigsklæder, står tæl ude på en bergkant og ser ned i dybet. Lidt fra ham, til venstre, står HÆRFOREREN NEVITA, DEN PERSISKE FYRST HORMISDAS, KRIGSOVERSTEN JOVIAN og FLERE ANDRE BEFALINGSMÆND. Til højre, ved et rat opbygget stenalter, ligger SPÅMANDEN NUMA og TO ANDRE ETRUSKISKE SPÅMÆND, beskæftigede med at tage varsler af et offerdyrs indvolde. Længere mod forgrunden sidder MYSTIKEREN MAXIMOS på en sten, omringet af VISDOMSLÆRERNE PRISKOS og KYTRON samt af FLERE ANDEL. Fra og til drager MINDRE ADELINGE AF LIEBLIVÆNDE over høiden fra venstre til højre.)

KEJSER JULIAN

(peger nedad).

Se, se, — legionerne bugter sig som en pantsret slange gennem kloften.

HÆRFOREREN NEVITA.

De, lige under os, i fareskins-vaniser, er Skyterne.

KEJSER JULIAN.

Hvilke skærende hyl — !

HÆRFOREREN NEVITA.

Det er Skyternes vanlige sang, herre!

KEJSER JULIAN.

Mere hyl end sang.

HERFØREREN NEVITA.

Nu kommer Armenierne. Arsakes fører dem selv.

KEJSER JULIAN.

De romerske legioner må allerede være ude på sletterne. Alle omboende folkeslag iler til og underkaster sig.

(han vender sig til krigsførerne.)

På Eufrat ligger samlede de tolv hundrede skibe, som har alle vore forråd og fornødenheder inde. Jeg har nu fat fuld visshed for, at flåden, gennem hin gamle kunstigt gravede rende, kan løbe op i Tigris. Hele hæren skal gå over på skibene. Derefter rykker vi fremad langs den østlige bred, så hurtigt, som modstrømmen tillader flåden at følge os.

Sig mig, Hormisdas, hvad tror du til disse forholdsregler?

FYRST HORMISDAS.

Uovervindelige hærfører, jeg véd, at det skal forundes mig under din sejrrige beskyttelse igen at betræde mit fædreland.

KEJSER JULIAN.

Hvilken lettende følelse at være ude af hine trangbrystede borgeres samkvem! Med hvilken skræk i øjnene løb de ikke rundt om min vogn, da jeg forlod staden? „Kom snart tilbage, og vær os da nådigere end nu“, skreg de. Jeg vender aldrig tilbage til Antiokia. Jeg vil ikke se denne utaknemmelige stad mere. Når jeg har sejret, lægger jeg hjemvejen over Tharses.

(går hen til SPÅMÆNDENE.)

Numa. — hvilke varsler for vort tog læser du denne morgenstund?

SPÅMANDEN NUMA.

Varslet frarader dig i dette år at overskride dit riges grænser.

KEJSER JULIAN.

Hm! Hvorledes tyder du dette varsel, Maximos?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Jeg tyder det således: varslet tilråder dig at underlægge dig alt det land, du drager igennem; da overskrider du ikke dit riges grænser.

KEJSER JULIAN.

Således er det. Vi må give nøje agt på deslige underfulde tegn; thi der ligger som oftest en dobbelt mening i dem. Ja, det synes stundom, som om hemmelighedsfulde magter satte en glæde i at føre menneskene vild, især under store foretagender. Var der ikke også nogle, som vilde udtyde det til vor skade, at søjlegangen i Hierapolis styrted sammen og begrov et halvt hundrede soldater, just som vi drog gennem staden? Men jeg siger, at dette forkynder et dobbelt held. Thi først varsler det, at Perser-riget skal styrte sammen, og dernæst bebuder det os de ulykkelige Galikeeres undergang. Thi hine soldater, som dræbtes, — hvem var det vel? Det var galilæiske strafsoldater, der kun højst ugerne gik i krigen og derfor af skæbnen tildeltes et på engang så brat og uhaæderligt endeligt.

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Nadigste kejser, hist kommer en hovedsmand fra fortropperne.

HOVEDSMANDEN AMMIAN

(kommer fra højre).

Herre, du har befalet mig at melde, om noget sælsomt skulde hænde ved udrykningen.

KEJSER JULIAN.

Nu ja! Er noget sådant hændt imorges?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Ja, herre, et dobbelt varsel.

KEJSER JULIAN.

Ej. Ammian, — fortæl dog!

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Forst, herre, tildrog det sig, da vi var kommen et stykke forbi landsbyen Zaita, at en love af uhyre legemsstørrelse brod ud af tykningen og gik lige løs på vore soldater, der dræbte den med mange pileskud.

KEJSER JULIAN.

Ah!

VISDOMSLERERNE.

Hvilket lykkeligt varsel!

FYRST DORMISDAS.

Kong Saporess kalder sig landenes love.

SPÅMANDEN NUMA

(beskæftiget ved alteret).

Vend om; vend om, kejser Julian!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Gå modigt frem, du sejrs-kârne!

KEJSER JULIAN.

Vende om efter dette? Som loven hist foran Zaita, således skal landenes love falde for vore pile.

Eller har jeg ikke tidligere vidnesbyrd at støtte mig til, når jeg ndtyder dette til vor fordel? Behøver jeg at minde så oplyste mænd om, at da kejser Maximian sejrede over Perser-kongen Narseus, da blev ligeledes en love — og derhos et vældigt vildsvin — nedlagt foran de romerske rækker?

(til AMMIAN.)

Men nu det andet — ? Jeg syntes, du talte om to tegn.

HØVEDSMANDEN AMMIAN.

Det andet er mere tvilsomt, herre! Din stridshest Babylonios blev, som du havde befalet, fuldt opsadlet ført frem for at vente dig ved nedstigningen hinsides berget. Men se, i det samme dreves en afdeling af de galilæiske strafsoldater forbi. Tungt belæssede, som de var, og ikke synderlig villige, gjordes det nødvendigt at bruge piskeslag imod dem. Ikke desto mindre oprakte de sine arme, ligesom i glæde, og istemte en høj sang til ære for deres guddom. Over denne pludselige larm blev Babylonios sky, støjled i skræk, faldt bagover, og idet den vælted sig på jorden, overstænketes og tilsoledes det guldsmykkede ridetøj af vejens smuds.

SEKSTAMANDEN NUMA

(ved alletet).

Kejser Julian, — vend om, vend om!

KEJSER JULIAN.

Dette har Galilæerne gjort af ondskab, — og dog har de derved imod sin vilje bragt tilveje et varsel, som jeg hilser med høj glæde.

Ja, ligesom Babylonios faldt, således skal også Babylon falde, berøvet sine smykkeers pragt og herlighed.

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Hvilken visdom i udlægningen!

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Ved guderne, således er det!

DE ANDRE VISDOMSLÆRERE.

Således, og ikke anderledes!

KEJSER JULIAN

(til NEVITA).

Hæren skal vedblive at rykke frem. Dog vil jeg denne aften, for en end større sikkerheds skyld, anstille ofringer og se, hvad tegnene måtte bekræfte.

Men hvad angår jer, I etruskiske gøglere, som jeg med så stor bekostning har ladet komme hid, da skal I vide, at jeg ikke længere tåler jer i lejren, hvor I kun bidrager til at gøre soldaterne modfaldne. Jeg siger, I forstår intet af det vanskelige håndværk, som I har påtaget eder. Hvilken frækhed! Hvilket overmål af forvovenhed! Bort med dem! Jeg vil ikke se dem tiere.

(Nogle af livvagten driver spåmændene ud til venstre.)

KEJSER JULIAN.

Babylonios faldt. Løven la under for mine soldater. Dog véd vi ikke derfor, hvilken usynlig hjælp vi tor stole på. Guderne, hvis væsen langt fra ikke er tilstrækkeligt udforsket, synes stundom, — hvis jeg så tor sige — at slumre eller overhovedet kun lidt at gribe ind i de menneskelige ting. Vi, mine kære venner, befinder os desværre i en sådan tid. Ja, vi har endog været vidne til, at visse guder har undladt at støtte velmente bestræbelser, sigtende til deres egen tarv og ære.

Vi tor dog ikke domme videre herom. Det

kunde tænkes, at de udødelige, som styrer og opholder verden, til enkelte tider nedlægger sin magt i menneskelige hænder, — hvorved guderne visselig ikke i nogen måde forringes; thi det skyldes dog dem, at en så særligt beåndet — ifald han findes — har kunnet fremstå på jorden.

VIDDOMSLÆREREN PRISKOS.

O, mageløse kejser, giver ikke dine egne gerninger vidnesbyrd om dette?

KEJSER JULIAN.

Jeg véd ikke, o Priskos, om jeg tor værdsætte mine gerninger så højt. At Galilæerne tillægger Joden Jesus fra Nazareth en sådan udvælgelse, vil jeg ikke tale om; thi disse mennesker tager fejl. — hvilket jeg udførligt skal vise i mit skrift imod dem. Men jeg vil nævne Prometheus i gamle dage, hvilken fortrinlige helt skaffede menneskene endog større goder, end de udødelige syntes at unde dem. — hvorfor han også måtte lide meget, bade smerte og banlig medfart, indtil han endelig optoges i gudernes sankvem. — det han i grunden den hele tid havde tilhørt.

Og kan ikke det samme siges bade om Herakles og om Akillens, og endeligen om Makedonieren Alexander, med hvis gerninger nogle har sammenlignet, dels hvad jeg har udført i Gallien, og dels og for nemmelig hvad jeg har for øje på dette tog?

ILIRFOREREN NEVITA.

Min kejser, — bagtroppen er nu lige under os; — det var kauske på tiden —

KEJSER JULIAN.

Straks, Nevita! Dog vil jeg først meddele eder en sælsom drøm, som jeg havde denne nat.

Jeg drømte, at jeg så for mine øjne et barn, som efterstræbtes af en rig mand, der ejede talløse hjojder, men som ringeagtede gudernes dyrkelse.

Denne onde mand udryddede barnets samtlige slægtninge. Men over barnet selv ynkedes Zeus, og han holdt sin hånd over det.

Derpå så jeg dette barn vokse op til yngling under Minervas og Apollons varetægt.

End videre drømte jeg, at ynglingen faldt i søvn på en sten under åben himmel.

Da steg Hermes ned på marken i en ung mands skikkelse og sagde: kom; jeg vil vise dig den vej, som fører til den øverste guds bolig! — Så ledte han ynglingen til foden af et såre stejlt berg. Der forlød han ham.

Da brød ynglingen ud i gråd og klage og råbte med høj rost på Zeus. Se, da steg Minerva og solkongen, som hersker over jorden, ned i hans nærhed, løftede ham op til fjeldets tinde, pegte ud for ham og viste ham hele hans slægts arv.

Men denne arv var jordens kreds fra hav til hav, og udenfor havet.

Da forkyndte de ynglingen, at alt dette skulde tilhøre ham. Og tre formaninger gav de ham derhos: han skulde ikke sove, som hans slægtninge havde gjort; han skulde ikke lytte til hykleres råd; og endelig skulde han ære som guder dem, der ligner guderne. Glem ikke, sagde de, idet de forlød ham, at du har en udødelig sjæl og at denne din sjæl er af guddommeligt udspring. Og følger du vore råd, skal du se vor fader og vorde en gud ligesom vi.

VISDOMSLEREREN PRISKOS.

Hvad er tegn og varsler at agte imod dette!

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Jeg tror ikke det er for meget sagt, når jeg forventer, at skæbne-gudinderne betænker sig to gange, ifald deres rådslagninger ikke skulde stemme med dine.

KEJSER JULIAN.

Vi tør ikke med sikkerhed bygge på en sådan undtagelse. Men visselig vedbliver jeg at finde denne drøm påfaldende, skont min broder Maximos ved sin taushed — imod al billig forventning — hverken synes at finde behag i drommen eller i den iklædning, jeg har givet den. — Dette får vi imidlertid at bære!

(han tager en papirrulle frem.)

Se her, Jovian; her har jeg tidligt denne morgenstund på mit leje optegnet, hvad jeg drømte. Tag dette, og lad det i talrige afskrifter oplæse for de forskellige dele af haren. Jeg holder det for vigtigt på et så voveligt tog, at soldaterne, midt under alle farer og besværligheder, med tryghed lægger sin skæbne i førerens hænder, agtende ham for ufejlbar i de ting, som afgør krigens udfald.

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Jeg beder dig, min kejser, at fritage mig for dette.

KEJSER JULIAN.

Hvad vil du dermed sige?

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

At jeg ikke tør læne min hand til noget, som er sandheden imod. — O, hør mig, min ophøjede kejser og herre! Gives der en eneste af dine soldater, som tviler på, at han er sikker i dine hænder? Har du ikke på Galliens grænser, trods fiendtlig

overmagt og vanskeligheder af forskellig slags, tilkæmpet dig større sejrvindinger, end nogen anden hærfører i vore dage kan rose sig af?

KEJSER JULIAN.

Ej, — se, se, hvilke nyheder!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Alle véd, at lykken i vidunderligt mål har fulgt dig indtil denne tid. I lærdom står du over alle andre dødelige, og i veltalenhedens skønne kunst bærer du prisen mellem de ypperste.

KEJSER JULIAN.

Og sa — ? Til trods for dette — ?

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Til trods for dette, min kejser, er du kun et menneske. Men idet du meddeler hæren din drøm, vil du udbrede den mening, at du er en gud. — og heri tør jeg ikke gøre mig til din hjælper.

KEJSER JULIAN.

Hvad siger I, mine venner, til denne tale?

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Den er visselig lige så dristig som den vidner om ukyndighed.

KEJSER JULIAN.

Det synes som om du, o sandhedskærlige Jovian, forglemmer, at din kejser Antonin, med tilnavnet den fromme, i et særligt tempel på Roms torv har været dyrket som en udødelig gud. Ja, ikke han alene, men også hans hustru Faustina og andre kejsere både før og efter den tid.

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Jeg véd det, herre; — men vore forfædre var det ikke givet at vandre i sandhedens lys.

KEJSER JULIAN

(med et langt blik på ham).

Ah, Jovian! —

Sig mig, — igår aften, da jeg tog varsler for den kommende nat, da trådte du til og bragte mig et budskab, just som jeg med renselses-vand skylled blodet af mine hænder.

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Ja, min kejser!

KEJSER JULIAN.

Hfærdig, som jeg var, kom jeg til at stænke nogle vanddråber på din kappe. Da veg du hvast et skridt tilbage og rysted vandet af, som om kappen var bleven besudlet.

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Min kejser, — det undgik dig altså ikke?

KEJSER JULIAN.

Var det din tanke, at det skulde undgaa mig?

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Ja, herre; thi det var en sag imellem mig og den eneste sande Gud.

KEJSER JULIAN.

Galilæer!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Herre, du selv skikkede mig til Jerusalem, og jeg var vidne til alt, hvad der gik for sig. Meget har jeg grublet siden den tid; jeg har læst i de

kristnes skrifter. har talt med mange af dem. — og nu er jeg kommen efter. at i denne lære ligger den guddommelige sandhed.

KEJSER JULIAN.

Er det muligt! Er dette virkelig muligt? Således griber altså hint smitsomme vanvid om sig! Mine nærmeste omgivelser. — mine egne krigsførere falder fra mig —

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Stil mig forrest imod dine fiender. herre. — og du skal se. at jeg gladelig giver kejseren. hvad kejserens er.

KEJSER JULIAN.

Hvor meget — ?

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Liv og blod.

KEJSER JULIAN.

Liv og blod er ikke nok. Den. som skal herske. må kunne herske over viljerne. over menneskenes sind. I dette er det. at hin Jesus af Nazareth står mig imod og gør mig magten stridig.

Bild dig ikke ind. at jeg vil straffe dig. Jovian! De. du tilhører. higer efter sligt. som efter en lykke. Og så kalder man eder blodvidner bagefter. Eller hvad? Har man ikke saledes ophøjet dem. jeg var nødt til at revse for deres genstridigheds skyld?

Gå til fortroppen! Jeg vil nødigt se dig tiere. — O. dette bedrag imod mig. som I tilhyller med talemåder om en dobbelt pligt og et dobbelt rige! Dette skal vorde anderledes. Der gives andre konger end Perser-kongen. som skal få føle min fod på sin nakke.

Til fortroppen. Jovian!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Jeg skal gøre min skyldighed, herre!

(han går ud til højre.)

KEJSER JULIAN.

Vi vil ikke, at denne morgenstund, der er op-runden under så mange lykke-forkyndende varsler, skal formørkes for os. Vi vil tage dette, og andet mere, med et jævnt sind. Min drøm skal dog kund-gøres for hæren. Du, Kytron, og du, min Priskos, og I andre venner, vil sørge for at det sker på en værdig måde.

VISDOMSLÆRERNE.

Med glæde, med usigelig glæde, herre!

(de modtager papirrullen og går ud til højre.)

KEJSER JULIAN.

Jeg beder dig, o Hormisdas, ikke at tvile på min magt, om det end kunde synes, som om stridige viljer raded her. Ga: og du ligeså, Nevita, og alle I øvrige, hver til sit; — jeg kommer efter, når hæren er samlet ude på slotterne.

(Alle, undtagen KEJSEREN og MAXIMOS, går ud til højre.)

MYSTIKEREN MAXIMOS

(etter en stund, rejser sig fra stenen, hvor han har siddet, og går hen til kejseren).

Min syge broder!

KEJSER JULIAN.

Mere saret end syg. Hjorten, som træffes af en skyttes pil, søger ind i tykningen, hvor ikke dyrene kan se den. Det var mig utaleligt at vise mig hengere på Antiokias gader; — nu synes jeg ikke, jeg kan vise mig for hæren.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ingen ser dig, ven: thi de famler i blindhed. Men du skal vorde en læge for deres øjne, og du skal de se dig i din herlighed.

KEJSER JULIAN

(stirrer ned i fjeldkloften).

Hvor dybt under os! Hvor svindende små bugter de sig ikke frem mellem krat og torner langs med den stenede strøm.

Da vi stod foran denne snevring, da stævnede forerne, alle som en, lige ind i det trange. Det var en times vej at korte, en smule nøje at spare — på vandringen imod døden.

Og flokkene fulgte dem så villigt. Ingen tanke på at lægge vejen ovenom: ingen længsel efter den fri luftning heroppe, som vider brystet ud og gør åndedraget rummeligt. Der går de, og går og går, og ser ikke, at de har trang himmel over sig — og véd ikke, at der gives højder, hvor den er større. — Er det ikke, Maximos, som om menneskene levede for at komme til at dø? Galilæerens ånd er i dette. Er det sandt, som der siges, at hans fader skalte verden, da foragter sonnen faderens værk. Og just for dette formastelige vanvid er det, at han prises så højt!

Hvad var dog ikke Sokrates imod ham! Elsked ikke Sokrates nydelsen, og lykken og skønheden? Og dog forsaged han. — Men hvilket bundløst svælg imellem dette — på den ene side ikke at begære, — og på den anden side at begære og dog forsage.

O, denne tabte visdoms skat vilde jeg bringe menneskene tilbage. Lig Dionysos fordum, kom jeg dem glad og ung imøde, med lov om panden, med druers fylde i mine arme. Men de viser min gave

fra sig, og jeg hånes og hades og bespottes af venner og af fiender.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvorfor? Jeg skal sige dig hvorfor.

I nærheden af en viss stad, hvor jeg engang leved, var der et vinberg, vidt berømt for sine druer; og nar borgerne i staden ønskede ret søde frugter på sit bord, da skikkede de sine tjenere ud til hint vinberg og lod hente druer der.

Mange år efter kom jeg til den samme stad; men da vidste ingen længer besked om de fordum så højt priste druer. Da søgte jeg vingårdsmanden op og spurgte ham: sig mig, o ven, er dine vinstokke uddøde, såsom ingen mere kender dine druer? Nej, svarte vingårdsmanden, men du véd, at unge vinstokke yder gode druer men ringe vin; gamle vinstokke derimod darlige druer men god vin. Derfor, o fremmede, tilføjede han, glæder jeg endnu mine medborgeres hjerter med dette vinbergs overflod, kun i en anden skikkelse, — som vin, og ikke som druer.

KEJSER JULIAN

(tankefuld).

Ja, ja, ja!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det er dette, som du ikke har taget i agt. Verdens vinstok er bleven gammel, og dog mener du, lig fordum, at kunne byde druerne ra til dem, der tørster efter den nye vin.

KEJSER JULIAN.

Ak, min Maximos, hvem tørster? Nævn mig en eneste, indenfor vort brøderskab, som drages af et andeligt behov. — Ulykkelig er jeg, at jeg fødtes i en slig jernalder.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Last ikke tiden. Havde tiden været større, så var du bleven mindre. Verdens-sjælen er som en rig mand, der har utallige sønner. Deler han sin rigdom lige imellem alle sønnerne, da blir de alle velhavende, men ingen af dem rig. Gör han dem derimod alle arveløse på én nær, og skænker alt til denne ene, da står denne ene som en rig mand i en kreds af fattige.

KEJSER JULIAN.

Ingen lignelse passer mindre end denne. -- Eller står jeg således? Findes det ikke netop delt på mange hænder, det, som verdens hersker skulde besidde i rigere mål end alle andre; ja, jeg tør vel sige -- som han alene skulde besidde! O, hvor er ikke magten delt! Har ikke Libanios veltalenhedens magt i så fuldt et mål, at man har kaldt ham talernes konge? Har ikke du, min Maximos, den gådefulde visdoms magt? Har ikke hin rasende Apollinaris i Antiokia sangens og henrykkelsens magt i en fylde, som jeg nok kunde misunde ham! Og nu Kappadokieren Gregor! Har ikke han viljens ubændige magt i et sligt overmål, at mangfoldige giver ham det for en undersåt upassende tilnavn: den store! Ja, -- hvad end sælsommere er, -- det samme tilnavn gives Gregors ven, Basilios, manden med det blode sind og det pigeagtige øje. Og dog træder han ikke frem i verden; her lever han, denne Basilios, -- just i denne fjerne egn, iført en eneboers klædning, i samkvem alene med sine lærlinge, og med sin søster Makrina og andre kvinder, der kaldes fromme og hellige. Og hvorledes virker ikke både han og søsteren gennem de breve, som stundom udgår fra dem? Alt, selv forsagelsen og tilbage-

trukketheden, vorder magt imod min magt. Men værst af dem alle er dog den korsfæstede Jøde.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Så bryd med al denne spredte myndighed! Men tro ikke, at du kan knuse oprørerne, hvis du kommer over dem som en feltherre, udsendt af en hersker, hvem de ikke kender. I eget navn må du komme, Julian! Kom Jesus af Nazareth som udsending fra en anden? Sagde han sig ikke at være den, der udsendte ham? Sandelig, i dig er tidens fuldbyrdelse, og du ser det ikke. Peger ikke alle tegn og varslers med en usvigelig finger lige hen på dig? Skal jeg minde dig om din moders drøm —?

KEJSER JULIAN.

Hun drømte, at hun fødte Akilleus.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Skal jeg minde dig om, at lykken har båret dig, ligesom på stærke vinger, gennem et bevæget og farefuldt liv? Hvem er du, herre? Er du den genkomne Alexander, dengang ufærdig, nu fuldbaren og rustet til at fuldbyrde værket?

KEJSER JULIAN.

Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Der er én, som altid, med visse mellemrum, kommer igen i menneskeslægten liv. Han er ligesom en rytter, der på ridebanen skal tæmme en vild hest. Hver gang kaster hesten ham af. En stund, så er rytteren i sadlen igen, altid sikrere, altid mere øvet; men af måtte han i sine skiftende skikkelser hver gang indtil denne dag. Af måtte han som den gudsovrundne mand i Edens lund; af måtte han som ver-

densrigets grundlægger; — af må han som gudsrigets fyrste. Hvo véd, hvor mange gange han har vandret iblandt os, uden at nogen kendte ham?

Véd du, Julian, om du ikke var i ham, som du nu forfølger?

KEJSER JULIAN

(ser frem for sig).

O, bundløse gåde —!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Skal jeg minde dig om hin gamle spådom, som nu er sat i omlob igen? Det er bleven forkyndt, at så mange år, som året har dage — så mange år skal Galilæerens rige stå ved magt. Om to år bliver det tre hundrede og fem og sexti år siden, at denne mand fødtes i Bethlehem.

KEJSER JULIAN.

Tror du på denne spådom?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Jeg tror på den kommende.

KEJSER JULIAN.

Altid gæder!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Jeg tror på den fri nødvendighed.

KEJSER JULIAN.

End gådefuldere.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Se, Julian, — da Kaos væltede sig i det tomme forfærdelige øde, og Jehova var alene, — den dag, da han, efter de gamle jødiske skrifter, slog ud med sin hånd og delte mellem lys og mørke, mellem hav

og land, — den dag stod den store skabende gud på sin magts linde.

Men med menneskene opstod viljer på jorden. Og mennesker og dyr og træer og urter skabte sine lige efter evige love; og efter evige love gar alle stjerner i himmelrummet.

Har Jehova angret? Alle folkeslags gamle sagn véd at fortælle om en angrende skaber.

Vedligeholdelsens lov har han lagt i skabningen. For sent at angre! Det skabte vil vedligeholde sig og sa vedligeholdes det.

Men ensidighedens to riger fører krig med hinanden. Hvor er han, hvor er han, fredskongen, den tvesidige, han, som skal forlige dem?

KEJSER JULIAN

(hen for sig).

To ar? Alle guder uvirkosomme. Ingen lunefuld magt bagved, som gider krydse mine hensigter — —

To ar? I to ar kan jeg lægge jorden under mit herredomme.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du talte, min Julian; — hvad sagde du?

KEJSER JULIAN.

Jeg er ung og stærk og sund. Maximós, — det er min vilje at leve længe.

(han gar ud til højre, MAXIMOS følger ham.)

(En bakkel skogegn med et vandløb mellem træerne. Oppe på højden en liden landgård. Det er henimod solnedgang.)

(ILÆRAFDELINGER drager fra venstre til højre forbi nedenunder bakkerne. BASILIOS FRA CÆSARÆA og hans søster MAKRINA, begge i eneboerklæder, står nede ved vejkauteu og rækker vand og frugter til de udmattede soldater.)

MAKRINA.

O, Basilios, se. — den ene blegere, den ene mere udtæret end den anden!

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Og så utallig mange kristne brødre iblandt dem! Ve over kejser Julian! Dette er grusommere udtænk end alle pinebænkens kvaler. Imod hvem er det, at han fører sine hærskarer? Mindre imod Perserkongen end imod Kristus.

MAKRINA.

Tror du dette forfærdelige om ham?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Ja, Makrina, det går mere og mere op for mig, at det er os, slaget skal ramme. Alle de nederlag, han har lidt i Antiokia, al den modstand, han har modt, alle de ydmygelser og skuffelser, han har måttet doje for sin ngudelige færd, det tænker han alt sammen at dække over med glemsel ved et sejr- rigt krigstog. Og det vil lykkes ham. En stor sejr vil udslette alt hint. Menneskene er ikke anderledes: de ser retten i lykken, og under magten bøjer de fleste sig.

MAKRINA

(peger ud til venstre).

Nye skarer! Utællelige, uden ophor —

(EN AFDELING SOLDATER kommer forbi; EN UNG MAND i rækken falder af udmattelse om på vejen.)

EN UNDERFØRER

(slår ham med sin kæp).

Op med dig, du lade hund!

MAKRINA

(iler til).

O, slå ham ikke!

SOLDATEN.

Lad dem slå; — jeg lider sa gerne.

HOVEDSMANDEN AMMIAN

(kommer).

Atter ophold! Nå, det er ham. Kan han virkelig ikke mere?

UNDERFØREREN.

Jeg véd ikke, hvad jeg skal sige, herre: han falder hvert øjeblik.

MAKRINA.

O, vær taknemlig! Hvem er denne ulykkelige?
— Se her: sug saften af disse frugter. — Hvem er han, herre?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

En Kappadokier, en af de vildfarende, som var med at skænde Venus-templet i Antiokia.

MAKRINA.

O, en af hine blodvidner !

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Prov at rejse dig, Agathon! Jeg ynkes over dette menneske. De revsed ham voldsommere, end han kunde tale. Han har ikke været ved sin forstand siden.

AGATHON

(rejser sig).

Jeg kan godt tåle det. Og jeg er fuldt ved min forstand, herre! Slå, slå, slå; — jeg lider så gerne.

HOVEDSMANDEN AMMIAN

(til underforeren).

Fremad; her er ikke tid at spille.

UNDERFOREREN

(til soldaterne).

Fremad; fremad!

AGATHON.

Babylonios faldt; — snart skal den babyloniske horkarl falde. Zaitas løve blev fældet; — fældes skal verdens kronede løve!

(Soldaterne drives ud til højre.)

HOVEDSMANDEN AMMIAN

(til BASILIOS og MAKRIKA).

I sælsomme mennesker; — I farer vild og over dog det gode. Tak, at I har kvæget de udmattede; og gid kejserens tarv tillod, at jeg turde handle så mildt imod eders brødre, som jeg gerne vilde.

(han går ud til højre.)

BASILIOS FRA CESARÆA.

Gud være med dig, du ædle hedning!

MAKRINA.

Hvem mon denne mand var?

BASILIOS FRA CESARÆA.

Jeg kendte ham ikke.

(peger ud til venstre.)

O, se, se, der er han selv!

MAKRINA.

Kejseren? Er det kejseren?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Ja, det er ham.

(KEJSER JULIAN med FLERE KRIGSOVERSTER, ledsaget af LIVVAGTSFORENEN
ANATOLOS samt EN VAGTADELING kommer fra venstre.)

KEJSER JULIAN

(til sine ledsagere).

Ej, hvad træt? Skulde en hests fald bringe mig til at standse? Eller skulde det være mindre sammeligt at ga tilføds, end at bestige et ringere dyr? Træt! Min stamfader har udsagt, at det bør sig en kejser at do stående. Jeg siger, at det bør sig en kejser, i hans hele liv — ikke blot i dødsstunden — at vise en efterfølgelsesværdig udholdenhed; jeg siger — — Ah, ved himlens store lys, ser jeg ikke der for mine øjne Cæsaraeren Basilios!

BASILIOS FRA CÆSARÆA

(bøjer sig dybt).

Din ringe tjener, o mægtigste herre!

KEJSER JULIAN.

Ja, det skal jeg tro! Du tjener mig i sandhed godt, Basilios!

(går nærmere.)

Så dette er altså det landhus, der er kommet i så stort ry ved de breve, som udgar herfra. Man taler triunt i alle lande mere om dette hus, end man taler om læresalene, skønt jeg hverken har skyet flid eller møje for at bringe dem på fode igen.

Ikke sandt, — denne kvinde er sikkerlig din søster Makrina?

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Så er det, herre!

KEJSER JULIAN.

Du er en skøn kvinde, og ung endnu. Og dog har du, som jeg horer, givet afkald på livet.

MAKRINA.

Herre, jeg har givet afkald på livet for at komme til ret at leve.

KEJSER JULIAN.

Ak, jeg kender såre godt eders vildfarelser. I sukker efter det, som ligger hinsides og hvorom I intet med visshed véd: I spæger eders kød; I undertrykker alle menneskelige lyster. Og dog siger jeg eder, at dette kan være en forfængelighed, så godt som enhver anden.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Tro ikke, herre, at jeg er blind for den fare, som ligger i forsagelsen. Jeg véd vel, at min ven Gregor har ret, når han skriver, at han troster sig til at være eneboer med hjertet uden at være det med legemet. Og jeg véd også, at denne grove klædning lidet båder min sjæl, ifald jeg regner mig det til fortjeneste at bære den.

Men saledes foler jeg det ikke. Dette tilbagetrunkne liv fylder mig med en usigelig lykke; det er alt. Hine vilde brydninger, som verden oplever i denne tid, træder mig ikke her for øje i sin uskonhed. Her fornemmer jeg mit legeme ophøjet i bonnen, og min sjæl rensed ved en tarvelig levemåde.

KEJSER JULIAN.

O, min nøjsomme Basilios, jeg tror dog, du eftertragter noget mere. Hvis man har sagt sandt.

så har din søster her forsamlet om sig en hob unge kvinder, hvilke hun oplærer efter sit forbillede. Og du selv har jo, ligesom din galilæiske mester, kåret dig tolv lærlinge. Hvad er din agt med dem?

BASILIOS FRA CESAREA.

At sende dem ud til alle lande for at styrke vore brødre i striden.

KEJSER JULIAN.

Ja så! Udrustet med alle veltalenhedens våben sender du din hær imod mig. Og hvor har du denne veltalenhed, denne skønne græske kunst fra? Du har den fra vore lærersale. Og med hvilken ret besidder du den? Du har listet dig som en spejler ind i vor lejr for at udforske, hvor vi sikkert kan rammes. Og nu nytter du denne kundskab til vor største skade!

Ved du vel, Basilios, at jeg ikke er tilbuds at tale denne usømmelighed længere? Jeg vil slå eder dette våben ud af hænderne. Hold eder til Matthæus og Lukas og andre slige uhovlede bogskrivere. Men I skal ikke herefter få lov til at fortolke vore gamle digtere og heller ikke vore gamle visdomslærere; thi jeg agter det ubilligt, at I sner kundskab og fordel af disse kilder, på hvis sandhed I slet ingen tro har. Ligervis skal det forbydes alle galilæiske lærlinge at komme i vore lærersale; thi hvad vil de vel der? Frastjæle os vor kunst for at bruge den imod os selv.

BASILIOS FRA CESAREA.

Herre, jeg har allerede for hørt dette sælsomme torsæt ondtale. Og jeg må give Gregor medhold, når han skriver, at du ikke har nogen udelukkende ret til den græske lærdom, ej heller til den græske talekunst. Jeg må give ham medhold, når han siger,

at du jo bruger bogstavskriften, som dog er opfundet hos Egypterne, og at du ifører dig purpuret, skønt det først kom i brug hos folkene i Tyros.

Ja, herre, — mere end det. Du underkaster dig lande og gør dig til hersker over folkeslag, hvis sprog du ikke forstår og hvis sæder du ikke kender. Og det har du ret til. Men den samme ret, du har i den synlige verden, den samme ret har han, som du kalder Galilæeren, i den usynlige —

KEJSER JULIAN.

Nok om dette! Jeg vil ikke oftere høre sligt. I taler, som om der gaves to verdensherskere, og med den indvending prøver I at standse mig på alle mine veje. O, I latterlige! I stiller en død imod en levende. Men I skal snart fa vide, hvorledes det hænger sammen. Det skrift imod eder, som jeg længe har arbejdet på, det må I ikke tro, at jeg har lagt tilside under krigens sysler. Tænk I kanske, at jeg tilbringer mine nætter med at sove? Ah, I forregner eder! For „Skæg-haderen“ hosted jeg kun spot. — og det selv hos dem, som kunde have besynderlig gavn af at lægge sig visse sandheder på hjerte. Men det skal ingenlunde afskrække mig. Eller skulde det somme sig for en mand med kæp i hånden at vige tilbage for en flok goende hunde? — Hvorfor smilte du, kvinde? Hvad var det du lo af?

MAKRINA.

Hvorfor, o herre, ivrer du så stærkt imod en, som du kalder død?

KEJSER JULIAN.

Ah, jeg skønner! Du vil dermed sige, at han lever.

MAKRINA.

Jeg vil dermed sige, at du, o mægtige herre, i dit hjerte føler, at han visselig lever.

KEJSER JULIAN.

Jeg? Hvad nu! Jeg skulde føle —?

MAKRINA.

Hvad er det, du hader og forfølger? Ikke ham men din tro på ham. Og lever han ikke i dit had og i din forfølgelse, således, som han lever i vor kærlighed?

KEJSER JULIAN.

Jeg kender eders vredne talemader. I Galilæere siger ét og mener dermed et andet. Og sligt kalder I for talekunst! O, I middelmådige ånder! Hvilken darskab! Jeg skulde føle, at den korsfæstede Jøde lever? O, hvilken smuk tid, der kan lade sig nøje med sligt! Men menneskene er ikke bedre nutildags. Galskab regnes for visdom. Hvorledes har jeg ikke i usigelig mange nætter vaget og gransket for at finde tingenes rette grund? Men hvor er de, som følger mig efter? Mange priser min tale; men fa eller ingen lader sig overtøde.

Dog, sandelig, enden er ikke endnu. Der skal komme noget over eder som en overraskelse. I skal fornemme, hvor alt det spredte stræber hen, for at ene sig i ét. I skal erfare, at alt det, som I nu foragter, det har herligheden i sig. — og det kors, som I hænger eders fortrøstning på, det vil jeg toure om til en stige for ham, som I ikke kender.

MAKRINA.

Og jeg siger dig, kejser, at du ikke er andet end en svøbe i Guds hand. — en svøbe, som må slå os for vore synders skyld. Ve os, at dette

skulde komme! Ve os, at vi, splidagtigt og kærlighedsløst, veg af fra den rette vej!

Der var ingen konge mere i Israel. Derfor slog Herren dig med vanvid, at du skulde tugte os.

Hvilken ånd har han ikke formørket, for at den skulde rase imod os! Hvilket blomstrende træ har han ikke kvistet af til ris for vore skyldtyngede skuldre!

Varsler mante dig, og du agted dem ikke. Roster kaldte dig, og du horte dem ikke. Hænder skrev sin ildskrift på væggen for dig, og du strøg skriften ud uden at tyde den.

KEJSER JULIAN.

Basilios. — jeg gad gerne have kendt denne kvinde for i dag.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Kom, Makrina!

MAKRINA.

Ve mig, at jeg fik se disse skinnende øjne! Engel og slange, enet til et: den frafaldnes længsel og fristerens list på en gang! O, hvorledes har vore brødre og søstre kunnet bære sejrshåbet højt i denne udsendings nærhed? I ham er en større. Ser du det ikke, Basilios. — i ham vil Gud Herren slå os til døden.

KEJSER JULIAN.

Du har sagt det!

MAKRINA.

Ikke jeg!

KEJSER JULIAN.

Første vundne sjæl!

MAKRINA.

Vig fra mig!

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Kom, — kom!

KEJSER JULIAN.

Bliv her! — Anatolos, slå vagt om dem! — Det er min vilje, at I skal følge hæren, — både I og eders lærlinge, — ynglinge og kvinder.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Herre, det kan du ikke ville.

KEJSER JULIAN.

Det er ikke klogt at efterlade fæstninger i ryggen. Se, jeg slår ud med min hand og dæmper denne brændende pileregn, som I har udgydt fra hint lille landhus.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Nej, nej, herre, — denne voldsgerning —

MAKRINA.

Ak, Basilios, — her eller hist — alt er ude!

KEJSER JULIAN.

Star der ikke skrevet, at I skal give kejseren, hvad kejserens er? Jeg bruger alle hænder på dette tog. I kan pleje mine syge og særede. Derved tjener I Galilaeren tillige; og holder I dette endnu for en pligt, så råder jeg eder at nytte tiden. Han har ikke længe igen.

(Nogle soldater har omringet BASILIOS og MAKINA; andre iler gennem lykningen op mod huset.)

MAKRINA.

Synkende sol over hjemmet; synkende håb og

synkende verdens lys! O. Basilios, at vi skulde opleve at se natten.

BASILIOS FRA CÆSARÆA.

Lyset er.

KEJSER JULIAN.

Lyset vorder. Ryggen mod aftenroden. Galilæere! Øjet mod øst, mod øst, hvor Helios drømmer. Sandelig, jeg siger eder, I skal se jordens sol-konge.

(Han går ud til højre; alle følger ham.)

(Hinsides Eufrat og Tigris. En vid slette med den kejserlige teltlejr. Smakrat til venstre og i baggrunden dølger Tigris-flodens krumninger. Skibsmaster rager op over krattet i en lang uoverskuelig række. Skyfuld aften.)

(SOLDATER OG KRIGSFOLK AF ALLE SLAGS er ifærd med at slå lejr på sletten. Allehånde forråd bringes fra skibene. Vagtildte langt borte. HÆRFØREREN NEVITA, KRIGSOVERSTEN JOVIAN OG FLEEL HØVDINGE kommer fra floden.)

HÆRFØREREN NEVITA.

Se nu, om ikke kejseren valgte det rette. Her står vi uden sværds slag på fiendens grund; ingen har gjort os overgangen over floderne stridig; ikke så meget som en eneste persisk rytter er at øjne.

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Nej, herre, ad denne vej har fienden visselig ikke ventet os.

HÆRFØREREN NEVITA.

Du siger dette, som om du endnu holdt fast ved, at valget af denne vej var uklogt.

KRIGSØVERSTEN JOVIAN.

Ja, herre, det er fremdeles min mening, at vi heller skulde slå ind på en nordligere retning. Der kunde vi støttet vor venstre fløj til Armenien, som er os venligt sindet, og hentet alt fornødent underhold fra dette overflodige landskab. Men her? Hæmmet i vor fremgang af de tunge lastskibe. Rundt om os en øde slette, næsten en ørk — Ah, kejseren kommer. Jeg vil gå: han er mig ikke nådig i denne tid.

(Han går ud til højre. I det samme kommer KEJSER JULIAN med NOGLE LEDSAGERE fra skibene. LIVLÆGEN ORIBASIS, VIDSOMSLÆRERNE PRISKOS og KYTRON samt nogle flere træder frem mellem feltene på højre side og går kejseren imøde.)

KEJSER JULIAN.

Saledes ser vi kejser-riget vokse. Hvert skridt, jeg træder imod øst, flytter rigets grænse.

(han stamper i jorden.)

Denne jord er min! Jeg er i riget, ikke udenfor. — Nu, Priskos — ?

VIDSOMSLÆREREN PRISKOS.

Uforlignelige kejser, dit bud er udført. Hvad du sa underfuldt drømte, har vi ladet opløse for alle hærens afdelinger.

KEJSER JULIAN.

Vel, vel. Og hvad virkning lod min drøm til at øve på soldaterne?

VIDSOMSLÆREREN KYTRON.

Nogle priste dig med glad røst og kaldte dig den guddommelige; andre derimod —

VIDSOMSLÆREREN PRISKOS.

Disse andre vare Galilæere, o Kytron!

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Ja, ja, de fleste andre var Galilæere, og disse slog sig for sit bryst og udstødte høje klageråb.

KEJSER JULIAN.

Jeg vil ikke blive stående ved dette. De brystbilleder af mig, som jeg har ladet forfærdige for at opstille dem i de byer, jeg kommer til at undertvinge, de skal oprejses trindt om i lejren ved alle borde, hvor skatmestrene uddeler krigsfolkets lønning. Lamper skal tændes ved siden af billederne, et fyrfad med vellugtende røgelse skal brænde foran, og hver soldat skal, idet han går frem for at modtage sin løn, kaste nogle røgelsekorn på ilden.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Min nådigste kejser, tilgiv mig, men — er det rådeligt?

KEJSER JULIAN.

Hvorfor ikke rådeligt? Jeg forbauses over min Oribases.

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Ak, herre, du må vel forbauses! Skulde det ikke være rådeligt, at —?

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Skulde ikke en Julian turde vove, hvad mindre guddommelige mænd har vovet?

KEJSER JULIAN.

Jeg finder også, at det voveligste her vilde være at lægge dolgsmal på de gadefulde magters radslagninger. Er det kommen så vidt, at de guddommelige nedlægger sin magt i jordiske hænder, — hvilket vi af mange tegn tor slutte at være tilfældet. — så

vilde det i sandhed være højt utaknemmeligt at fordølge sådant. Det er under sa farefulde forhold, som disse, ingenlunde ligegyldigt, om soldaterne yder sin dyrkelse til den urette, da de dog skulde påkalde en helt anden.

Jeg siger dig, Oribases, og jeg siger eder andre, — om der ellers findes nogen anden her, som således vil afstikke grænser for den kejserlige magt, — at just dette vilde være den virkelige ugudelighed, og at jeg derfor nodes til at ivre derimod.

Har ikke allerede Platon forkyndt den sandhed, at kun en gud kan herske over menneskene? Hvad mente han med dette udsagn? Svar mig på det, — hvad mente han? Langt være det fra mig at ville påstå, at Platon, — denne for øvrigt mageløse vismand, — dermed, ligesom i en spådom, skulde have sigtet til noget enkelt menneske, end ikke det ypperste. Men jeg tænker, vi alle har været vidne til de forstyrrelser, som flyder af, at den højeste magt ligesom kløves og deles på flere hænder.

Nok om dette. Jeg har allerede påbudt, at de kejserlige billeder skal stilles til skue i lejren.

Ah, hvad søger du så ilsoimt, Euthérios?

HUSMESTEREN EUTHÉRIOS, ledsaget af EX MAXO i opklittede klæder, kommer fra skibene.)

HUSMESTEREN EUTHÉRIOS.

Ophøjede kejser, denne Antiokier er udsendt fra statholderen Alexandros og bringer dig et brev, som han siger er vigtigt.

KEJSER JULIAN.

Ah, lad dog se! Lys hid!

(En fakkell bringes; kejseren åbner brevet og læser.)

KEJSER JULIAN.

Kan dette være muligt! Lys bedre! Ja, det

står der; — og her —; hvad nu? — Dette går i sandhed over alt, hvad jeg kunde tænkt mig!

HÆRFOREREN NEVITA.

Slemme nyheder fra vesterlandene, herre?

KEJSER JULIAN.

Nevita, sig mig, hvor lang tid bruger vi for at nå frem til Ktesifon?

HÆRFOREREN NEVITA.

Det kan umuligt gøres på kortere tid end tretti dage.

KEJSER JULIAN.

Det må gøres på kortere tid! Tretti dage! En hel måned! Og imens vi kryber frem her, skulde jeg lade disse rasende —

HÆRFOREREN NEVITA.

Du véd selv, herre, vi må for skibenes skyld følge alle flodens krumninger. Strømmen er strid, og derhos både grund og stenet. Jeg holder det for uørligt at nå hurtigere frem.

KEJSER JULIAN.

Tretti dage! Og derefter skal staden indtages, — Perser-hæren skal slås på flugt, — freden skal sluttet. Hvor lang tid vil ikke alt dette kræve? Og endda var der nogle iblandt jer, som dårligen foreslog mig at gøre en end længere omvej. Ha-ha, man ponser på min undergang!

HÆRFOREREN NEVITA.

Herre, vær tryk; toget skal fremmes af al magt.

KEJSER JULIAN.

Det gores vel nodigt. Kan I tænke jer, hvad Alexandros melder? Galilæernes vanvid overstiger alle grænser siden min afrejse. Og dette uvæsen oges dag for dag. De skønner, at min sejr i Persien vil drage deres udryddelse efter sig; og med hin skamløse Gregor som hovedmand står de nu, lig en fiendtlig hær, i ryggen på mig; i de frygiske egne forberedes hemmelige ting, som ingen ret kan få rede på.

HÆRFOREREN NEVITA.

Hvad vil det sige, herre? Hvad tager de sig for?

KEJSER JULIAN.

Hvad de tager sig for? Beder, prædiker, synger, forkynder verdens yderste dag. O, var det endda ikke andet: — men de river vore tilhængere med sig og drager dem ind i sit oprørske forbund. I Caesaraea har menigheden kært dommeren Eusebios til biskop. Eusebios, en ndøbt mand, — og denne forvildede har modtaget en slig kaldelse, som til og med er ugyldig efter deres egne kirkelove.

Dog, dette er langt fra det værste. Værre, værre, tifold værre er det, at Athanasios er kommen tilbage til Alexandria.

HÆRFOREREN NEVITA.

Athanasios?

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Hin gadefulde biskop, som forsvandt i orken for sex år siden?

KEJSER JULIAN.

Et kirkemøde forjog ham for hans usømmelige ivers skyld. Galilæerne var fejelige under min formand.

Ja, vil I tænke jer. — nu er denne rasende sværmer kommen tilbage til Alexandria. Hans indtog var lig en konges; landevejen var belagt med tepper og grønne palmegrene. Og hvad skede derefter? Hvad tror I vel? Samme nat brød et oprør ud blandt Galilæerne. Georgios, deres retmæssige biskop, denne retsindige og velvillige mand, hvem de beskyldte for lunkenhed i troen, er bleven myrdet. levende sonderrevet i stadens gader.

HÆRFØREREN NEVITA.

Men, herre, hvor kunde det komme så vidt? Hvor var dog statholderen Artemios?

KEJSER JULIAN.

Du må vel spørge, hvor Artemios var. Jeg skal sige dig det. Artemios er gåt over til Galilæerne! Artemios er selv med væbnet hånd trængt ind i Serapeion, hint verdens herligste tempel, — har sonder slået billedstotterne, — har plyndret alterne og odelagt line umådelige bogskatte, som vi just i denne vildfarende og vankundige tid havde så højlig brug for, og som jeg vilde begræde, lig en af døden bortrykket ven, dersom min harme tillod mig at udgyde tårer.

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Sandelig, dette går over al forestilling!

KEJSER JULIAN.

Og ikke at kunne nå disse elendige for at tugte dem! At måtte være vidne til, at slige udskejelser griber videre og videre om sig! — Treti dage, siger du! Hvi noler man? Hvi slår man lejr? Hvi sover man? Véd ikke mine hærførere, hvad her står på spil? Vi må holde rådslagning. Når jeg tænker på, hvad den makedoniske Alexander udretted i treti dage —

KRIGSOVERSTEN JOVIAN, ledsaget af EN MAND i persisk klædning, uden våben, kommer fra lejren.)

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Vredes ikke, herre, at jeg træder dig for øjne;
men denne fremmede —

KEJSER JULIAN.

En persisk kriger!

PERSEREN

(kaster sig ned på jorden).

Ingen kriger, du mægtige!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Han kom våbenløs jagende tilhest over sletten
og meldte sig ved forposterne —

KEJSER JULIAN.

Sa er dine landsmænd i nærheden?

PERSEREN.

Nej, nej!

KEJSER JULIAN.

Men hvor kommer du sa fra?

PERSEREN

(slår sine klæder tilside).

Se disse arme, du jordens hersker, — blodige
af rustne lenkeringe. Føl denne flæde ryg, — sar i
sar. Jeg kommer fra pinebanken, herre!

KEJSER JULIAN.

Ah, du er flygtet fra kong Saporess?

PERSEREN.

Ja, du vældige, du, som véd alt! Jeg stod højt
i mæde hos kong Saporess indtil jeg, dreven af rædsel

ved din nærmelse, dristed mig til at forudsige ham, at denne krig vilde volde hans undergang. Véd du, herre, hvorledes han har lønnet mig? Min hustru gav han til pris for sine bueskytter fra bergene: mine børn lod han sælge som slaver: alle mine ejendomme lod han sine tjenere dele imellem sig: mig selv lod han pine i ni dage. Derpå bod han mig ride ud og do som et dyr på sletterne.

KEJSER JULIAN.

Og hvad vil du mig?

PERSEREN.

Hvad jeg vil dig efter denne medfart? Jeg vil hjælpe dig at odelægge min forfølger.

KEJSER JULIAN.

Ah, du pinte mand, — hvad kan du hjælpe?

PERSEREN.

Jeg kan fæste vinger ved dine krigsfolks ankler.

KEJSER JULIAN.

Hvad vil du sige med det? Rejs dig, og sig mig, hvad du mener.

PERSEREN

(rejser sig).

Der var ingen i Ktesifon, som tænkte, at du vilde vælge denne vej —

KEJSER JULIAN.

Det véd jeg.

PERSEREN.

Nu er det ikke nogen hemmelighed længer.

KEJSER JULIAN.

Du lyver, mand! I Persere véd intet om mine hensigter.

PERSEREN.

Herre, du, hvis visdom stammer fra ilden og solen, du véd godt, at mine landsmænd nu kender dine hensigter. Du har sat over floderne på dine skibe: disse skibe, flere end tusend i tallet, og ladede med alle hærens fornødenheder, skal trækkes opover Tigris, og hæren skal rykke frem jævnsides med skibene.

KEJSER JULIAN.

Utroligt !

PERSEREN.

Når skibene er komne Ktesifon så nær som muligt, hvilket vil sige to dagsrejser fra staden, -- da vil du gå løs på denne, omringe den og tvinge kong Saporess til at overgive sig.

KEJSER JULIAN

(ser sig om).

Hvem har forrædt os?

PERSEREN.

Dette forhavende står nu ikke længer til at udføre. Mine landsmænd har i al hast bygget stendæmninger i flodsengen, og på dem vil dine skibe strande.

KEJSER JULIAN.

Menneske, véd du, hvad det koster dig, ifald du ikke taler sandhed?

PERSEREN.

Mit legeme er i din vold, du mægtige! Taler

jeg ikke sandhed, da står det dig frit for at lade mig brænde levende.

KEJSER JULIAN

(til NEVITA).

Floden lukket! Der vil kræves uger for at gøre den farbar igen.

HÆRFOREREN NEVITA.

Ifald det kan gøres, herre! Slige redskaber fattes —

KEJSER JULIAN.

Og dette skulde møde os nu. — nu, da det gælder at rejse med al hastighed!

PERSEREN.

Du verdens hersker, jeg har sagt dig, at jeg kan skænke din hær vinger.

KEJSER JULIAN.

Tal! Véd du nogen kortere vej?

PERSEREN.

Hvis du lover mig, efter sejren, at skaffe mig min ranede ejendom tilbage og derhos en ny hustru af høj byrd, så kan jeg —

KEJSER JULIAN.

Jeg lover dig alt; blot tal — tal!

PERSEREN.

Lægger du vejen tværs over sletterne, da kan du på fire dage stå udenfor Ktesifons mure.

KEJSER JULIAN.

Glemmer du bergryggen hinsides sletterne?

PERSEREN.

Herre, har du aldrig hørt tale om hin sælsomme snevring mellem bergene?

KEJSER JULIAN.

Jo, jo, en kloft; „Arimans gade“ kaldes den. Er det sandt, at en slig findes?

PERSEREN.

Jeg red gennem Arimans gade for to dage siden.

KEJSER JULIAN.

Nevita!

HÆRFØREREN NEVITA.

I sandhed, herre, hvis så er -

KEJSER JULIAN.

Underfulde hjælp i noden -!

PERSEREN.

Men vil du frem ad hin vej, du vældige, da er ingen tid at spille. Den persiske hær, som var trukken sammen i de nordlige landskaber, den er nu kaldt tilbage for at stænge bergklofterne.

KEJSER JULIAN.

Véd du det med visshed?

PERSEREN.

Nøler du, vil du selv erfare det.

KEJSER JULIAN.

Hvor mange dage bruger dine landsmænd for at nå did hen?

PERSEREN.

Fire dage, herre!

KEJSER JULIAN.

Nevita, vi må stå hinsides kløfterne inden tre dage!

HÆRFØREREN NEVITA

(til PERSEREN).

Er det gorligt for os at nå kløfterne på tre dage?

PERSEREN.

Ja, store kriger, det er gorligt, hvis I tager denne nat til hjælp.

KEJSER JULIAN.

Lejren skal brydes af! Ingen søvn; ingen hvile nu. Inden fire dage — højst fem — må jeg stå for Ktesifon. — Hvad tænker du på? Ah, jeg véd det.

HÆRFØREREN NEVITA.

Flåden, herre!

KEJSER JULIAN.

Ja, ja, ja, flåden.

HÆRFØREREN NEVITA.

Kommer Perser-hæren en dag senere til kløfterne end vi, så vil den — om den end ikke kan tilføje dig anden skade — vende sig vestover imod dine skibe —

KEJSER JULIAN.

— gore et umådeligt bytte til at forlænge krigen med —

HÆRFØREREN NEVITA.

Kunde vi efterlade tyve tusend mand ved skibene, så vilde de være sikrede —

KEJSER JULIAN.

Hvad tænker du på! Tyve tusend? Næsten tredjedelen af alt vabenfort mandskab. Hvor var så den stridsmagt, hvormed jeg skulde sejre? Splittet, spredt, delt. Ikke en eneste mand kan jeg afse til sligt øjemed.

Nej, nej, Nevita: men der turde vel gives et tredje middel --

HÆRFOREREN NEVITA

(viger tilbage).

Min store kejser -- !

KEJSER JULIAN.

Flåden må hverken falde i Persernes hænder eller volde os mandespilde. Der gives et tredje valg, siger jeg! Hvi noler du? Hvi udtaler du det ikke?

HÆRFOREREN NEVITA

(til PERSEREN).

Véd du, om borgerne i Ktesifon har forrad på korn og olie?

PERSEREN.

I Ktesifon er overflodige forrad af alle slags.

KEJSER JULIAN.

Og har vi først staden inde, så ligger hele det rige landskab åbent for os.

PERSEREN.

Borgerne ville åbne sine porte for dig, herre! Jeg er ikke den eneste, som hader kong Saporess. De vil rejse sig imod ham og falde dig tilføde, hvis du kommer uventet over dem, i forfærdelsens valde, og med al din samlede magt.

KEJSER JULIAN.

Just det: just det.

PERSEREN.

Brænd skibene, herre!

HÆRFØREREN NEVITA.

Ah!

KEJSER JULIAN.

Hans had ser. mens din troskab famler. Nevita!

HÆRFØREREN NEVITA.

Min troskab så, herre: men den vanded sig ved det, den så.

KEJSER JULIAN.

Er ikke disse skibe som en lænke om vor fod? Vi har levnetsmidler for fire fulde dage i lejren. Det er godt, at soldaterne ikke tynges formeget. Og hvad tjener så skibene til? Vi har ingen floder mere at sætte over —

HÆRFØREREN NEVITA.

Herre, hvis det virkelig er din vilje —

KEJSER JULIAN.

Min vilje, — min vilje? O, i en aften som denne — uvejrsfuld og stormende —: hvorfor kunde ikke et lyn slå ned og —

MYSTIKEREN MAXIMOS

(kommer iløbet fra venstre).

Du solens udkaarne søn, — hør, hør!

KEJSER JULIAN.

Ikke nu, min Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Intet er vigtigere end dette. Du må høre mig!

KEJSER JULIAN.

I lykkens og visdommens navn, sa tal, min brøder!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(drager ham tilside og siger dæmpet).

Du véd, jeg har forsket og grausket, bade i bøger og gennem varsler, for at komme efter udfaldet af dette krigstog.

KEJSER JULIAN.

Jeg véd, at du intet har kunnet forudsige mig.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Varslerne talte og skrifterne samstemte med dem. Men svaret, som altid kom igen, var sa sølsomt, at jeg matte tro, jeg havde forregnet mig.

KEJSER JULIAN.

Men nu ?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Da vi drog ud fra Antiokia skrev jeg til Rom for at radføre mig med de sibyllinske bøger -

KEJSER JULIAN.

Ja, ja — !

MYSTIKEREN MAXIMOS.

I denne time er svaret kommet; en brevdrager fra statholderen i Antiokia har bragt det.

KEJSER JULIAN.

Ah, Maximos, — og det lyder — ?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det lyder som alt, hvad varsler og skrifter har sagt mig; og nu tør jeg tyde det. Glæd dig, min broder, — du er usårlig i denne kamp.

KEJSER JULIAN.

Udsagnet. — udsagnet?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

De sibyllinske bøger siger: „Julian skal vogte sig for de frygiske egne“.

KEJSER JULIAN

(viger tilbage).

De frygiske — ? Ah, Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvi blev du bleg, min broder?

KEJSER JULIAN.

Sig mig, dyrebare lærer, — hvorledes tyder du dette svar?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Er mere end én udtydning tænkelig? De frygiske egne? Hvad har du i Frygien at gøre? I Frygien. — et landskab, som ligger afsides, langt borte dig, og hvor du aldrig har nødig at sætte din fod? Ingen fare truer dig, du lykkelige. — det er meningen.

KEJSER JULIAN.

Dette gædesvar har en tvefoldig mening. Ingen fare truer mig i kampen — men fra hint fjerne landskab. —

Nevita: Nevita!

HÆRFORRENNEN NEVITA.

Herre — ?

KEJSER JULIAN.

I Frygien altså? Alexandros skriver om lønomsfulde ting, der forberedes i Frygien. Det er engang bleven forudsagt, at Galilæeren skal komme igen

Brænd skibene, Nevita!

ILERFØREREN NEVITA.

Herre, er det din faste ufravigelige vilje - ?

KEJSER JULIAN.

Brænd dem! Nol ikke. Der truer os lønlige farer bagved.

(til en af hovedsmændene.)

Giv nøje agt på denne fremmede. Han skal tjene os til vejviser. Kvæg ham med spise og drikke, og lad ham hvile godt ud.

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Min kejser, jeg bonfaldet dig, byg ikke for sikkert på en slig overløbers udsagn.

KEJSER JULIAN.

Aha, — du tykkes rystet, min galilæiske rådgiver! Alt dette er nok ikke efter dit sind. Kanske véd du mere, end du skotter om at sige.

Ga, Nevita, — og brænd skibene!

(ILERFØREREN NEVITA bøjer sig og går ud til venstre. Hovedsmændene følger PERSEREN bort mellem tellene.)

KEJSER JULIAN.

Forradere i min egen lejr! Vent, vent, — jeg skal vel komme tilbunds i disse underfundigheder.

Herren skal bryde op! Ga, Jovian, og sorg for, at fortroppen rykker ud inden en time. Perseren kender vejen. Ga!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Som du byder, min høje kejser!

(han går ud til højre.)

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Du brænder flåden? Sikkerlig har du store ting isinde.

KEJSER JULIAN.

Jeg gad vide, om den makedoniske Alexander havde vovet dette?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Vidste Alexander, hvor faren trued?

KEJSER JULIAN.

Sandt; sandt! Jeg véd det. Alle sejrbringende magter er i forbund med mig. Varsler og tegn udfolder sin hemmelighedsfulde kundskab til fromme for mit rige.

Siges det ikke om Galilæeren, at ånderne kom og tjente ham? — Hvem tjener ånderne nu?

Hvad vilde Galilæeren sige, hvis han var usynlig tilstede iblandt os?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Han vilde sige: det tredje rige er nær.

KEJSER JULIAN.

Det tredje rige er kommet, Maximos! Jeg føler, at verdens Messias er levende i mig. Anden er vorden kod, og kodet and. Alt skabt ligger indenfor min vilje og min vælde.

Se, se. — hist fyger de første gnister iverjet. Luerne slikker i tougværket og i de tætte maste-klynger.

(træder imod ilden.)

Tænd; tænd!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Vinden aner din vilje. Den vokser og tjener dig.

KEJSER JULIAN

(byder med knyttet hånd).

Vord storm! Mere vestlig! Jeg vil det!

HØVEDSMANDEN FROMENTINOS

(kommer fra højre).

Nadigste herre, — tillad, at jeg varer dig ad.
Der er udbrudt en farefuld uro i lejren.

KEJSER JULIAN.

Jeg taler ingen uro mere. Hæren skal rykke frem.

HØVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Ja, min kejser, — men de genstridige Galilæere —

KEJSER JULIAN.

Galilæerne? Hvad de?

HØVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Da skatmestrene nylig skulde uddele lønning til soldaterne, havde de opstillet dit høje billede foran lønningsbordene

KEJSER JULIAN.

Saledes skal det stedse ske herefter.

HØVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Det palagdes hver mand, alt som han gik frem, at kaste noget rogelse i fyrfadene

KEJSER JULIAN.

Nu ja, ja?

HOVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Mange af de galilæiske soldater gjorde det uden at tænke videre derved; men andre vægred sig —

KEJSER JULIAN.

Hvad! De vægred sig?

HOVEDSMANDEN FROMENTINOS.

I forstningen, herre; men da skatmestrene forestilled dem, at det var en gammel skik, som igen skulde indføres og som ikke havde noget med det guddommelige at skaffe —

KEJSER JULIAN.

Aha; hvad så?

HOVEDSMANDEN FROMENTINOS.

— så faldt de til føje og gjorde, som man bød dem.

KEJSER JULIAN.

Ser I vel: de faldt til føje!

HOVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Men siden, herre, smilte vore egne ad dem og spottet og sagde ubetænksomt, at nu gjorde de bedst i at udslette korsets og fiskens tegn, som de plejer at indriste på armene: thi nu havde de dyrket den guddommelige kejser.

KEJSER JULIAN.

Ja, ja! Og Galilæerne?

HØVEDSMANDEN FROMENTINOS.

De brød ud i høje klager — —; hor, hör, hørre;
det er umuligt at tale dem til rette.

(Vilde skrig høres udenfor mellem teltene.)

KEJSER JULIAN.

Disse rasende! Opsatsighed til det sidste. De
vød ikke, at deres mesters magt er brudt.

(KRISTNE SOLDATER løber frem på stellet. Nogle slår sig for brystet;
andre sønderriver sine klæder, alt under grad og råb.)

EN SOLDAT.

Kristus døde for mig, og jeg sveg ham!

EN ANDEN SOLDAT.

O, du straffende Herre i himlen, slå mig; jeg
har dyrket falske guder!

SOLDATEN AGATHON.

Djævlén på kejsersædet har dræbt min sjæl!
Ve, ve, ve!

ANDRE SOLDATER

(dræber blytegnene, som de bærer om halsent.

Vi vil ikke tjene afguder!

ATTER ANDRE.

Gudsforrædteren er ikke vor hersker! Vi vil
hjem! Hjem!

KEJSER JULIAN.

Fromentinos, grib disse afsindige! Hug dem ned!

(FROMENTINOS og flere blandt de omstaaende vil styrte ind på de kristne
soldater. I det samme udbryder sig et stærkt lysende skin; hver slår
ivejret fra skibene.)

FORERE OG SOLDATER

(skrekslagne).

Fladen brander!

KEJSER JULIAN.

Ja, flåden brænder! Og mere end flåden brænder. På dette rode væltende bål brænder den korsfæstede Galilæer til aske; og den jordiske kejser brænder med Galilæeren. Men op af asken stiger — lig hin vidunderlige fugl — jordens gud og åndens kejser i én, i én, i én!

FLERE STEMME.

Vanvid har slået ham!

ILERFØREREN NEVITA

(kommer fra venstre).

Det er fuldbragt.

KRIGSOVERSTEN JOVIAN

(ilsomt fra lejren).

Sluk. sluk, sluk!

KEJSER JULIAN.

Brænd. brænd!

HOVEDSMANDEN AMMIAN

(fra lejren).

Herre, du er forrådt! Hin persiske overløber var en bedrager —

KEJSER JULIAN.

Du lyver, mand! Hvor er han?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Flygtet!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Forsvunden, som en skygge —

ILERFØREREN NEVITA.

Flygtet!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

De, som ledsaged ham, udsiger, at han blev ligesom borte mellem hænderne på dem.

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Hans hest er også borte fra indbegningen, hvor den stod: den fremmede må være flygtet ind over sletterne.

KEJSER JULIAN.

Sluk branden, Nevita!

HERFOREREN NEVITA.

Umuligt, min kejser!

KEJSER JULIAN.

Sluk, sluk! Det skal være muligt!

HERFOREREN NEVITA.

Intet er umuligere. Alle landtunge er overhugne: alle skibe driver ned på de brændende vrage.

FYRST HORMISDAS

(kommer frem mellem tellene).

Forbandelse over mine landsmænd! O, herre, at du kunde lytte til denne rænekefulde.

RAB FRA LEJREN.

Fladen brænder! Skilte fra hjemmet! Døden foran os!

SOLDATEN AGATHON.

Afgud, afgud, - byd stormen tie! byd huerne dø!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Stormen vokser. Heden er som et rullende hav -

MYSTIKEREN MAXIMOS

(hvisker).

Vogt dig for de frygiske egne.

KEJSER JULIAN

(råber til hæren).

Lad flåden brænde! Inden syv dage skal I
brænde Ktesifon.

FEMTE AKT.

(En øde stenet ørkenslette uden træer og græs. Til højre kejserens telt.
Eftermiddag.)

UDMATTEDE SOLDATER ligger i klynger inde på sletten. Fra og til drager
HÆRAIDDELINGER forbi fra venstre til højre. Udenfor teltet går VISDOMS-
LÆRERNE PRISKOS og KYTRON samt FLERE ANDRE AF KEJSERENS LUGSAGERE
ventende i spænding og oro. LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS står med sol-
DATER foran teltåbningen.)

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Er det ikke ufatteligt, at dette krigsråd kan
vare så længe?

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Ja, i sandhed, man skulde mene, her var kun
to ting at vælge imellem: at rykke frem eller rykke
tilbage.

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Dette er ikke til at blive klog på. —

Sig mig, gode Anatolos, hvorfor i gudernes navn
rykker vi ikke frem?

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Ja, hvorfor ængster man os og gør holdt her
midt i ørken?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Ser I den dirrende luft nede i himmelbrynet
både i nord, øst og syd?

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Ja vel, ja vel; det er heden —

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Det er sletten, som brænder.

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Hvad siger du! Brænder sletten?

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Spøg dog ikke så uhyggelig, gode Anatos! Sige os — hvad er det?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Sletten brænder, siger jeg. Hist ude, hvor orkenen horer op, har Perserne tændt ild i græsset. Vi kan ikke komme nogen vej, for jordbunden er afkolet.

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

O, er ikke dette forfærdeligt? Hvilke barbarer? At gribe til deslige midler —!

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Men så er der jo intet valg. Uden levnetsmidler, uden vand —; hvorfor går vi ikke tilbage?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Over Tigris og Eufrat?

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Og flåden brændt! Hvorledes fores dog denne krig? O, at dog ikke kejseren tænker mere på sine venner! Hvorledes skal jeg komme hjem igen?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Du, som vi andre, ven!

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Som I andre? Som I andre! Ja, det er en god tale. Med eder er det en anden sag. I er krigsmænd. Det er eders kald at udholde visse besværligheder, som jeg slet ikke er vant til. Jeg har ikke fulgt med kejseren for at døje så meget ondt. Her pines jeg af myg og giftfluer: — se, hvorledes mine hænder ser ud!

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Tilvisse er vi ikke kommen her for dette. Vi patog os at følge hæren for at affatte lovtaler over de sejre, som kejseren agtede at vinde. Hvor er der blevet af disse sejre? Hvad har man udrettet i de sex majsommelige uger siden fladens brand? Man har odelagt nogle forladte hyer af det usleste slags. Man har fremvist i lejren nogle fanger, som fortropperne skulde have taget. Jeg véd rigtignok ikke, i hvilke slag det skulde være sked! Og jeg synes ogsaa, at hine fanger sa ligere ud til at være opsnappede hyrder og bønder —

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Og sa at man kunde brænde fladen! Sagde jeg ikke straks, at dette vilde blive en kilde til ulykker?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Det horte jeg dog ikke.

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Hvad? Sagde jeg det ikke? Horte ikke du, o Priskos, at jeg sagde det?

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Jeg véd sandelig ikke, ven; men jeg véd, at jeg selv til ingen nytte ivrede imod dette ulyksalige foretagende. Ja, jeg kan sige, at jeg har været imod det hele krigstog på denne årstid. Hvilken overilelse! Hvor har dog kejseren havt sine øjne? Er det den samme helt, der fægtede så overmåde heldigt ved Rhin-strømmen? Skulde man ikke tro, at han var slagen med blindhed eller med en åndelig sygdom?

LIVVAGTSFOREREN ANATOLOS.

Hyss, hyss; — hvad tale er det?

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Ja, det var visst nok lidet sammeligt sagt af vor Priskos. Men heller ikke jeg kan nægte, at jeg sporer en sorgelig mangel på visdom i flere af den kronede visdomselskers senere handlinger. Hvor overilet, at stille sit billede op i lejren og lade sig dyrke, som om han var en gud! Hvor uklogt, så åbenbart at hane lin sælsomme lærer fra Nazareth, hvilken dog må siges at råde over en særdeles magt, der ellers kanske kunde kommet os alle til gode under disse farefulde omstændigheder.

Ah, der kommer Nevita selv. Nu får vi høre —

(HÆRFØREREN NEVITA kommer ud fra teltet. I åbningen vender han sig og gør et tegn indad. Straks efter kommer LIVLÆGEN ORIBASES ud.)

HÆRFØREREN NEVITA

(drager lægen tilside).

Sig mig ærligt, Oribases, — er der noget ivejen med kejserens sind?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Hvor falder du på det, herre?

HÆRFØREREN NEVITA.

Hvorledes skal jeg ellers tyde hans adfærd?

LIVLÆGEN ORIBASES.

O, min elskede kejser —!

ILERFØREREN NEVITA.

Oribases, du må ikke dølge noget for mig.

VISDOMSLÆREREN KYTRON

(nærmer sig).

O, tapre hærfører, hvis det ikke er patrangerende —

ILERFØREREN NEVITA.

Siden, siden!

LIVLÆGEN ORIBASES

(til NEVITA).

Vær rolig, herre! Der skal ikke ske nogen ulykke. Eutherios og jeg har lovet hverandre at holde øje med ham.

ILERFØREREN NEVITA.

Ah, du vil da vel ikke dermed sige, at —?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Sidste nat var han nær ved at forkorte sit liv. Lykkeligvis kom Eutherios tilstede —; o, tal ikke til nogen om det!

ILERFØREREN NEVITA.

Slip ham ikke af syne.

VISDOMSLÆREREN PRISKOS

(nærmer sig).

Det vilde være os en stor trost at erfare, hvad krigsrådet --?

ILERFØREREN NEVITA.

Tilgiv: jeg har vigtige ting at skotte.

(Han går ud bag teltet. KRIGSOVERSTEN JOVIAN kommer i det samme tid fra albuengen.)

KRIGSOVERSTEN JOVIAN

(indad).

Skal ske, min nådige kejser!

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Ah, højest fortræffelige Jovian! Nu? Er tilbage-
toget besluttet?

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Jeg vil ikke råde nogen at kalde det et til-
bagetog.

(han går ud bag teltet.)

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

O, disse krigsmænd! En visdomselskers sindsro
gælder intet for dem. Ah!

(KEJSER JULIAN kommer ud fra teltet; han er bleg og indfalden. Sammen
med kejseren kommer HUSMESTEREN EUTHERIOS og FLERE KRIGSOVERSTER.

hvilke sidste straks går bort over sletten til højre.)

KEJSER JULIAN

(til visdomslærerne).

Glød jer nu, mine venner! Nu vil snart alt
blive godt.

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Ak, velsignede herre, har du fundet en udvej?

KEJSER JULIAN.

Vi har udveje nok, Kytron; det gælder kun at
vælge den bedste. Nu vil vi ændre noget ved hærens
fremrykning —

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

O, priset være din klogskab!

KEJSER JULIAN.

Dette tog imod øst. — det leder ikke til noget.

VIDOMSLÆREREN KYTRON.

Nej, nej, det er visst!

KEJSER JULIAN.

Nu går vi mod nord, Kytron!

VIDOMSLÆREREN KYTRON.

Hvad, herre, imod nord?

VIDOMSLÆREREN PRISKOS.

Altså ikke vestover?

KEJSER JULIAN.

Ikke vestover. Langt fra ikke vestover. Det vilde have sin vanskelighed for flodernes skyld. Og Ktesifon må vi lade ligge til senere. Uden skibene kan vi ikke tænke på at tage staden. Det var Galilæerne, som voldte dette med skibsbranden; jeg har mærket et og andet.

Hvo tør kalde det et tilbagetog, at jeg går nordover? Hvad véd I om mine hensigter? Perserhæren står et steds i det nordlige; det er vi nu temmelig visse på. Har jeg først slået Saporess —; det skal gores af i ét slag —; i Persernes lejr vil vi finde umådelige forråd —

Når jeg fører Perser-kongen som fange gennem Antiokia og de andre stæder, så gad jeg dog se, om ikke borgerne falder mig tilføde.

KRISTNE SOLDATER

(drager syngende over sletten).

Oksen ligger ved træets rod;

verdens cedar skal fældes.

På Golgata skyder af Herrens blod

palmene, som aldrig ældes.

(ind til højre.)

KEJSER JULIAN

(følger dem med øjnene).

Galilæerne synger altid. Sange om død og sår og smerte. Hine kvinder, jeg tog med som sygeplejersker, — de har gjort os mere skade end gavn. De har lært soldaterne sælsomme sange, hvilke jeg ikke før har hørt.

Dog vil jeg ikke herefter straffe nogen for sligt. Det leder kun til des større forvildelse. Véd du, Priskos, hvad der hændte med de opsætsige, som nys nægtede at vise de kejserlige billeder den skyldige ærefrygt?

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Nys, herre?

KEJSER JULIAN.

Da jeg, for at indgyde ligesindede en gavnlig skræk, vilde lade nogle af disse mennesker aflive, så trådte den ældste frem og bad, under høje glædesrab, om at måtte få lov til at dø først. — Ser du, Priskos, — da jeg igår erfoer dette

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Igar! O herre, du fejler. Dette er sked for firti dage siden.

KEJSER JULIAN.

Sa længe? Ja, ja, ja! Hebræerne måtte vandre firti år i orken. Alle de gamle måtte uddø. Der måtte vokse op en ny slægt; men den — mærk jer det — den slap ind i det land, som var dem alle lovet.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Det er højt på dagen, herre: — vil du ikke tænke på maltidet?

KEJSER JULIAN.

Ikke endnu, min Eutherios! Kodets spægelse
 tør være til gavn for alle mennesker.

Ja, jeg siger eder, vi må lægge vind på at
 vorde en ny slægt. Jeg kan ikke gøre noget med
 jer, således, som I nu er. Vil I ud af ørken, så må
 I vandre i et rent levnet. Se til Galilæerne. Vi
 kunde lære visse ting af de mennesker. Der gives
 ingen nødlidende og hjælpeløse iblandt dem; de lever
 som brødre og søstre indbyrdes, — og mest nu, da
 deres genstridighed har tvunget mig til at tugte dem.
 Disse Galilæere, skal I vide, har noget i hjertet, som
 jeg højlig skulde ønske, at I vilde beflitte jer på. I
 kalder eder efterfølgere af Sokrates, af Platon, af
 Diogenes. Er der nogen af eder, som vilde gå glad
 i døden for Platons skyld? Mon vor Priskos vilde
 ofre sin venstre hand for Sokrates? Mon Kytron
 vilde for Diogenes lade sit øre afhugge? I gjorde
 det sandelig ikke! Jeg kender jer. I kalkede grave!
 Gå fra mine øjne: — jeg kan ikke bruge jer!

(Visdomslærerne gik nedslagne bort; de øvrige fjerner sig også under
 bekymret hvísen. Kun LIVLEGEN ORIBASIS OG HUSMESTEREN EUTHERIOS
 blir tilbage hos kejseren. LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS står fremdeles med
 sine soldater udenfor teltet.)

KEJSER JULIAN.

Hvor sælsomt! Hvor er det ikke i sin dybeste
 grund ufatteligt? Oribases, — kan du forklare mig
 denne gade?

LIVLEGEN ORIBASES.

Min kejser, — hvilken gade mener du?

KEJSER JULIAN.

Med tolv ringe mænd, fiskere, nvidende men-
 nesker, grundlagde han dette.

LIVLÆGEN ORIBASES.

O herre, disse tanker afkræfter dig.

KEJSER JULIAN.

Og hvem er det, som har holdt det sammen til denne dag? Kvinder og ukyndige for største delen —

LIVLÆGEN ORIBASES.

Ja, ja, herre; men nu vil snart en lykkelig vending af krigstoget —

KEJSER JULIAN.

Meget sandt, Oribases; så snart lykken har vendt sig, så vil alt vorde godt. Tommermandssommens rige falder inden føje tid; det véd vi nok. Så mange år, som året har dage, så længe skal han herske; og nu har vi jo —

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Min elskede herre, vilde ikke et bad gøre dig godt?

KEJSER JULIAN.

Mener du det? -- Du kan gå, Euthérios! Gå, gå! Jeg har noget at tale med Oribases.

(HUSMESTEREN EUTHERIOS går ud bag teltet. Kejseren drager ORIBASES over til den anden side.)

KEJSER JULIAN.

Har Euthérios fortalt dig noget denne morgen?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Nej, herre!

KEJSER JULIAN.

Har han ikke fortalt dig om noget fra inat —

LIVLÆGEN ORIBASES.

Nej, min kejser, — slet intet. Euthérios er meget taus.

KEJSER JULIAN.

Skulde han fortælle dig noget, så må du ikke tro det. Det er ingenlunde gåt således til, som han siger. Det er ham selv, som står mig efter livet.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Han. — din gamle trofaste tjener!

KEJSER JULIAN.

Jeg vil holde øje med ham.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Det vil jeg også.

KEJSER JULIAN.

Vi vil begge to holde øje med ham.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Herre, jeg tror, du har nydt ringe søvn nat.

KEJSER JULIAN.

Ja.

LIVLÆGEN ORIBASES.

(vil tale men besinder sig).

KEJSER JULIAN.

Ved du, hvoraf det kom, at jeg ikke fik sove?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Nej, min kejser!

KEJSER JULIAN.

Sejrherren fra den mulviske bro var hos mig.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Den store Konstantin?

KEJSER JULIAN.

Ja, I de sidste nætter har jeg ikke havt ro for denne skygge. Han kommer lidt efter midnat og går ikke bort for henimod morgenstunden.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Herre, det er fuldmånen; den har altid ovet en sælsom virkning på dit sind.

KEJSER JULIAN.

Efter de gaulers mening plejer deslige syner —
— Hvor blir dog Maximos af? Men hines mening er ingenlunde at bygge på. Vi ser jo, de har faret vild i så mangt og meget. Selv hvad de fortæller om guderne tor vi ikke ubetinget tro. Ikke heller om skyggerne og de magter for øvrigt, som råder for menneskenes velfærd. Hvad véd vi om disse magter? Vi véd intet, Oribases, — fraregnet deres lunefuldhed og ubestandighed, for hvilke egenskaber vi har temmelig sikre vidnesbyrd.

Jeg skulde ønske, Maximos vilde komme. —

(then for sig.)

Her? Det er jo ikke her, at det faretruende uvejr trækker op. Det skulde jo være i de frygiske egne —

LIVLÆGEN ORIBASES.

Hvilke egne, herre, — og hvilket uvejr?

KEJSER JULIAN.

O, intet — intet.

HÆRFØREREN NEVITA

(kommer fra højre side af sletten.)

Nu, min kejser, er hæren sat i gang —

KEJSER JULIAN.

Nordover?

HÆRFØREREN NEVITA

(studser).

Forstår sig, herre!

KEJSER JULIAN.

Ja, vi skulde dog ventet til Maximos —

HÆRFØREREN NEVITA.

Hvad skal det sige, min kejser! Her er intet at vente efter. Vi står uden levnetsmidler: spredte fiendtlige rytterhobe viser sig allerede bade i øst og i syd —

KEJSER JULIAN.

Ja, ja, vi må frem, — nordover. Nu kommer Maximos straks. Jeg har ladet de etruskiske spæmænd hente fra bagtroppen; de skal endnu engang forsøge — — Nogle Magere har jeg også fåt fat på, og de siger sig at være vel forfårne i de kaldæiske hemmeligheder. Vore egne præster tager varsler på ni forskellige steder —

HÆRFØREREN NEVITA.

Herre, hvorledes varslerne end falder ud, så siger jeg dig, vi må frem. Soldaterne er ikke længere at stole på; de skønner godt, vor eneste redning er at nå de armeniske berge.

KEJSER JULIAN.

Did vil vi, Nevita, — hvorledes så varslerne falder ud. Men det er dog en stor tryghed at vide, at man handler ligesom efter samråd med hine uundgrundelige magter, der, når de vil, kan gribe så overordentlig dybt ind i et menneskes skæbne.

ILÆRFØREREN NEVITA

(går fra ham og siger kort og bydende).

Anatolos, tag kejserens telt ned!

(han hvisker nogle ord til livvagtsføreren og går ud til højre.)

KEJSER JULIAN.

Alle varsler har i disse firti dage været ulykkespående: og det viser just, at man tør sætte lid til dem; thi i al denne tid er vor sag kun lidet fremmet. Men ser du vel, min Oribases. — nu da jeg har et nyt foretagende for øje —

Ah, Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(kommer inde fra sletten).

Hæren er alt undervejs, herre; stig tilhest!

KEJSER JULIAN.

Varslerne — varslerne?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ej, hvad — varslerne! Spørg ikke om varslerne.

KEJSER JULIAN.

Tal! Jeg vil vide, hvad de har svaret

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Alle varsler tier.

KEJSER JULIAN.

De tier?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Jeg var hos presterne; offerdyrenes indvolde gav intet tegn. Jeg var hos de etruskiske goglere: fuglens flugt og skrig sagde dem intet. Hos Magerne var jeg også: deres skrifter havde intet svar at give. Og jeg selv —

KEJSER JULIAN.

Du selv, min Maximos?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Nu kan jeg sige dig det. Jeg har i denne nat gransket stjernernes stilling. De forkyndte mig intet, Julian!

KEJSER JULIAN.

Intet. — Taushed — taushed, som om solskiven var i færd med at formørkes. Alene! Ingen bro mere mellem mig og ånderne.

Hvor er du nu, du hvide sejlskinnende flåde, som kom og gik i dagglans og som bar bud mellem jord og himmel?

Fladen er brændt. Også denne flåde er brændt. O, alle mine skinnende skibe.

Eller hvad, Maximos, — hvad tror du om dette?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Jeg tror på dig.

KEJSER JULIAN.

Ja, ja, — gør det!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Verdensviljen har nedlagt sin vælde i din hand; derfor tier den.

KEJSER JULIAN.

Saledes vil vi tyde det. Og vi får handle derefter, — skont vi helst kunde ønsket at — Denne taushed! At stå sa helt alene.

Dog gives der andre, som også ma siges at stå næsten alene. Galilæerne. De har kun den ene gud; og én gud er jo dog næsten ingen gud.

Hvorledes går det da til, at vi daglig ser disse mennesker — ?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS

(der imidlertid har ladet teltet nedtage).

Min kejser, nu må du stige tilhest; jeg tor ikke længere lade dig tilbage her.

KEJSER JULIAN.

Ja, nu vil jeg stige tilhest. Hvor har I min gode Babylonios? Se så; med sværdet i hånden — Kom, I dyrebare venner!

(Alle går ud til højre.)

(Sumpig skogegn. Et mørkt stillestående vand mellem træerne. Vagtblus langt borte. Måneskinsnat med drivende skyer.)

(NOGLE SOLDATER står på vagt i forgrunden.)

MAKRINA og KVINDERNE

(synger udenfor til venstre).

Ve os! Ve!
Slægten er lagt
under vredens magt.
Vi skal døden se!

EN AF SOLDATERNE

(lyttende).

Hyss! Hører I? Der borte synger de galilæiske kvinder.

EN ANDEN SOLDAT.

De synger som ugler og natteravne.

EN TREDJE SOLDAT.

Da vilde jeg dog gerne være hos dem. Det er tryggere hos Galilæerne end hos os. Galilæernes gud er stærkere end vore.

DEN FØRSTE SOLDAT.

Kejseren har fortørnet guderne, det er sagen. Hvor kunde han falde på at sætte sig i gudernes sted?

DEN TREDJE SOLDAT.

Det er værre, at han har fortørnet Galilæernes gud. Véd I ikke, det siges for ganske sikkert, at han og hans heksemester en af de sidste nætter har skaren bugen op på en svanger kvinde for at tage varslér af hendes indvolde?

DEN FØRSTE SOLDAT.

Ja, men jeg tror ikke på det. I al fald har det ikke været nogen græsk kvinde; det ma have været en barbakvinde.

DEN TREDJE SOLDAT.

Det siges, at Galilæernes gud tager sig af barbarerne også; og hvis sa er, sa kommer det til at ga ud over os.

DEN ANDEN SOLDAT.

A hvad, — kejseren er en stor kriger.

DEN FØRSTE SOLDAT.

Kong Sapoers skal også være en stor kriger.

DEN ANDEN SOLDAT.

Tror du det er hele Perser-hæren, vi har for os?

DEN FØRSTE SOLDAT.

Nogle siger, det skal bare være fortroppen; ingen véd det sa nøje.

DEN TREDJE SOLDAT.

Jeg skulde ønske, jeg var over hos Galilæerne.

DEN FØRSTE SOLDAT.

Vil du også falde fra?

DEN TREDJE SOLDAT.

Der falder jo så mange fra. I de sidste dage
har —

DEN FØRSTE SOLDAT

(råber ud i mørket).

Stå — stå! Hvem kommer der?

EN ROST.

Venner fra forposterne!

(NOGLE SOLDATER kommer frem mellem træerne med KAPPADOKIEREN
AGATHON imellem sig.)

DEN ANDEN SOLDAT.

Ho-ho: en, som har villet løbe bort.

EN AF DE KOMMENDE.

Nej, han er gåt fra vid og samling.

SOLDATEN AGATHON.

Jeg er ikke fra vid og samling. O, for Guds
store barmhjertigheds skyld. — slip mig los!

SOLDATEN FRA FORPOSTERNE.

Han siger, han vil dræbe et dyr med syv
hoveder.

SOLDATEN AGATHON.

Ja, ja, ja, det vil jeg. O, slip mig dog los!
Ser I dette spyd? Véd I, hvad det er for et spyd?
Med dette spyd vil jeg dræbe dyret med de syv
hoveder, og så får jeg min sjæl igen. Kristus har
selv lovet mig det. Han var hos mig inat.

DEN FØRSTE SOLDAT.

Det er hunger og træthed, som har gjort ham forstyrret.

EN AF DE KOMMENDE.

Til lejren med ham; der kan han sove ud.

SOLDATEN AGATHON.

Slip mig! O, I skulde vide, hvad dette er for et spyd!

(Soldaterne fører ham bort i forgrunden til højre.)

DEN TREDJE SOLDAT.

Hvad kunde han mene med det dyr?

DEN FØRSTE SOLDAT.

Det er galilæiske hemmeligheder. De har så meget sådant imellem sig.

(HUSMESTEREN EUTHERIOS og LIVLÆGEN ORIBASES kommer hurtigt og spejdende oppe fra højre.)

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Ser du ham ikke?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Nej. — Ah, soldater! — Sig mig, gode venner, gik nogen her forbi?

DEN FØRSTE SOLDAT.

Ja, en deling spydkastere.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Godt, godt! Men ingen andre? Ingen af de høje herrer? Ingen af harforerne?

SOLDATERNE.

Nej, ingen.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Altså ikke her! O, Eutherios, hvor kunde du — ?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Ja, hvad kunde jeg — ? Hvad kunde jeg — ?
Mine gamle øjne havde ikke lukket sig på tre nætter —

LIVLÆGEN ORIBASES

(til soldaterne).

I må hjælpe os at søge. Jeg kræver det i overførerens eget navn. Spred jer mellem træerne: og finder I nogen af de fornemme herrer, så meld det ved vagtilden der borte.

SOLDATERNE.

Skal ske, herre!

(De går alle ud ad forskellige veje til venstre. Lidt efter kommer KEJSER JULIAN tilsyne bag et træ til højre. Han lytter, ser sig om og vinker tilbage.)

KEJSER JULIAN.

Hyss! Kom frem, Maximos! De så os ikke.

MYSTIKEREN MAXIMOS

(fra samme side).

Oribases var den ene af dem.

KEJSER JULIAN.

Ja, ja; både han og Eutherios holder øje med mig. De bilder sig nok ind, at — — Har ingen af dem sagt dig noget?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Nej, min Julian! Men hvorfor vækker du mig?
Og hvad vil du her i den mørke nat?

KEJSER JULIAN.

Jeg vil være ene med dig for sidste gang, min elskede lærer!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ikke for sidste gang, Julian!

KEJSER JULIAN.

Se dette sorte vand. Tror du — hvis jeg uden spor forsvandt fra jorden, og mit legeme aldrig fandtes, og ingen fik vide, hvor jeg var bleven af — tror du, at det sagn da vilde udbrede sig, at Hermes var kommen til mig og havde ført mig bort, og at jeg var optagen i gudernes samfund?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Den tid er nær, da menneskene ikke behøver at dø for at leve som guder på jorden.

KEJSER JULIAN.

Jeg fortæres af hjemve, Maximos, — af hjemve efter lyset og solen og alle stjerner.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

O, jeg besværges dig, — tænk ikke på sorgelige ting. Perser-hæren står lige over for dig. Imorgen vil det komme til et slag. Du vil sejre —

KEJSER JULIAN.

Jeg — sejre? Du véd ikke, hvem der var hos mig for en time siden.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvem var hos dig?

KEJSER JULIAN.

Jeg var falden i søvn på mit leje i teltet. Da blev jeg vækket ved, at et stærkt rødligt skin lige som skar igennem mine lukkede øjenlåg. Jeg så iverjet og skinted en skikkelse, der stod i teltet. Den havde over issen et langt klæde, som faldt ned til begge siderne, så ansigtet var frit.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Kendte du denne skikkelse?

KEJSER JULIAN.

Det var det samme ansigt, jeg så i lyset hin nat i Efesos for mange år siden. — hin nat, da vi holdt symposium med de to andre.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Rigets ånd.

KEJSER JULIAN.

Siden har den vist sig for mig én gang i Gallien. — ved en lejlighed, som jeg ikke gider tænke på.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Talte den?

KEJSER JULIAN.

Nej. Den lod som den vilde tale; men den talte ikke. Den stod ubevægelig og så på mig. Dens ansigt var blegt og fordrejet. Med ét slog den med begge armene klædet sammen om hovedet, tilhylede sit ansigt og gik ud tvers gennem teltvæggen.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det afgørende står for døren.

KEJSER JULIAN.

Ja, det står visselig for døren.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ikke forsagt, Julian. Den villende sejrer.

KEJSER JULIAN.

Og hvad vinder den sejrende? Er det mojen værd at sejre? Hvad har den makedoniske Alexander, hvad har Julius Cæsar vundet? Grækere og Romere

taler om deres ry med kold undren, — medens den anden, Galilæeren, tommermandssommen, sidder som kærlighedens konge i varme troende menneskehjerter.

Hvor er han nu? — Er han virksom andetsteds efter den tid, da hint gik for sig på Golgata?

Jeg drømte nys om ham. Jeg drømte, at jeg havde lagt hele jorden under mig. Jeg bod, at Galilæerens minde skulde være udslettet på jorden; og så var det udslettet. — Da kom ånderne og tjente mig, og bandt vinger til mine skuldre, og jeg svinged mig ud i det endeløse rum, til jeg fæsted min fod på en anden jord.

Det var en anden jord end min. Dens runding var større, den havde et gulere lysskær, og flere maneskiver drejede sig om den.

Da så jeg ned på min egen jord, kejserens jord, som jeg havde gjort Galilæer-los, — og jeg fandt, at alt, hvad jeg havde gjort, var såre godt.

Men se, min Maximos, — da kom et tog forbi mig på den fremmede jord, hvor jeg stod. Der var krigsmand og dommere og bødler i spidsen, og grædende kvinder fulgte toget. Og se — midt i den langsomt skridende skare gik Galilæeren lys levende og bar et kors på ryggen. Da råbte jeg til ham og sagde: hvor hen, Galilæer? Men han vendte sit ansigt imod mig, smilte, nikked langsomt og sagde: til hovedpandestedet!

Hvor er han nu? Om hint på Golgata ved Jerusalem kun var en landsby-gerning, ovet, ligesom under en gennemrejse, i en ledig stund? Om han gar og gar, og lider og dør og sejrer om igen fra den ene jord til den anden?

O, om jeg kunde lægge verden ode! Maximos, — gives der ingen gift, ingen fortærende ild, der kan lægge det skabte ode, som det var på hin dag, da den ensomme and svæved over vandene?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Jeg hører larm fra vagtposterne. Kom, Julian —

KEJSER JULIAN.

At tænke sig, at der skal følge århundrede på århundrede, og at der i dem alle skal leve mennesker, vidende, at det var mig, som bukked under, og ham, som sejred!

Jeg vil ikke bukke under! Jeg er ung; jeg er usårlig; — det tredje rige er nær —

(med et højt skrig.)

Der står han!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvem? Hvor?

KEJSER JULIAN.

Ser du ham? Hist mellem træstammerne. — i krone og purpurkåbe —

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Det er månen, som spiller i vandet. Kom — kom, min Julian!

KEJSER JULIAN

(går truende imod synet.)

Vig for mig! Du er død. Dit rige er ude. Af med gøglerkåben, tommermands-son!

Hvad gør du der? Hvad er det du tomrer?
— Ah!

HUSMESTEREN EUTHERIOS

(fra venstre.)

Alle guder være prisede! — Oribases. — hid, hid!

KEJSER JULIAN.

Hvor blev han af?

LIVLÆGEN ORIBASES.

(fra venstre).

Er han der?

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Ja. — O, min højt elskede kejser!

KEJSER JULIAN.

Hvem var det, som sagde: jeg tømmer kejserens kiste?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Hvad mener du, herre?

KEJSER JULIAN.

Hvo talte, spørger jeg! Hvem var det, som sagde: jeg tømmer kejserens kiste?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Følg med til teltet, jeg besværges dig!

(Larm og skrig høres langt borte.)

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Krigsråb! Perserne overfalder os —

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Forposterne er alt i fuld kamp!

LIVLÆGEN ORIBASES.

Fienden er i lejren! Ah, herre, du er våbenløs

KEJSER JULIAN.

Jeg vil ofre til guderne.

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Hvilke guder, du dåre? Hvor er de, — og hvad er de?

KEJSER JULIAN.

Jeg vil ofre til denne eller hin. Jeg vil ofre til mange. En eller anden må dog høre mig. Jeg vil anråbe noget udenfor mig og over mig —

LIVLÆGEN ORIBASES.

Her er ikke et øjeblik at spille —!

KEJSER JULIAN.

Ah. — så I den brændende fakkel bag skyen? Den tændtes og slukned i samme stund. Et bud fra ånderne! Et skinnende skib mellem himmel og jord! — Mit skjold; mit sværd!

(Han iler ud til højre. ORIBASES og EUTHERIOS følger ham.)

MYSTIKEREN MAXIMOS

(råber).

Kejser, kejser. — kæmp ikke i denne nat!

(ud til højre.)

(Åben slette med en landsby langt borte. Daggry og tåget luft.)

(Slagtummel. Skrig og vabenlarm ude på sletten. I forgrunden ROMERSKE SPYDBÆRERE UNDER HOVEDSMANDEN AMMIAN i kamp med PERSISKE BUESKYTER. Disse drives efterhånden tilbage mod venstre.)

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Ret så! Ind på dem! Stik dem ned! Giv dem ikke tid til at skyde!

ILERFOREREN NEVITA

(med følge fra højre).

Godt kæmpet. Ammian!

HØVEDSMANDEN AMMIAN.

O, herre, hvorfor kommer ikke rytterne til hjælp?

HÆRFØREREN NEVITA.

Det er umuligt. Perserne har elefanter foran i rækken. Den blotte lugt gør hestene sky. Stik — stik! Nedenfra, venner, — under brystpladerne!

VISDOMSLÆREREN KYTRON

(i natklæder, belæst med bøger og papirruller, fra højre).

O, at jeg skulde komme midt ind i disse rædsler!

HÆRFØREREN NEVITA.

Har du set kejseren, ven?

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Ja, men han andser mig ikke. O, jeg beder ydmygt om en afdeling krigsknægte, som kan beskytte mig!

HÆRFØREREN NEVITA

(til sine ledsagere).

De viger. Skjoldbærerne skal rykke frem.

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Du hører mig ikke, herre! Det er højest vigtigt, at jeg ikke kommer til skade; mit skrift „Om sindsro under vanskelige forhold“ er ikke færdigt —

HÆRFØREREN NEVITA

(som før).

Perserne har fat forstærkning på højre hand. De trænger frem igen.

VISDOMSLÆREREN KYTRON.

Trænger de frem? O, denne blodige mordlyst! En pil! Den havde nær truffet mig! Hvor uvorrent de skyder; ingen agt for liv og lemmer!

(han flygter ud i forgrunden til venstre.)

HÆRFOREREN NEVITA.

Kampen står. Det går hverken frem eller tilbage.

(til HOVEDSMANDEN FROMENTINOS, som kommer med en ny skare fra højre.)

Hej, hovedsmand, — har du set kejseren?

HOVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Ja, herre; han kæmper i spidsen for de hvidklædte ryttere.

HÆRFOREREN NEVITA.

Ikke såret?

HOVEDSMANDEN FROMENTINOS.

Han synes usårlig. Pile og kastespyd bøjer af, hvor han viser sig.

HOVEDSMANDEN AMMIAN

(råber tilbage fra kamptrængselen).

Til hjælp; vi kan ikke holde det længer!

HÆRFOREREN NEVITA.

Frem, min kække Fromentinos!

HOVEDSMANDEN FROMENTINOS

(til soldaterne).

Tæt sammen, og ind på dem, Grækere!

(han iler AMMIAN til hjælp; kampen trækker sig noget tilbage.)

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS

(med nogle folk fra højre).

Er ikke kejseren her?

HÆRFOREREN NEVITA.

Kejseren! Skal ikke du svare for kejseren?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Hans hest blev skudt under ham — der opstod

en umadelig trængsel; det var umuligt at komme frem til ham —

HÆRFØREREN NEVITA.

Ah, tror du, han er kommen til skade?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Nej, jeg tror det ikke. Der blev råbt, at han var uskadt, men —

FLERE AF HÆRFØRERENS FOLGE.

Der er han! Der er han!

(KEJSER JULIAN, uden hjelm og rustning, kun med sværd og skjold, ledsaget af KEJSERLIGE HUSTROPPER, kommer fra højre.)

KEJSER JULIAN.

Godt, at jeg fandt dig, Nevita!

HÆRFØREREN NEVITA.

Ah, herre, — uden våbenklædning; hvor ufor-sigtigt — !

KEJSER JULIAN.

I disse egne bider intet våben på mig. Men ga, Nevita; tag hele anførselen; hesten blev skudt under mig og

HÆRFØREREN NEVITA.

Min kejser, så er du dog kommen til skade?

KEJSER JULIAN.

Nej; kun et stød i hovedet; lidt svimmel. Ga, ga — Hvad er det? Der trænger så mange forunderlige skarer midt ind imellem os.

HÆRFØREREN NEVITA

(dæmpet).

Anatolos, du indestår for kejseren.

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Vær rolig, herre!

(HÆRFOREN NEVITA går med sine ledsagere ud til højre. KEJSER JULIAN, LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS og nogle af hustropperne blir tilbage. Kampen på sletten fjerner sig mere og mere.)

KEJSER JULIAN.

Hvor mange af vore tror du, der er faldne. Anatolos?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Det er visst intet ringe antal, herre! men jeg er sikker på, at der er faldne flere af Perserne.

KEJSER JULIAN.

Ja, ja; men der er dog faldne mange, både Grækere og Romere. Tror du ikke?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Min kejser, du er visselig ikke vel. Dit ansigt er ganske blegt —

KEJSER JULIAN.

Ser du disse, som ligger der, — nogle på ryggen, andre forover med udstrakte arme? De er dog vel alle dode?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Ja, herre, det er ikke at tvile på.

KEJSER JULIAN.

De er dode, ja! De véd altså intet, hverken om nederlaget i Jerusalem eller om de andre nederlag. — Tror du ikke, Anatolos, at der vil falde mange flere Grækere i dette slag?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Herre, vi vil håbe, det blodigste arbejde er over.

KEJSER JULIAN.

Der vil falde mange, mange flere, siger jeg! Men det forslår ikke. Hvad hjælper det, at mange falder? Det kommer dog til efterslægten — —

Sig mig, Anatolos, hvorledes tror du, at kejser Kaligula tænkte sig hint sværd?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Hvilket sværd, herre?

KEJSER JULIAN.

Du véd, han ønskede sig et sværd, hvormed han i et eneste hugg kunde —

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Hor hærskriget, herre! Nu er jeg sikker på, at Perserne viger.

KEJSER JULIAN

(lytter).

Hvad er det for sang i luften?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Herre, tillad at jeg henter Oribases; eller endnu bedre, — kom, kom; du er syg!

KEJSER JULIAN.

Der er sang i luften. Kan du ikke høre det?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Hvis så er, så er det Galilæerne —

KEJSER JULIAN.

Ja, visst er det Galilæerne. Ha-ha-ha, de kæmper i vore rækker og ser ikke, hvem der står på den anden side. O, I dårer tilhobe! Hvor er Nevita? Hvorfor gar han imod Perserne? Ser han ikke, at Perserne ikke er de farligste? — I forrader mig alle.

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS

(sagte til en af soldaterne).

Skynd dig til lejren: hent kejserens livlæge!

(Soldaten går ud til højre.)

KEJSER JULIAN.

Hvilke myldrende skarer! Tror du, de har fåt
 øje på os, Anatos?

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Hvem, herre? Hvor?

KEJSER JULIAN.

Ser du dem ikke, — hist — højt oppe og langt
 borte! Du lyver! Du ser dem godt.

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Ved de evige guder, det er kun morgenskyerne:
 det er dagen, som bryder frem.

KEJSER JULIAN.

Det er Galilæerens hærskarer, siger jeg dig!
 Se, — de i de rødbræmmede klæder, det er dem,
 som led bloddoden. Syngende kvinder omringer dem
 og spinder buestreng af sit lange afrevne hår. Born
 er i følge med dem og tvinder stenslynger af sine
 udhaspede tarme. Brændende fakler —! Hvor tusend-
 foldige, — hvor tallose! De stævner lige hid! Alle
 ser de på mig: alle går de ret imod mig!

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Det er Perserne, herre! Vore rækker viger —

KEJSER JULIAN.

De skal ikke vige, — I skal ikke! Stå fast,
 Grækere! Stå, stå, Romere! Idag skal vi frigøre
 verden!

(Kampen har imidlertid trukket sig fremover sletten igen. KEJSER JULIAN styrter sig med hævet sværd ind i den vildeste slagtnummel. Almindelig forvirring.)

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS

(råber ud til højre).

Til hjælp! Kejseren er i den yderste fare!

KEJSER JULIAN

(mellem de kæmpende).

Jeg ser ham; jeg ser ham! Et længere sværd!
Hvem har et længere sværd at låne mig?

FREMSTORMENDE SOLDATER

(fra højre).

Med Kristus for kejseren!

SOLDATEN AGATHON

(blandt de kommende).

Med Kristus for Kristus!

(han kaster sit spyd; det strejfer kejserens arm og borer sig ind i hans side.)

KEJSER JULIAN.

Ah!

(han griber i spydjernet for at drage det ud, men onderskærer derved sin hånd, udstøder et højt skrig og falder.)

SOLDATEN AGATHON

(traber i trængselen).

Romer-landsen fra Golgata!

(han kaster sig våbenløs ind mellem Perserne; man ser, at han nedhugges.)

FORVIRREDE RÅB.

Kejseren! Er kejseren såret?

KEJSER JULIAN

(forsøger at rejse sig, men falder tilbage og råber):

Du har sejret, Galilæer!

MANGE STEMMER.

Kejseren er falden!

LIVVAGTSFØREREN ANATOLOS.

Kejseren er såret! Værg ham — værg ham, i gudernes navn!

(Han stiller sig med fortvilelse imod de fremtrængende Persere. Kejseren bæres afmægtig bort. I det samme kommer KRIGSOVERSTEN JOVIAN med NYE SKARER ud på sletten.)

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Frem — frem. troende brodre; giv kejseren, hvad kejserens er!

VIGENDE SOLDATER

(råber ham imode).

Han er falden! Kejseren er falden!

KRIGSOVERSTEN JOVIAN.

Falden! O, hævnens vældige Gud! Frem, frem; Herren vil, at hans folk skal leve! Jeg ser himlen åben; jeg ser englene med flammende sværd —!

SOLDATER

(fremstormende).

Kristus er iblandt os!

AMMIANS SKARER.

Galilæernes gud er iblandt os! Tæt om ham! Han er den stærkeste!

(Vild slagtummel. KRIGSOVERSTEN JOVIAN trænger ind i de fiendtlige rækker. Solopgang. Perserne flygter til alle sider.)

(Kejserens telt med tildækket indgang i baggrunden. Lys dag.)

(KEJSER JULIAN ligger bevidstløs på sit leje. Særene i hans højre side, arm og hånd er forbundne. Tæt ved ham står LIVLÆGEN ORIBASES OG MAKRIKA samt HUSMESTEREN EUTHERIOS. Længere tilbage BASILIOS FRA CÆSARÆA OG VISDOMSLÆREREN PRISKOS. Ved foden af sengen står MYSTIKEREN MAXIMOS.)

MAKRIKA.

Han bloder igen. Jeg må lægge bindet fastere.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Tak ske dig, du milde kvinde; dine varlige hænder kom os vel tilpas.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Lever han virkelig endnu?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Visst lever han.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Men han ånder jo ikke.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Han ånder dog.

(HOVEDSMANDEN AMMIAN kommer sagte ind med kejserens sværd og skjold, som han lægger fra sig og blir stående ved forbrænet.)

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Ak, gode hovedsmand, hvorledes står sagerne derude?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Bedre end her. Er han allerede —?

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Nej, nej. — endnu ikke. Men er det vist, at vi har drevet Perserne tilbage?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Ja, fuldstændigt. Det var krigsoversten Jovian, som slog dem på flugt. Nys kom tre fornemme udsendinger fra kong Saporess til lejren for at bede om våbenstilstand.

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Og tror du, Nevita går ind på det?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Nevita har overgivet anførselen til Jovian. Alle flokker sig om Jovian. Alle ser i ham den eneste redningsmand —

LIVLEGEN ORIBASES.

Tal sagte; han rører sig.

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Rører sig? Vågner kanske til samling? O. om han skulde få opleve dette!

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Hvilket, Ammian?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Bade soldater og førere radslår om valget af den nye kejser.

VISDOMSLÆREREN PRISKOS.

Hvad siger du!

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

O, hvilken skamløs utalmodighed!

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Hærens farefulde stilling undskylder det tildels: og dog —

MAKRINA.

Han vågner; — han slår øjnene op —

KEJSER JULIAN.

(ligger en stund stille og ser mildt på de omstaaende).

LIVLÆGEN ORIBASES.

Herre, kender du mig?

KEJSER JULIAN.

Ja, fuldkommen, min Oribases.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Lig blot stille.

KEJSER JULIAN.

Ligge stille? Hvad minder du mig om? Jeg må op!

LIVLÆGEN ORIBASES.

Umuligt, herre: jeg bonfalter dig —

KEJSER JULIAN.

Jeg må op, siger jeg. Hvor kan jeg ligge stille nu? Jeg må slå Saporens fuldstændigt.

HUSMESTEREN EUTHERIOS.

Saporens er slat, herre! Han har skikket sendebud til lejren for at bede om våbenstilstand.

KEJSER JULIAN.

Har han virkelig? Dette er mig sære kært. Ham sejred jeg dog altså over.

Men ingen våbenstilstand. Jeg vil slå ham helt til jorden. Ah, hvor har jeg mit skjold? Skulde jeg have mistet skjoldet?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Nej, min kejser. — her er både dit skjold og dit sværd.

KEJSER JULIAN.

Det er mig i sandhed såre kært. Mit gode skjold. Jeg vilde nødigt vide det i barbarernes hænder. Giv mig det på armen —

MAKRINA.

O, herre, det er dig for tungt nu!

KEJSER JULIAN.

Ah. — du? Du har ret, fromme Makrina: det er lidt for tungt. Læg det foran mig, så jeg kan se det. Hvad? Er det dig, Ammian? Holder du vagt hos mig? Hvor er Anatolos?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Herre, han er nu salig.

KEJSER JULIAN.

Falden? Den trofaste Anatolos falden for mig! — Salig, siger du? Hm! —

En ven mindre. Ak, min Maximós! Jeg vil ikke modtage Perser-kongens sendebud idag. De ponser kun på at spille tiden for mig. Men jeg går ikke ind på noget forlig. Jeg vil forfølge sejren med det yderste eftertryk. Hæren skal atter vende sig imod Ktesifon.

LIVLEGEN ORIBASES.

Ugorligt nu, herre: tænk på dine sår.

KEJSER JULIAN.

Mine sår vil snart være lagte. Ikke sandt. Oribases. — lover du mig ikke —?

LIVLEGEN ORIBASES.

For al ting ro, herre!

KEJSER JULIAN.

Hvilken højest uheldig hændelse! Og det just nu, da så mange vigtige sager strømmer ind på mig. Jeg kan ikke lægge disse sager i Nevitas hænder. I sligt har jeg ikke tillid hverken til ham eller til de andre: alt dette må jeg selv — Jeg føler mig virkelig noget mat. Højest fortrædeligt! — Sig mig, Ammian, hvad heder hint uheldsvangre sted?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Hvilket sted, min nådige kejser?

KEJSER JULIAN.

Hint sted, hvor det persiske kastespyd traf mig.

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Det kaldes efter landsbyen Frygia —

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Ah!

KEJSER JULIAN.

Hvad kaldes —? Hvad sagde du egen hed?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Herre, den heder efter landsbyen dernede, den tyrkiske egen.

KEJSER JULIAN.

Ah, Maximos — Maximos!

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Bedrøgen!

LIVLÆGEN ORIBASES.

Min kejser, hvad volder dig denne angst?

KEJSER JULIAN.

Intet, — intet. —

Frygia? Ja så? — Nevita og de andre får dog tage sagerne i sine hænder. Gå, og sig dem —

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Herre, de har nok allerede på dine vegne —

KEJSER JULIAN.

Har de? Ja, ja, så er det godt. —

Verdensviljen har ligget i baghold efter mig. Maximos!

MAKRINA.

Dit sår bryder op, herre!

KEJSER JULIAN.

O, Oribases, hvorfor vilde du dølge det for mig?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Hvad skulde jeg ville dølge, min kejser?

KEJSER JULIAN.

Jeg ma gå bort. Hvi har du ikke sagt mig det for?

LIVLÆGEN ORIBASES.

O, min kejser!

BASILIOS FRA CÆSARLEA.

Julian — Julian!

(han kaster sig grædende ned ved sengen.)

KEJSER JULIAN.

Basilios, — ven, brøder, — vi to har levet skonne dage sammen. — —

I skal ikke græde, fordi jeg går fra eder i så ung en alder. Det er ikke stedse et tegn på skæbne-magternes mishag, at de rykker et menneske bort i hans tidlige år. Hvad er vel det, at dø? Er det andet, end at betale sin gæld til støvets evigt vekslende rige? Ingen klager! Elsker vi ikke alle visdommen? Og lærer ikke visdommen os, at den højeste lyksalighed er bunden til sjælens liv og ikke til legemets? For så vidt har Galikeerne ret, endskønt — : dog, derom vil vi ikke tale. Havde livets og dødens magter forundt mig at få et visst skrift færdigt, så tror jeg nok, det skulde lykkets mig at —

LIVLEGEN ORIBASES.

O, min kejser, matter det dig ikke at tale så længe?

KEJSER JULIAN.

Nej, nej, nej. Jeg føler mig sare let og fri.

BASILIOS FRA CESARÆA.

Julian, elskede broder, — har du intet at kalde tilbage?

KEJSER JULIAN.

Jeg véd i sandhed ikke, hvad det skulde være.

BASILIOS FRA CESARÆA.

Angrer du intet, Julian?

KEJSER JULIAN.

Jeg har intet at angre. Den magt, som omstændighederne lagde i min hand, og som er en udstraling af det guddommelige, den véd jeg med mig selv, at jeg har brugt efter bedste evne. Jeg har aldrig villet fornægte nogen. Dette krigstog havde gode og gyldige grunde for sig; og dersom enkelte skulde mene, at jeg ikke har fyldestgjort alle for-

ventninger, så bør de billig betænke, at der er en hemmelighedsfuld magt udenfor os, og at denne i væsentlig grad råder for udfaldet af de menneskelige foretagender.

MAKRINA

(sagte til ORIBASES).

O, hor — hor, han drager ånden så tungt.

LIVLÆGEN ORIBASES.

Stemmen svigter ham snart.

KEJSER JULIAN.

Om valget af en efterfølger drister jeg mig ikke til at give noget råd. — Du, Eutherios, skal skifte mine ejendele mellem dem, som stod mig nærmest. Jeg efterlader ikke meget: thi jeg har altid holdt for, at en ret visdomselsker — —

Hvad er det? Går solen allerede ned?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Visst ikke, min kejser: det er endnu lys dag.

KEJSER JULIAN.

Sælsomt. Jeg synes det blev så mørkt for mine øjne. —

Ja, visdommen — visdommen. Hold fast ved visdommen, gode Priskos! Men vær stedse rustet imod noget uudgrundeligt udenfor, som

Er Maximos gat bort?

MYSTIKEREN MAXIMOS.

Nej, min broder!

KEJSER JULIAN.

Mit svælg brænder. Kunde I ikke læske mig?

MAKRINA.

En drik vand, herre!

(hun holder en skål til hans læber.)

LIVLÆGEN ORIBASES

(hvisker til MAKRINA).

Hans sår bloder indvendigt.

KEJSER JULIAN.

Græd ikke. Ingen Grækere skal græde for mig;
 jeg stiger til stjernerne. — —

Skønne templer. — Billeder. — Men så langt
 borte.

MAKRINA.

Hvad taler han om?

LIVLÆGEN ORIBASES.

Jeg véd ikke: jeg tror ikke han er ved sin
 samling.

KEJSER JULIAN

(med lukkede øjne).

Alexander fik holde sit indtog — i Babylon. —
 Jeg vil også — Skønne lovkrante ynglinger —
 dansende piger — men så langt borte.

Skønne jord skønne jordliv —

(han slår øjnene vidt op.)

O, sol. sol. hvi bedrog du mig?

(synker sammen.)

LIVLÆGEN ORIBASES

(efter en stilhed).

Det var doden.

DE OMSTÅENDE.

Dod — dod!

LIVLÆGEN ORIBASES.

Ja, nu er han død.

(BASILIOS og MAKRIKA knæler i bøn. EUTHERIOS tilhyller sit hoved. Lyd af trommer og horn høres langt borte.)

RÅB FRA LEJREN.

Leve kejser Jovian!

LIVLÆGEN ORIBASES.

O, hørte I dette råb?

HOVEDSMANDEN AMMIAN.

Krigsoversten Jovian er udråbt til kejser.

MYSTIKEREN MAXIMOS

(der).

Galilæeren Jovian! Ja — ja — ja!

LIVLÆGEN ORIBASES.

Skændige hastværk! Endnu for de vidste, at —

VISDOMSLEREREN PRISKOS.

Jovian, — denne sejrrige helt, som har frelst os alle! Kejser Jovian er visselig en lovtale værd. Jeg vil dog ikke håbe, at hin snedige Kytron allerede —

(han går skyndsomt ud.)

BASILIOS FRA CESARÆA.

Glemte, for din hand er bleven kold. Og for denne skrobelige herlighed solgte du din udødelige sjæl!

MYSTIKEREN MAXIMOS

(rejser sig).

Verdensviljen skal stå til regnskab for Julians sjæl.

MAKRIKA.

Bespot ikke: skont du visselig har elsket denne dode —

MYSTIKEREN MAXIMOS

(nærmere ved liget).

Elsket og forløkket ham, — Nej, ikke jeg!

Forløkket som Kain. Forløkket som Judas.

— Eders gud er en odsel gud, Galilæere! Han bruger mange sjæle.

Var du heller ikke denne gang den rette, — du nødvendighedens slagtoffer?

Hvad er det værd at leve? Alt er spil og leg.
— At ville er at måtte ville.

O, min elskede, alle tegn bedrog mig, alle varsler talte med to tunger, så jeg i dig skimted forsoneren mellem de to riger.

Det tredje rige skal komme! Menneskeanden skal tage sin arv igen, — og da skal der tændes sonoffer for dig og for dine to gæster i symposiet.

(han går.)

MAKRINA

(rejser sig bleg).

Basilios, — fattede du hedningens tale?

BASILIOS FRA CÆSAREÆ.

Nej, — men stort og stralende går det op for mig, at her ligger et herligt, sonderbrudt Herrens redskab.

MAKRINA.

Ja, i sandhed, et dyrt og dyrebart redskab.

BASILIOS FRA CÆSAREÆ.

Kristus, Kristus, hvor var dit folk, at det ikke så dit åbenbare råd? Kejser Julian var os et tugtens ris — ikke til død men til oprejsning.

MAKRINA.

Udvælgelsens hemmelighed er forfærdelig. Hvad ved vi —?

BASILIOS FRA CÆSAR.EA.

Står det ikke skrevet: der æltes kar til vanære
og kar til forherligelse?

MAKRINA.

O, broder, lad os ikke tænke denne afgrund
tilbunds.

(hun bøjer sig over liget og tildækker dets ansigt.)

Vildfarende menneskesjæl. — måtte du fare
vild, da skal det visselig regnes dig til gode på hin
store dag, når den vældige kommer i skyen for at
sige dommen over de levende døde og over de døde
levende! — —

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

3 0112 084203055